

GLOBART UNIVERSUM

Întoarcerea
la metaforă

ANTOLOGIE

80

AL. FLORIN ȚENE

Selecții inedite din 24 de volume de poezii

ISBN:

978-1-990832-29-1 (softcover)

978-1-990832-30-7 (e-book)

Editor: Johnny Ciatloș-Deak
Tehnoredactare: Johnny Ciatloș-Deak
Concept grafic copertă: Mihaela CD

www.poeziipentrusufletulmeu.com

În conformitate cu Legea Bibliotecii și Arhivelor din Canada, o fișă bibliografică ce descrie materialul prezentei cărți apare în *Voilà – The National Union Catalogue* și în *Aurora*, catalogul Bibliotecii Naționale a Canadei.

Under the terms of the Library and Archives of Canada Act a bibliographic record describing the material of the present book appears in *Voilà – The National Union Catalogue*, and in *Aurora*, LAC's Catalogue

Țene, Al. Florin

Întoarcerea la metaforă : antologie 80 : selecții inedite din 24 de volume de poezii
Globart Universum. Montreal, Canada. 2022.

ISBN 978-1-990832-29-1 (pbk.). - ISBN 978-1-990832-30-7 (e-book).

821.135.1

© 2023 Al. Florin Țene. All rights reserved.

Romanian edition

This book was published by:

GLOBART UNIVERSUM

EDITURĂ PUBLICITATE DESIGN

SPUNE LUMII ÎNTR-UNU DEȘTEPTĂRI

GLOBART UNIVERSUM

*Întoarcerea
la metaforă*

AL. FLORIN ȚENE

Montreal • 2023

Motto

Poetul este o poartă spre transcendent și un curtezan neobosit al nemuririi. Oricum el este „altceva“ decât ceilalți – primus inter pares – și vrea să se zeifice.

Ionuț Țene

*Este ceva nou posibil în poezie?
publicat în Napoca News*

Cuvântul editorului

Aflat la venerabila vârstă de 80 de ani, bine-cunoscutul scriitor, jurnalist și poet, domnul Al. Florin Țene, personalitate marcantă a literaturii românești contemporane, alege să sublinieze această aniversare printr-o întoarcere la cea mai frumoasă, sacră și magică formă de creație literară, poezia!

Poezia este de factură celestă deoarece însuși harul poetic este de sorginte divină legând poetul de divinitate printr-un cordon de argint al eternității. Poeții sunt vizionari ce simt profunzimea vieții diferit față de alți oameni pentru că ei o privesc cu sufletul. Aceștia ard pe altarul creației mii de gânduri pudrate cu străluciri de zei iar poezia lor reprezintă cea mai pură formă de simțire și trăire, o poartă spre timpul nemuririi.

După o viață trăită ardent zi de zi în slujba condeului și după publicarea a peste 95 de cărți cuprinzând o arie extrem de vastă de scrieri ce cuprinde: poezie, proză scurtă, romane, piese de teatru, biografii despre viață și opera unor scriitori români, eseistică, scrieri și cercetări istorice și filozofice, iată că distinsul scriitor Al. Florin Țene, se întoarce la poezie ca la o primă dragoste pe care o păstrează la loc de cinste în căușul sufletului și pe care nu a uitat-o niciodată.

Antologia *Întoarcerea la metaforă* reprezintă în fapt o selecție inedită de superbe poezii, alese din cele 24 de volume de poezii publicate la diverse edituri din țară și din străinătate de-a lungul vieții.

Distinsul scriitor octogenar Al. Florin Țene este Președinte al Ligii Scriitorilor din România, director de reviste, jurnalist, istoric, filozof, dramaturg și cronicar. Domnia sa este unul dintre cei trei părinți ai Zilei Limbii Române, unicul care mai este în viață, zi care a fost legiferată la propunerea sa, ca zi festivă a României prin Legea nr. 53/2011 adoptată de Parlamentul României și care se serbează în fiecare an în 31 august.

Prolificul scriitor Al. Florin Țene își trage seva puterii de creație din nesecata esență culturală și spirituală a sufletului românesc care reprezintă forța sa regeneratoare. Se observă în poezia domniei sale

acea stare emoțională dorită, o chemare spre acasă, printr-un dor cu înalte valențe spirituale simțit și trăit.

Spiritul distinsului poet este pătruns de optimism, iar în poeziile sale întâlnim adesea construcții metaforice deosebite ce îmbracă în haine surprinzătoare iubirea de viață, de glie, de neam și locurile natale, de părinți și de istorie. Poetul ne încântă cu expresii originale ce sunt așezate într-un mod inovator și plăcut într-un joc al intuiției, al inteligenței și al devenirii filozofice subtile. Acestea sunt adevărate trenuri ce vor purta spre viitorime vechile valori ale spiritului și neamului nostru.

Poetul Al. Florin Țene înțelege în deplinătate că rolul luminator al poetului în lumea atât de deusolată de azi este poate mai important decât a fost vreodată. Adevărul istoric trebuie scos la lumină chiar dacă doare uneori, pentru că viitorul își va găsi mereu punctul de sprijin în toiagul istoriei. Arma poetului a fost dintotdeauna condeiul său, iar sub greutatea slovei sale, scriitorul se mărturisește într-un adevăr, cinste și onoare.

Studiind CV-ul literar al neobositului și distinsului scriitor Al. Florin Țene, cititorul va înțelege că citește creațiile unui adevărat gorun al literaturii române, un scriitor care și-a dedicat întreaga viață păstrării și promovării literaturii, culturii și graiului românesc, transformând-o într-o bogată și intensă activitate literară.

Al. Florin Țene este un poet de mare forță și creativitate, ce scrie cu pasiune și ardoare, fiind dăruit cu o inteligență a scriiturii ce-i așterne magic gândurile în versuri de impact, semnând cu fir de aur în cartea nemuririi neamului românesc prin scrieri de excepție, ce vor dăinui peste timp.

Antologia *Întoarcerea la metaforă* dă ocazia cititorilor să călătorească în timp, 50 de ani în urmă și să retrăiască alături de poet cele mai frumoase amintiri prinse în buchete stelare ce-și răspândesc lumina dincolo de vreme.

Johnny Ciatloș Deak
senior editor Globart Universum Publishing House, Montreal
membru al Uniunii Jurnaliștilor Independenți din România

Capitolul 1

*Ochi
deschis*

1974

Debutează toamna...

*Debutează toamna cu lună zemoasă-vii,
Stelele îmbracă noaptea în zale
preșfacerea ierbii din orele târzii
păstrează aroma pleoapelor tale.*

*M-apasă călcâiul prin frunze, de fată
și sângele ierbii când fuge-napoi
sărutul, rămas. De fructă coaptă
e o amintire dulce pe buzele-mi moi.*

*E toamna o rană cu arsuri,
c-o strângere-n inimă-adâncă
îmi place să alerg prin păduri
moartea ei mă bucură încă.*

Suntem născuți, iubito

*Suntem născuți, iubito, să fim fără urechi
surzi la muzica de Bach ce vine în cădere
eu să durez mănăstiri deja născute vechi
în care ne închidem ca-n izolate sfere*

*zadarnic așteptăm sub umbra unui zid
când iarba încărunțește pe umede altare
melodia zgârie încet imensul vid
și auzul ne miroase a sare*

*suntem născuți, iubito, să afurisim pianul
și în fântâna tăcerii să cădem
unde seara vine de obicei țiganul
purtând sub braț vioara, un blestem.*

Un tren de poeme

*Circulă prin mine un tren de poeme
pe șine de artere
mi-e sufletul locomotivă înhămată
alergând prin noaptea sfâșiată
de gânduri, pier...*

*Înghițită de timp și distanțe
spre o gară gândită
ce mă așteaptă mereu mai departe
cu fiecare tren
oprit o clipă într-o carte.*

Ochi deschiș

*Intri încet călare pe o roată
În rotundul meu pătrunzi cu trupul sfânt
Ca un fulger, părul răvășit de vânt
Își desenează furtuni pe chipul tău de fată.*

*Într-o singură tăcere
Stau cuprins de-ntristare născocind minciuni ce poartă
Aripa ta, de mult în mine-i moartă
Când ochiul e deschiș spre lumea toată.*

Ograda în memorie

*Tatăl meu într-un șezlong
din ograda cu vise
răsfoiește aceleași ziare
din care-mi pricepe doar numele
caligrafiat sub poeme
cât viile noastre de întinse,
fetele vecinului împietresc
statui la poarta noastră dintr-un fag solemn
în care jurămintele uitate s-au cioplit
cu caligrafii în lemn.*

Pe acolo...

*pe acolo noaptea
trece ca un fluviu întunecat
unde stelele sunt pești cu ochi roșii
plutind într-o tăcere de moarte*

*pe acolo și mai sus
cineva trece la aceeași oră
și un oftat se aude din firida unei stele
ce se adâncește sub călcâi
pe acolo nu se poate trece
neliniștită mlaștina nopții te-nghite
și sângele se îngroașe
rămânând lumină în ochii roșii
pe acolo nu există ceas*

*să măsoare timpul
doar noaptea își mai scutură albia
trecându-și apele dintr-un mileniu în alt mileniu
pe acolo, sus, e locul tainic
și prea îndepărtat
unde nu știu
niciodată dacă am fost...*

Amurg în vară

*Soarele s-a ascuns în cutia ruginită a nopții
doar amintirea lui pe cer mai stăruie în roșu.
Repede a trecut ziua de azi și tu cu părul de lumină,
de vânt legănat ca iedera, te-ntorci de la seceriș
cu toate glasurile pământului în tine.*

*Mă cuprinzi și-mi culci tâmpla pe-o brazdă
și zboară cu mine câmpul de-a lungul eternelor gesturi.
Rochia ta de-un galben aprins îmi acoperă inima,
uimind-o ușor
o, grâne, câmpuri!*

Masa veșniciei

*La masă ne-am cunoscut
privindu-ne pe furiș pe sub arcadele craniului.
Farfurii cu ciorbă de smoală
ne sunt servite de persoane în fracuri
negre și cu coadă.
Când se deschide ușa,
vedem palme de cer
sub noi.*

*Nu ne tulbură masa nimeni
mâncăm veșnic ciorbă de nimic
pe gratis în acest pension
și veștile ajung până la noi
prin noii veniți.*

*Primim fiecare toate
fețele noastre
ca leac din mâna bărbosului.*

*Nu suntem obligați să ne ridicăm
de la masă
sau să mulțumim
putem să mâncăm încă, fără teamă.*

*Mâncând dispărem treptat
și simplu cu mâinile încrucișate,
așa e frumos să te ridici de la masa
veșniciei.*

*Stăm la masă
unde în afară de acest tabiet
nu e nimic:
sub noi este cerul,
deasupra: acoperișul de piatră al cavoului.*

*Ascultăm
nici o picătură de mister nu se mai aude
ne este sete
am trecut neobservați peste apă
și totul, dincolo, este fum...*

O cruce-n mine se rupea

*Pare cruce țigancă-n ploaie
De trei zile trupu-i
La geamul meu în vânt se-ndoaie
Și poartă fulgere-n pupile.*

*Către ea mă rog plângând
Către privirea ei ce-aduce
Tristețea nopți în gând
Și-o cruce.*

*În fața mea rămasă goală
Țigancă în somn mă ispitea
Și-n noaptea ploilor de smoală
O cruce-n mine se rupea.*

Poeții mor cu pianul...

*tu de ce rătăcești
la fața stâncii
pe lunca-n care
poetul și-a îngropat
pe înserate poemele
la malul abrupt unde
un Florin copil a întrebat
de ce sunt poet
că poeții mor cu pianul întunecat
de gât
păcat.*

Cântec de podgorean

*Urcăm din legendă...
Podgoreni în legendă coboară,
când soarele fierbe în mustul nestinsului
dor
pe care îl ridică peste cerul lor cu iubirea,
cu ochii plini de lumina zorilor.*

*Aromește vinul curat,
care niciodată
nu moare,
ci numai seara se lasă-n rădăcini.*

*Mereu ne întrebăm în fața viilor
în care doarme soarele:
Ce ape susură-n fluierul doinelor noastre?
Și ne răspund brazdele întruna;
Via urcă în altarul cerului
și nopțile se fac albe în struguri.*

*Somnul se pierde
ca râul, în nisipuri.*

Nucul dintre două veacuri

*Trebuie să mă întorc la nucul meu...
E prânzul și dealurile mă sfătuiesc
Cu liniștea, cu zilele încinse, de seu,
Să plec când apusurile sub pași nu se trezesc.*

*Trebuie să mă întorc la nucul meu,
Cum se întorc transhumanțele.
Poate sângele urcă în Frunze din greu
Spre cer strălucind faianțele.*

*Nici nucile nu mai au clinchetul lor verde
Fără pașii mei de cântec adus.
Ca un colb de aur, din două veacuri, se pierde
Lumina, arzând, în crengi spre apus.*

*Numele meu ca un zbor în anotimpuri
Rămâne cuvânt bolnav fără leac.
Întoarcerea mea târzie
Speranță e pentru nucul din margine de veac.*

Capitolul 2

Fuga statuilor

1979

Fuga statuilor

*Doar eu știu înserarea
când statuile din parcul singuratic
își rup armura veșniciei
și coboară pe alei.
Luna încremenește medieval
pe cerul lacului
unde vin să se scalde
fetele.
Se încinge o horă,
Cântece plutesc deasupra mea
Și nu mai știu
Care sunt fetele
și unde s-au ascuns statuile.
Un gând îndrăzneț
îmi scapă din arcu dorinței
lovind în clopotul cerului,
fetele speriate se învelesc cu noaptea
și se cioplesc statui.*

Stare de spirit

*Cosește luna iarba după ploi
Înțepenită noaptea în coarnele de boi.*

*Rostogolește apa pietrele de moară
Clopotul așteaptă cineva să moară.*

*Își tocește timpul coatele pe noi
Dintr-un gest aiurea devenim eroi.*

Gânduri la margine de vie

*Sunt tânăr și nucul din ogradă nu mă minte
Când fecioare vin și-mi bat în poartă dinadins
Ași rupe inerția cu nespusele cuvinte
S-alung tăcerea din sufletu-mi aprins.*

*Sunt tânăr, nucul mă cheamă-n orele târzii,
Mă doare întrebarea, rugină pe chip,
Câți țărani își veșniciră durerea-n vii
Cât aur scos la soare recade în nisip?*

*Și dacă inima o am de cântec plină,
Întins pe roata zării, de floarea ei doinesc
Viile îmi spun cu struguri de lumină
Că peste toate astea sunt tânăr și iubesc.*

Farmec

*În grădina mea s-adună
Zânele în nopți cu lună
Și se prind de mâini încet
Lin săltând în menuet.*

*Eu cuprins de nerăbdare
Stau cu umbra în așteptare,
Închid ochii, deschid ochii
În vârtejul alb de rochii.*

*Mai apoi din feerie
Gândul și-ar dori soție
Însă zânele prind veste
Și se mută în poveste.*

Flori de dragoste

*Am flori căprui în ochi, mamă,
flori de păsări cântătoare,
flori care îmi colorează cântul,
neconținut peste câmpii, peste ape,
peste zori
mereu în ochii mei aceste flori.*

*Știu că mă vezi
uneori,
seara venind dinspre stele;
obosit de distanțe mă înclin peste casă,
mă răsucesc în fereastră,
lângă obrazul tău.
Și stai
și te-nchini unui gând,
apoi să nu te vadă ochii, pe ascuns plângi.
Eu îți sunt alături ca universul de aer
și te fac tânără și te fac să râzi.*

*Și e în casă o primăvară de miresme
proaspete și lungi...
Zilnic se desparte ceva din mine
care se face dimineață, se face vânt,
și devin mai bogat
și nu înțelegem tălăngile venind din pământ
și rămâi în mine flori de dragoste, mamă...*

Așteptare

*Ograda cu nuc sub ceață plutind,
Mic voievodat la marginea râului,
Primăvara în roua căzută din Frunze
Case din lemn își spală ferestrele,
Nestatornice ochiuri în nopțile de veghe.
Când trifoiul decide vara,
Când pentru răcirea fontelor solare
De la brâul zilei
Mama aduce apă de la fântână
În cumpenele donițelor de fag,
Doi ochi ai mei, doi umeri ai mei
Lăsați-vă-n aripile primului vânt
Care merge spre casa
Unde mama, cu mâna dreaptă-a surorii mele,
Gătește sub cumpăna zilei
Pentru întoarcerea mea abia licărind,
Un dor al ei.*

II

*Și semințele trec în neștire peste arătură
Și-n neștire brazdele rămân grele,
Iar pâinea a crescut peste mejdină,
Mirosind a ploaie mărunță.
Aici sub snopul de raze, în mierea soarelui,
Se-ntoarce amurgul în verdele dintr-o tulpină.
Așteptând trec nodurile nopții peste zări
Și cocoșii își pregătesc cântecele melancolicelor deșteptări.*

III

*Tata despică inima nucului
Tata despică inima mielului
Și focul umple ograda de umbre,
Focul mielului se varsă-n pământ.
Tata se așază în capul mesei cu toată livada
Împărțindu-ne din feliile inimii
Și sângele mielului ne curge pe barbă-n jos
Și sevele nucului se preling în brazdă
Răcorindu-ne explozia verii din piepturi.
În micul voievodat de la marginea râului
Seninul are la rădăcină fântâna,
Frunzele legănându-se mă cheamă
Și respiră adânc între cer și cumpăna ei.
Apoi acolo, în lăzile de zestre ale mamei
din podul casei răsfoind mirosul de nuci
și caietele gândesc la trecerea iute a toamnelor,
timpul rămâne pe lucrurile din podul casei
copil
ca mine în rugăciunile mamei.*

IV

*Coloane de dealuri cu ferestre,
Satul ca o licărire suie,
Norii în pâlcuri aleargă din casă în casă
Sub soare via își fierbe mustul
Și apele macină în turbine lumina
Mama tot mai aduce răcoarea fântânii
Sora mea tot coase batiste și față de masă
Tata cioplește carul
Pentru întoarcerea mea acasă.*

Teascuri de struguri

*La marginea satului înmiresmate și dulci
Teascuri de struguri gânditoare ca niște dealuri
Din care turmele amiezii pasc însetate.
În morile de grâu să intri
Și numai acolo vei găsi atâta lumină
ca-ntr-un teasc de struguri;
lemnul acela lustruit de lumină,
boabele luminându-ne privirea
și noi blajini și suavi ca cireșii înfloriți.
Lângă teascurile de struguri toamna să vii
când soarele foșnește în boabele dulci
și lumina, patriarhală mângâie pieptul
viticultorului înțelept. Un sentiment
de împliniri ți-apasă gândul ca și cum
cariatidele cerului s-ar sprijini pe umerii tăi.*

*La marginea satului împrejmuite de nuci
teascurile de struguri înmiresmate și dulci.*

Un vijor suflă din oglinzi

*Rămâne ziua sângerată
și zcii-nvinși în candelile răcite
când moare clipa sfărâmată
de armăsari cu veacuri sub copite.*

*Veșnicia urcă prin harnicii părinți,
trupul de veghe se deapănă pe roți.
Vorba bună curge pe bărbile de sfinți
strămutând în noi neamuri de nepoți.*

*S-alege în oameni mirarea humii,
lumina se deschide-n bogatele ogoare.
Fiii promiși pe altarul lumii
visează-ntorși spre soare.*

*Timpul sporește laptele din sâni
când mame alăptează-ntâia oară,
Sângele mirilor stinși în fântâni
învârte-n lună pietrele de moară.*

*Un vijor suflă din oglinzi
și-un ochi ne pironeste în genunchi,
Un fulger ne preface în omizi
și fluturi își iau zborul din rărunchi.*

*Când prin vijor, cântec sunt
și sub cer de lut voi întinde așternutul
am să ridic spre soare brațele-mi de vânt
să crească liber întâi născutul.*

Capitolul 3

*Nucul dintre
două veacuri
1996*

Trebuie să cred că nu...

*Trebuie să cred că nu
mă numesc Ana
când peste o lacrimă zidesc un vers
și peste un vers o lacrimă
trebuie să cred că Manole
e o pasăre
ca noi toți
și unei păsări i se cuvin
cântecele toate.*

*Trebuie să cred
că nu-mi vei ierta gestul,
cioplindu-ți ruga
în marmura gândului
eu în nici o femeie
nu mai zidesc biserici.*

În inimă, undeva

*În inimă, undeva, există un loc
Unde se adăpostește un cântec .
Nimeni nu-l știe dar îl purtăm cu noi
Gol sau plin cum ne este sângele.
Când spațiul acesta e plin de cântece
Suntem mai grei și intrăm în pământ
Și ele o iau în sus speriate
Într-un zbor circular și veșnic.*

Locul unde a dormit poetul

*Aici a dormit poetul
unde i-a stat capul
iarba a încolțit asemeni ideilor
și cântecul de creștere călcându-l pe limbă
completează peisajul dimineții.*

*Cerul e mai înalt,
cu siguranță aici i-au fost ochii,
prelate orizontului a împins-o cu privirea
lângă cuibul rândunicii ce adăpostește
streașina casei și fereastra.*

*Aici i-a fost pieptul cu vulnerabila-i inimă;
se cunoaște după cum respiră pământul
prin văile și piscurile
crescute asemeni emoțiilor.*

*Da, sunt sigur, aici i-au stat călcâiele,
fiindcă berzele zboară la joasă înălțime
speriate de picioarele poetului
care n-au ajuns niciodată pe pământ.*

Probleme de matematică sentimentală

*Mă simt un punct și numai unul
cărui a îi corespunde un plan.
Distanța dintre unghiul îndrăzelii
și masa prietenilor
s-a umplut cu mercurul invidiei
care urcă în gâttejuri.
Un transistor anunță cotele apelor*

*Vioara stropită cu bere a scăzut un centimetru
când mă simt un punct într-un plan de lumină.*

Ninsori albastre

*Ninge, ninge ca în datinile noastre
Colindătorii pe sănii de lumină
Vin încărcăți cu balade și astre
Când își mai pune bradul un cerc pe tulpină.*

*Copiii rup pietre din steaua polară
Nestemate lucind în visele lor.
În cântec germinează-o vibrație solară
Ca mierea cuvântului născut într-un zbor.*

*Ninsori albastre coboară pe cetini
Vinul decantează cristalul pe masă
Și adânci sentimente, între prieteni,
Țes verbe în fraze de mătăasă.*

*Orașul ascultă poeme de iarnă rezemat,
Luceafărul bate monezi în ferestre
Când stele la colindă au plecat
Prin brazii înșurubați în creste.*

*Adie clipele cu ochii vii
Și norii cad ca la-nceputuri,
Înflorind crini pe genunchii fetelor în orele târzii
Când noaptea toată-i un roi de fluturi.*

*Pe străzi de-argint din cărțile citite
Ies personajele basmelor la plimbare
Iar ferestrele noastre-s ușor troienite
De-o lumină ce curge spre zare.*

*Luna ca o halebardă păzește câmpia
Cântecul cocoșilor croiește drum prin troiene
Să alunece pe-o sanie albastră **Poezia**
În casele noastre cu vise perene...*

Gloria Limbii Române

*Mi-e dat să-mi rostesc gândurile
să visez
în Limba Română,
fiecare cuvânt un fagure,
ca mierea luminii în degetarul macilor,
ca vârsta arborilor în cercuri,
în fiecare din ele trudește un străbun,
veghează o baladă.*

*Patria Limbii Române e Istoria
acestor plaiuri păscute de Miorița,
modelate de doine
și fiecare cuvânt al ei a fost cioplit
cu grijă
la izvoarele dorului.
Ea nu poate fi mutată,
cum nu se poate înstrăina fântâna
de izvoare.*

*În fiecare cuvânt e un oier,
un țăran
care făceau holda să cânte
imnurile acestui pământ
scris cu plugul pe nemuritoare pergamente
ale brazdelor.*

*Rostiți un cuvânt în limba noastră
și veți simți
și gustul mierii
și vânturile veacurilor
și mirosul câmpiilor.*

*Rostiți un cuvânt în Limba Română
și veți auzi
mângâierile mamei*

și vorbele tatei grele ca piatra
din temeliea casei.

Ascultați un țăran vorbind ogorului
și veți vedea cum trec cuvintele
din hrisoave în versurile eminesciene
precum ploaia în rădăcini.
Aceasta este eternitatea ei,
gloria ei
de a fi mereu
ca frunzele pe o cetină seculară.

*

Patria îmi este **Limba** ce o vorbesc
pe care am supt-o de la mama
cu ochii blânzi
ca Miorița.
Când îmi aplec urechea de sânul pământului
aud lucrând Meșterul Manole
care, încă, modelează țara
pe care o numim
Limba Română.

De bat la porțile cerului
și iau o cană de lut
cu apă
simt sufletul izvoarelor
din adâncurile munților
acolo unde inimile rămân
pe oale de Horez.

De iau în palme un bulgăre
din marginea câmpului unde zarea a îngenuncheat
lutul îmi seamănă.
Poate-s oasele străbunilor mei
ceva din înțeleptul suflet respirând

*în conturul măsurat.
Mă simt rudă cu acest bulgăre cuminte
și-l pipăi simțindu-i respirația
în acea dimineață nerăbdătoare
când bobul de grâu plesnește în lutul
cu străluciri solare.*

*Când mănânc pâinea, urcă până la mine
neamurile toate,
seva înțelepciunii
adusă până la noi
de limba ce o vorbesc.*

*Patria îmi este Limba Română
în ea bobul de grâu
germinează
verbele poemelor noastre.*

Amurg de întoarcere

După somnu-ți, pe-o jumătate de frunză,

*Jumătate-n cer, jumătate-n apă,
A coborât în taină amurgul însângerat
Și te-ai trezit femeie.
O, nu-ți place chipul meu în vreme săltat
Și inima în sânge iscodind;
Cuprinde-mă în rarele tale întoarceri
Și rob adu-mă nucului din vie
Să ne bucurăm de primăverile
Cu glas înduioșat de muguri...*

Întoarcere

*M-am întors acasă, spre toamnă:
râul tăcea în urma mea.
Pe uliți de iarbă, pe coamele dealurilor,
soarele se rostogolea în brazde.
O tristețe amară mă bătea cu amurguri,
că n-am mai fost recunoscut de fântâni.
Sora mea crescuse înaltă și subțire
floare peste sufletul mamei.
Nucul îmbătrânise și dinții de frunze cădeau
tremurând.*

*Era liniște în prispa casei
și eu mă miram de soare.
Mama cosea grădina în borangic
și o durea privirea care nu ostenise
căutându-mă prin țară.*

*Râul tăcea, ascunzându-și fața în maluri,
Sora mea număra lacrimile fântânii.
Lăsând la poartă vântul și ploile cu soare,
am îmbrățișat pe mama,
întinerind-o...*

Poetul

*S-a întors poetul în satul natal
cu toate păsările lui zburătoare
același râu îi aduc la mal
amintiri din clipe arzătoare.*

*S-a întors poetul pe strada copilăriei
Și e o altă adresă pe casa lui
bronzul toamnei sună în frunza viei
și galbenul scrisorilor a trecut în gutui.*

*... ceața timpului, val după val,
peste nuci încet se lasă
prin inimile oamenilor din satul natal
trece poetul, amintire, spre casă...*

Dimineață de Sfântul Gheorghe

*Aleargă primăvara desculță prin sat
Și stelele au căzut în nucii grădinii
Dimineața nu s-au stins, n-au mai plecat
Au rămas ochiuri de izvoare la rădăcina luminii.*

În apele lor închegate, tremurând în cupe de muguri,

*Se zămisleau rodul de sevă, răcoare...
Luminau crengile ca niște ruguri
Și raze picurau, uimite de soare.*

*O, stelele pe punțile nucilor au căzut
Cu hlamidele lor muiate în lumină
Și nu s-au pierdut,
Au rămas pe vechea tulpină.*

*Păsările au început un vechi tril
Concert la care au venit și cucii
La sfârșitul nopților de april...*

... Era Sfântul Gheorghe și-n noapte înfloriseră nucii.

Capitolul 4

Vitrabiile mării

1997

Tablou incomplet

*Din plictiseală, în stațiunea
Unde îmi repar șuruburile ruginite,
Desenez pe hârtia verde
O pajiște
Alături de un munte ce-mi iese
Din margine
Conturez o căprioară
Păscând
În urma ei
Pe locul rămas gol
Desenez un lup.*

*Când înserarea își prelungea urmele în culori
Acuarelele au rămas
Uscate pe masă
Iar eu nu am putut să dorm
Că nu desenasem un munte
Între cele două animale.*

Somn neliniștit

*Rapsodii de lună și mare
Sufletul se revarsă în comete,
Inima se așază, pescăruș, pe vapoare
Când dorința se ascunde în rochii violete.*

*Sunt o sinteză a universului marin
Luna se sparge-n valuri ca un cristal
Din adâncuri ajunge la mine-un suspin
Și chip de zână ia, în noapte, un val.*

*E marea un somn neliniștit
Pe brațele ei ceața se așterne,
Pământul intrat în infinit
Își descifrează podoabele eterne*

În orașul...

*În orașul ploilor nocturne
Femeile intrau cu umbrelele închise
Eu să le botez
Eu să le botez
Cu numele iubitelor
Ne iubite*

*În orașul ploilor nocturne
Luna-i clanță
din alamă*

*cu ea bărbații deschid
ușa
spre cerul vopsit
în albastrul mării
unde peștii își fac cuiburi
sub streșinile caselor.*

*În orașul ploilor nocturne
Păsările pică din aer
Dormind pe umerii femeilor
Uitând cântecele
Necântate*

*În orașul ploilor nocturne
Ne admirăm simetria de dragoste
A mâinilor noastre,
Într-una pâinea. Într-alta cuțitul.*

*... Și femeile intră cu umbrelele închise
Purtând numele iubitelor
Neiubite
În orașul ploilor nocturne.*

Eternitatea dorului de mare

*De m-aș întoarce la tine, mare,
Sufletul meu n-ar mai pleca de pe țărnm.
Rămâne acolo arbore în soare
Cu umbra căruia voi mângâia
Trupurile femeilor însingurate*

*De m-aș întoarce la tine, mare,
Voi îmbrățișa cu gândul țărnmurile îndepărtate
Și aș trimite scrisoare câte-un vapor
În care oamenii să vorbească despre dor
Iar femeile să tânjească după iubire.*

*De m-aș întoarce la tine, mare,
Coborând din munți cu-o întreagă simțire
În fluierul de la cingătoare
Unde se-adăpostesc balade,
Voi trimite către femeia cu trupul de lut ars în soare
Doina ruptă din neîmplinirea sufletului
Unde a încăput eternitatea dorului de mare.*

Între două speranțe

*Sunt singur în barcă legănat de vânt
Rotesc stelele valsuri și-o periniță,
Silueta ta a rămas în ceață pe mal
Și luna își prinde razele-n șuviță.*

*Înaintează în noapte înspre nici-unde
Nu știu dacă la alt mal mă așteaptă o speranță
Dar îmi este sufletul o barcă pe unde
Și visul rămâne în urmă o zdreanță.*

*Văslesc în neștire fără busolă
Și neștiutul îmi pare un joc de oglinzi,
În urmă n-am lăsat o regală consolă
Doar părinții mei suferinzi.*

Clipe ne-ncepute

*Calea Lactee se întinde arc peste mare
Sălciile cerului se-ndoaie peste ape,
Vapoarele se duc în depărtare
Și vântul cântă pe valuri, ca pe ape.*

*E marea-nconjurată de neștiute castre,
Femeile de aici au dulce zmeură pe buze
În ochi le joacă nestemate albastre
Și sânii le sunt brațe de meduze.*

*Poate la tine nu am să vin nici cum
Am să plec cu-n vapor spre zări neștiute
Însă port în suflet un dureros parfum
Amintirile noastre din clipe ne-ncepute.*

Întâlnirea în vitralii

*O mare de orgii în ochii albaștri
Și tu ieșită goală din ceață,
Cerul susținut de câțiva pilaștri
Îți face o primire măreață.*

*Mă apropii de tine să te cuprind
Dar rămân în brațe cu visul altor zile,
Sub fontele amiezii care mă încind
Himerele se-așază pe pântece fertile.*

*Batem la biserica zilei și nimeni nu descuie,
Marea aduce până în prag coralii
Însă visul pe amândoi ne suie
Sfântă să te așez în vitralii.*

Neliniștea îndoielii

*Vuiește vântul în valuri volburate
Și cerul cucește cântece pe crengi,
E dimineață și răcoarea mă spală de păcate
Iar norii încap în mine întregi.*

*În umezeala aceasta sunt ros de veac
Ca un cântec care circulă prin lume
Sau ca aripile unui pescăruș ce se desfac
Plutind pe valuri sub clopote de spume.*

*Răsare soarele ca un triumf al vieții
Și flutură zorii peste noi, salutul
Luminii ce se prelinge pe dalele pieții
Unde în neliniște pe frunte-ți pecetluiesc sărutul.*

Popas sublim

*Legenda nu se va șterge din memoria mea
Mă va urmării cum lupul urmărește prada
Sau ca amintirea unei fete după perdea
Ascunsă când iubirea-nsângerează zăpada.*

*Cât de sublim ne-a fost aici popasul,
Imagini mai stăruie în povești,
Marea și-a potrivit în noapte glasul
Iar tu pe valuri Fata Morgana ești.*

*Lungimile despărțirii mă-mpresoară
Marea mă apucă în disperare de călcâie,
Undeva la o fereastră cântă o vioară
Înfrumusețând legenda ce-o să rămâie.*

Capitolul 5

*Să ne unim
măinile,
prieteni!
1997*

Pe sub streășină de seară

*M-am întors pe dedesubt de timp la tine
Ca pasărea ce-și are cuibul în aripi frânte
Între noi cuvintele-s mai pline
Și poetul n-a uitat să mai cuvânte.*

*M-am întors pe dedesubt de furtuni și ape
Verb ce-și are zborul în clipele târzii,
Gândul meu a venit să se adape
Din nemuritoarea operă ce-o scrii.*

*M-am întors pe dedesubt de neînțelesuri
Ca adjectivul la dragostea dintâi
Când noaptea își așază stelele în versuri
Punându-și luna căpătâi.*

*M-am întors la tine pe dedesubt de gânduri
Însoțit de sentimental cel mai curat
Cum rândunelele se-ntorc rânduri, rânduri,
Primăvara la noi în sat.*

*M-am întors pe sub streășină de seară
Cum se întorc feciorii de la secerat
Și te-am găsit, așa, ca-n prima oară
Când plecai cu caii la arat.*

*M-am întors ca o jumătate la cealaltă
Să ne cânte cucul dorul de iubire
De dragoste și o stea înaltă
În casa noastră vibrând lumina de unire.*

Capitolul 6

*Confesiunile
unui navigator
pe uscat
1998*

Memoria toamnei

*Septembrie coace merele dorințelor în noi
Înserările împing holdele în hambare
Și mierea cuvintelor se înalță în noi
Ce seva în tinere tulpini spre soare.*

*Luceafărul de ziuă mă cheamă să vin
În luntrea lui de sub prispa de acasă,
Unde aerul de galbenul gutuilor e plin
Și toamna în iile fetelor îl coasă.*

*E toamnă iar în livezile de lumină,
Luna scoate apă în ciuturi subțiri,
Când dorm sprijiniți de-o tulpină
Străbunii mei gătiți în hainele de miri.*

*Anotimpul adăpostește rotundul unei luni târzii
Cu aripi de lumină înălțată peste uluci,
Ziua, soarele fierbe mustul decantat în vii
Când septembrie se strecoară printre nuci*

Elegie toamnei

*E toamna înnobilită de rugină,
Bronzul pădurii trece în rotitele seri,
Frunzele alunecă înspre lumină
Ca alămurile fanfarei de ieri.*

*E anotimpul, parcă de galben sătul
Și gutuile de atâta așteptare,
Pe când ziua e un uriaș pendul
Horind sub cerul cu străluciri solare.*

*Roadele se-ntorc în hambare, se-nsoresc,
Și bucuria trudei o trecem în flori,
Când pe îndepărtatele zări se cioplesc
Albastrele săgeți de cocori.*

*Vitele rumegă timpul, legate cu funii,
Noi lăsăm la marginea gliei semn...
Coarnele cerbilor înșurubate-ngelatina lunii,
Când sună-n vi sfârlezele din lemn.*

*Seara ne punem clipele pinteni în horă
Și ne scriem viersul pe frunze-nvânt,
Iar ziua parcă-i mai înaltă și sonoră
Când luna vibrează atingând cuvântul.*

*Munții își împodobesc frunțile cu stele,
Râurile doinesc în limba română
Când luceafărul trece ușor în inele
Pe care le punem iubirii cunună.*

*Înserarea a cuprins cele patru zări,
Flăcâii cioplesc așteptarea în pietrele din lună
Când livezile își încuie roadele-n cămări
Și afară amurgul frunzelor mai sună...*

Cavalerii sonetelor

*Aici bibliotecile sunt temple la care ne întoarcem iar
Cu ferestrele deschise spre cetatea înălțată pe râu,
Fetele se-aud urcând în amfiteatre pe scări de jar,
Unde cavalerii sonetelor port floreta iubirii la brâu.*

*În cetatea lui Blaga miroase a câmpie.
Leția se dezbate în șoaptă prin tramvaie,
Studentele își așteaptă poezii-n librărie
Întârziați venind în pelerine de ploaie.*

*Copacii și-au făcut din frunze scrisori trimise în zare
Sub cerul înalt sprijinit pe-o tulpină.
E atâta tinerețe-n cetate, atâta soare
Că orașul e tot o lumină!*

Anfora din cuvinte

*Pescărușii cerul pe aripi l-au luat
Mutându-l unde se termină marea,
Orașul a rămas pe înserat izolat
Și Carul Mare și-a pierdut cărarea.*

*Rătăcesc pe malul pustiit de întuneric
În căutarea muzei ce nu vine,
Gânduri robindu-mă homeric
Sub pietrele lunii macină dorul de tine.*

*Doar vapoarele uitând de univers
Trag întunecata mare după ele,
Eu stând pe-o stâncă de vers
Plămădesc anfora din cuvinte și stele.*

Confesiunile unui navigator de uscat

*Dinspre marea cuvintelor, vântul dezvelea
pântecul
plajei
peste femei tinere așezate cu grijă între copertile
cărților
cum făceau cu plantele pentru
ierbare
deodată abur de cafea și ploii venind dinspre
neoane*

*și era cina și erau mângâierile de piscică
doar roțițele ceasului zuruia
timpul
înfrîpând lent somnul lângă
o femeie*

*în noapte ascult arta somnului
străzile ne mai fiind străzi, casele ne mai fiind
case
totul e străveziu și firescul s-a așezat pe fețele
statuilor*

*liniște pe vrafuri de chipuri
când vântul își fardează ridurile
într-un garaj
de ecouri*

*undeva departe un foc acuză
dimineața*

Amiaza ca o piersică coaptă

*Curgea multă zeamă de lumină pe bărbiile noastre
Încât sudoarea era ca un compot de piersică dulce,
Muștele intraseră pe sub pielea zilei gâdilând-o
Încât orele o luaseră razna pe potecă spre apus să se culce.*

*Femeia goală de lângă mine se bronza la orele așteptării,
Pielea de ciocolată o mângâiam întrebător cu privirea,
Dulce era sudoarea ce curgea între noi și tăcerea
Când coapsele-i ca semne de întrebare îmi
stârneau uimirea.*

*Amiaza ca o piersică coaptă a trecut ușor mai departe,
Eu îmi trimisesem gândul catifea lângă umărul ei,
O mângâiam în mine cu adjective în câte-un vers erotic
Pe când trupul cu sâni cu tot intraseră în ochii mei.*

Aripa de guguștiuc

*Pașii îmi aleargă pe ulița aburului de toamnă,
Tăcere, nu se aude pe nicăieri
sorbitul paharului întins de-o Doamnă,
sunt împins ca o remorcă cu proțapul frânt
în accidentul pe autostrada numelui de ieri.*

*Azi sunt altul, nu mă salută cunoscutul,
Își aduce aminte după plecare,
Eu nu l-am văzut, mi-am luat scutul
să mă apăr de anonima lui cărare
ce n-o recunoaște chiar nici lutul.*

Pe creanga bătrânului nuc

Capitolul 7

Moment poetic
1998

Memoria văzduhului

*Am luat câteva pene din guguștiucul
ce-și făcuse cuibul în nuc
sub ele am văzut
arcușuri întinse
lângă arcușuri întinse
și harpe lucitoare
vibrând lumină
vibrând culoare
vibrând*

*în exterior niciun instrument muzical
nicio pianină*

*doar memoria vântului
doar memoria văzduhului*

Tu semănai...

*tu semănai iarbă
și creșteau cuie,
tălpile îmi sângerau,
pielea unei propoziții
se uscaser pe băț
umbra lui indica ora exactă*

*aici în Dumnezeu
stau ca o săgeată în arcul întins
precum verbul într-o propoziție
de adio*

*guguștiucii încâlcindu-mi literele
cu raze de aur în cioc
își rotunjesc cuibul în nuc
și apoi își rotunjesc oul
în trupul lor ca o corabie
sub rădăcinile nucului dintre două milenii
visează o stea*

Dincolo, mai sus...

*vioara este până la umeri
în lanul de grâu*

*mâna o ține strâns arcușul
la capătul mâinii
începe simfonia de aur
până în miezul pâinii*

până la umeri

atât

Capitolul 8

*Cerul meu
de hârtie*

2001

Autobiografie cu Chopin

*Am venit pe lumea de lângă tine
la douăzeci de ani
când te-am cunoscut
pe o bancă îmbătrânită de-atâtea
despărțiri
și statuile luau poziția de drepți
când intram de mână cu gândul
pe aleile parcului.*

*Mi-am lovit fruntea de cer
și am văzut pragul peste care treceam
printre stelele verzi
ce-mi jucau destinul
în fața ochiului deschis
al zilei*

*De atunci gândul respiră lumină
pe o alee rămasă de veghe
în orașul unde gara trage după ea
amintirea cu femeia
ce avea trup de incertitudine*

*Rând pe rând
aici
departe de orașul acela
clapele albe ridică mari păsări
care-mi devoră ideile*

Sandvici și rugăciune

*În miezul unei nopți fierbinți
o bucată din carnea universului este Terra
sandvici*

*între două felii de infinit,
se prelinge din el, vâscos, macabru,
viața,
se scurge ca dintr-un miel
sângele
când măcelarul îi retează beregata
cu gândul la sărbătoarea de mâine,
noi
mușcăm din uriașul sandvici
înfometați
și ne scârțâie printre dinți anii*

*ne scopim cu o idee,
scuipăm câte un smog
de tușește Dumnezeu*

*... spre dimineață El obosește învățându-ne
Rugăciunea
pământene cuvinte din care rupem
mușcându-ne limba.*

Cerul meu de hârtie

*La miezul nopții când somnul și-a pus gheara
pe stropul de vise ce alunecă din paharul unui heruvim,
îmi scriu poemul pe cerul meu de hârtie
întins până în buricul pământului.*

*Oricare ar fi ziua
din săptămâna mirată că luna răsare
dintr-un colț al caietului meu fereastra invită
constelațiile să-și pună tâmpla pe coala albă
învinuind trupul ce râvnește la zeița fecundității.
Liniștea ta îmi amintește de șoaptele poemului
ce trec în cuvinte cu pași de pisică prin sufletul
pedepsit să zidească o firidă fiecărei
stea din Constelația Casiopeea.*

*Mă aflu lângă lucruri ce nu trebuie atinse
nici măcar cu sufletul, recită un vers, tu,
numai un vers din poemul de pe cerul meu
de hârtie, hai recită și tăcerea dintre cuvinte
poate însufleții distanțele
unde planetele au uger de lumină.*

*Se desenează pe cer o frază cât universal. Tu râzi
în somn. Mă iubești? Te strig pe nume,
e lumină. A plesnit piersica dimineții,
când ai deschis
ochii și fug ca un hoț din tabloul ce înfățișează
o femeie goală. Mă rănesc de ramă și sângele
picură duh în verbe,
iau forma amintirilor tale, piramidal
consfințite în constelația cerului meu de hârtie.*

Poezia trece

*În vremuri ancestrale,
Gânditorul din Hamangia
împreună cu tribul său din vale
se temeau de apariția scrisului, și hârtia
era cerul cu astre,
iar semnele prevestitoare de rău
„cine va mai asculta cântecele și gândurile noastre
când nimeni nu știe să citească, zău,
și scrisul pe piatră costă
cât un cibăr de iască?“
Își ziceau ieșind din grote...*

*Vremurile se rostogoleau vremuind golgote
și Gutenberg a înfipt un spin de teamă,
menestrelii de prin toate castelele Europei
încălzeau saloanele cu incertitudinea, dramă:
„cine va mai asculta
cântecele noastre
când puțini știu să citească
iar cartea e scumpă
și poate să ardă ca o iască?“*

*...și Dumnezeu a mai întors
câteva pagini de secole,
și timpul a mai tors
secunde pentru cămășile poeților
care la colțurile piețelor
unor simpozioane
povesteau cu durere și dor
sfârșitul Poeziei:*

*„Nimeni nu mai citește
o carte
și internetul în ore iluzorii
ne fură cititorii“,
nevăzând că Poezia
încălțată cu sandale din pielea
cerului
venind din veacuri ancestrale
se strecoară printre ei
agale
ca o femeie tânără
și dornică de dragoste
și dor
în mână cu o carte
în mileniul viitor
mai departe...*

Capitolul 9

*Cina cea
fără de taină
2006*

Geneză

*Dumnezeu a făcut cuvintele din nimic
le-a dat înțelesul,
mare sau mic,
după concentrația sării
din respirație,
apoi nuanțele, conotațiile și sensurile
au luat culoarea zării
ce o expira dictând
Sfinților Părinți
Scripturile în gând.*

*Verbele au fost făcute ceva mai greu
nu voiau să vibreze
(aveau ceva dintr-un ateu)
echilibru colorit
din apus.*

*Atunci Dumnezeu
a făcut legile Armoniei
și i-a pus
pe unii
să le învețe
pe când erau în pântec
la ospete.*

*... așa au apărut Poeții
cu ritmurile în sânge,
dansul sacru al universului
ce plânge,
din lacrimi îmbină
versuri pe care le șlefuiesc
până ce devin lumină.*

Cina cea fără de taină

*Au venit zdrențuiți de verbe prietenii la cină
în găocile nucilor să le-mpart nimicul
din palmă
în mâini bătătorite de adjective e-un blid de lumină
și-n urechi cu-o sudalmă
spusă la colțul mesei rotunde
într-un picior,
ghici ciupercă ce este?
de s-a făcut odaia mânăstire cu pridvor
iar limbile amestecau o poveste.*

*Bogăția bucatelor era atât de mare
că lipsea cu desăvârșire
încât cuvântul întins cât o cărare
l-am împărțit în felii
la fiecare
de-au rămas foneme după devorare
înjurături târzii,
și au plecat mesenii săturați
de atâta ascultare
ce da peste lobul urechilor
și prelingându-se în gură
cu gust de sare...*

*Nimicul pe care l-au devorat nu l-au știut
nici chiar vecinii
fiindcă înainte ei l-au păscut*

*Tot ce-am spus atunci în taină
a rămas doar între noi,
toți care respirăm poezie,
așa, o păpădie
de vorbă
scamă pe-o uzată haină.*

Arma sinelui

după o poveste rabinică

*Pe treptele de cuvinte ale babilonului
mielul a urcat*

în cer

cu un tremurat

de verbe sub blană

ca o arsură de fier

și i-a zis lui Dumnezeu:

– Creatorule, ai fost nedrept

cu destinul meu,

mi-e teamă că pier,

că nu mi-ai dat nici o armă

să mă apăr de dușmani,

nu mi-ai dat coarne

ca la cerbi și elani,

nici colți, nici gheare,

nici forța elefantului

cu trompa croind cărare;

nici ca ariciul să am țepi

ascuțite ca razele de soare:

nici măcar

fuga iepurelui prin mălai

sau galopul de armăsar...

Dumnezeu a stat pe gânduri puțin

și i-a oferit să probeze

(nu ca niște proteze)

pentru dinți venin,

colți, țepe, gheare,

să poată înfrânge

chiar setea de sânge

a vânătorului din răzoare.

*... Niciuna din aceste arme
nu i s-au potrivit.
Atunci Dumnezeu, mielului i-a spus:
– Îți dau o armă să rezști
înzecit!
– Te implor! Mielul s-a rugat nespus,
de s-a cutremurat și zarea.
Iar Dumnezeu i-a zis de sus:
– Primește de la mine ca armă
răbdarea!*

Tablou

*După ce lumina a plouat
cu amiază
pădurea și-a lăsat papucii
pe pragul orizontului
plecând desculță spre margine de sat
unde guguștiucii coloraseră cu cântec
nucii*

*Înțepându-se în călcâiul
rădăcinii
sângera codrul de înroșise
apusul
și se ciopliseră în catedrală
pinii
când luna își îmbrăcase
rochia de gală...*

Capitolul 10

Antologie de poezie românească 2008

Gara poeților

*Noaptea mă buzunărește prin locuri
unde nici iarba nu crește
și vorba ce-o spunem prin docuri
că de la coadă se curăță un pește
e un adevăr la baza căruia sap
să înțeleg că peștele se-mpute de la cap.*

*Luna, monedă ruginită se strecoară
în portofelul meu îngăurit
de zornăie lumina într-o gară
unde trenul încă n-a sosit
nerăbdător o iau cu halta înainte
pe miriștea de cuvinte.*

*A rămas trenul în câmpie,
gara abandonată în poezie,
de atunci cu peronul mă tot duc
bănuțul lunii să-l apuc
când prin noaptea buzunărită de scaiieți
trece un tren de cuvinte cu poeți.*

*Luna îmi îndeasă bănuți de lucie
În buzunarul umflat de sărăcie.*

*Iar umblă verbul prin fraze, descălțat,
Când trag gara după mine pe uscat.*

Dor de Eminescu

*Au curs atâtea verbe pe pagini de poveste
Cum curge Oltul de veacuri prin Carpați
Și dorul si-a cioplit cuvintele pe creste
Cum iubirea trece de la părinți în frați.*

*De atâta dor zăpezile cern poeme în brazde
Și cuvintele lui se fac stele pe cer de ape,
Paginile, în clipe ancestrale, ne sunt gazde,
Și, pe neștiute vin din veșnicie să se-adape.*

*Îmi este dor de Eminescu pe înserate
Când îi citesc versul pe genunchi de iubită,
Construiesc din metafore cu migală palate
Și alături de el cad iarăși în ispită...*

Cuvintele din tablou

*Ascultam cu privirea cum urechile tale
îmi vorbeau despre un deal și-o vale
când ziua este decor pentru o dramă
iar buzele-ți colorau cuvintele
ce te-au așezat tablou într-o ramă.*

Noaptea din ideea mea

*Noaptea are insomnie și nu poate să doarmă
De-atâtea vise la capul unei idei
Rănită într-o confruntare de păreri cu-o armă
Și glonțul tăcerii din pietrele de pe alei.*

*Târziu aud cum pe sub ușa noastră
Ideea se strecoară tăcută afară,
Tiptil o iau după ea pe cărarea albastră,
O văd grăbită cumpărând bilet în gară.*

*Surprinsă își acoperă rana c-un adjectiv,
Încerc s-o iau din nou în noaptea mea
Dar se urcă-n tren fără un motiv
Și pleacă spre un cer de peruzea.*

Noaptea din ideea mea...

În toamnă vibrează un menuet

*Cad cărările pe frunze,
Zilele-brațe de meduze*

*Poartă-n toamnă printre noi
Versuri scrise cu degete de ploii.*

*Mătură vântul frunzele pe fâraș,
Iarna își face cu cotul fâgaș*

*Și vine spre noi dinspre zare
Când vinul se decantează-n pahare.*

*Frigul în inimi se-ncălzește
Iar clipa ca un pește*

*Printre noi alunecă încet
Când în toamnă vibrează un menuet.*

Înălțare în Cuvânt

*Azi l-am văzut înălțându-se pe Isus
Urca cu cântecul mierlei spre nori,
Era în stropul de lumină tot mai sus
Și-n aerul mângâiat de cocori.*

*Azi l-am văzut înălțându-se pe Isus
Când zborul ieșise din cântec
Și viers în ouă cinteza a pus
Iar mielul paște iarba în pântec.*

*Pieptănul pădurii cerul îl perie
Este o lună stranie în apus,
Pe nimeni în suflet nu-l sperie
Când înălțându-se l-am văzut pe Isus.*

Capitolul 11

*A șaptea zi
după Artur
2009*

La margine de univers, pe o baliză...

*Era o vreme când nu era timp
Lucrurile toate aveau aripe
Se nășteau nevăzute în Olimp
Ieșind din ouăle de clipe.
Copacii cu rădăcinile în cer.
Erau înaintea zilei cu un pas,
În universul născut dintr-o enclavă
Ceasul trăgea de mână un alt ceas...
... și așa, unul după altul, și altul...
Omul nu se vedea, nu ne vedem...
Cu lumea ce aluneca spre-nalturi,*

Omul și veșnicia porniseră-n tandem.

*Dar a venit Eva, prima oară
Mușcând mărul din livada cu rădăcinile în sus
Și de-atunci bărbatul își tot cară
Crucea Mântuitorului Isus.*

*Prin cuvânt divin al spațiului curbat
Ne adâncim în vertejuri proaspete de briză
Zăbovind mereu într-un păcat
La margine de univers, pe o baliză
Cu sufletul ferecat într-o valiză.*

Poeții nu mor niciodată

*Poeții nu mor niciodată, ei doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul cea fost
potolind focul din oase și luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost.*

*Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte
eterne vorbe încolțite-n brazdă
în frunze, flori și în întoarceri din cele sfinte
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.*

*Poeții nu mor niciodată ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă și iz de pelin
ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveșnicesc tulpină
și ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, dar niciodată
doar urcă în vis.*

*Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privi
printr-un ochean întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii
aureolează cu stele un șes,
ei au în vene al patrulea simț,
metafora din sânge a unui prinț.*

*Poeții nu mor niciodată, și doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul amar
potolind focul din case și luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.*

Singurătatea poetului de cursă lungă

*Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând și ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țuruind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,*

*ne mai unesc șopârlele și șoșonii udați de ploii
ce suflă alizee albastre în fluieri de soc.*

*Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcâiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmpile câte-o vină
ce-o duce și acum în gând
și-n mână cu o floare ce se usucă.*

*Cale lungă are poetul călcând pe lumina ce vine
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.*

Incident istoric

*A ieșit istoria în stradă, dezbrăcată ca o nebună,
în piața publică strigă cât o țin paginile:
sunt unică și nu mă repet, terorismul politic
mi-a pus cunună,
tras la șapirograful timpului, el e de vină!
Istoria mai strigă: să se facă lumină!*

*În piața Patriei istoria desculță ca o fată bătrână
urlă din tot plămânul îmbâcsit de războaie:
Sunt fecioara ce visează sub lună
la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul
și-n fața femeii – Pacea, genunchiul și-l îndoie.*

*A ieșit istoria în stradă ca o nebună,
e noapte, oamenii latră la lună
și câinii ascultă cuvântându-le în strună.*

O mie de poeme

*masa încărcată de pahare așezase tăcerea
între noi, ascultătoare strofă de poem,
dar parcă simțeam că mai trebuie ceva
atunci am adăugat verbelor nudul tău
te-a văzut și nucul –
ochiul cu care vezi cum noaptea înroșește
de pudoare, obrazul pământului
îmi spune că nimicul rămâne nimic
și rămâne așa cum este...*

*zidurile nu păstrează plânsul tău
cântecul se întoarce ca un ecou
însutit la tine;
ne este foame de imaginile noastre
din cuvinte, când ziua își înțepase călcâiul
în ascuțitul dialog dintre noi și alerga
curgându-ne sânge din ochi;
sub nuc cădeau cântece de guguștiuc
peste trupurile înlănțuite
și deodată eurile noastre
s-au ridicat spre cer
trăgând după ele o mie de poeme...*

Capitolul 12

*Sonată pentru
creșterea ierbii*

2010

Rugăciunea zilei

*E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci
s- ascuți rugăciunea zilei către Dumnezeu.*

*O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.*

*Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.*

Solstițiul de vară

*Cântecul cocoșului a împărțit ziua în două,
Răsare soarele într-o picătură de rouă.
Ușa cu cântece de mierlă dimineața o deschid,
Zorii sorb laptele ceții și-o divid.*

*Au lăsat urme gleznele tale în lumină,
Se metamorfozează seva în frunză pe tulpină.
În noi clipele nostalgii trezesc sub soare
Când puii de vrăbii învață să zboare.*

*E împărțit anul în două de-o mână nevăzută,
Suflă ciobanul dor în fluier de cucută.
Veghează poetul la cerul lui de hârtie,
Scriindu-și pe el gânduri turnate-n poezie.*

Caracatița timpului

*Caracatița înghițise timpul,
ochii mării se bulbucaseră
după stelele în nisip rămase fără vină
pietricele colorate să adune
în străfulgerarea galopului unui cal,
lumină să ia din ochii peștilor amăgiți
de undițe aruncate din bărci.*

*Lip, pleosc, lip, tentacule sugrumând noaptea,
vise sângerând pe sarea mării din rană
și pescarul sorbind tăcerea din cană
coclită de lună, sloi de gheață
în topire, vărsând umbre lângă case
rămase
ascunse sub duzi fără viață.*

*Caracatița timpului se înghițise pe sine și marea,
marea era una și aceeași
cu zarea...*

Poezia

*Poezia se întrupează când soarele
și Hades se ating până și-n vis –
spune Odysseas Elytis,
atunci în amiaza susținută de cariatidele pădurii, marele
cer încălțat cu pielea picioarelor mele
mă primește rătăcind printre stele
și ars de dor,
îmi pune aripi, și zbor
cu sufletul meu ancestral
și călător
când sub șa mi-a murit și ultimul cal.
Iar strugurii sunt sâni în via
din care mulg lapte pentru zei.
Aceasta este Poezia
din care te invit, cititorule, să bei.*

Cuvintele atrag realitatea

*Am scris: omul din lut a fost plămădit,
Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui l-a zidit!
În primordial, scriam: a suflat viață peste el,
Inimă dându-i și suflet blând de miel.*

*Cuvântul a fost la început, lucrurile din zbor
Și-au luat înțelesul după utilitatea lor.
Am scris să fie „epoca de piatră“
Și oamenii din peșteri și-au făcut vatră.*

*Cronologic – „epoca de fier“, am scris,
Săgeata din bronz căprioare a ucis.
Adunându-se ură în cuvânt și-n noi,
Acesta a luat înțeles de război.*

*Istoria toată pe cruce plânge
„Renașterea“ din zece sunete formată
Epoca spiritului îi-este dată.*

*„Revoluția“ cu înțeles de început
În evoluție n-a mai încăput.
Din nou, între noi ne-am ucis
Pentru o lozincă și-o himeră de vis.*

*Mai scriu, încă, înțelegând paritatea
Între gând și cuvintele ce atrag realitatea.
Mă opresc, mi-e frică, poate un alt cuvânt adună
În înțelesul lui o nouă furtună.*

Autobiografie

*M-am născut pe strada anului 1942,
Ce bucuriei îi dă un sens frumos,
În limba noastră găsesc atâta miere
bombardată de oameni cu ochii roșii,
înbrăcați în verde,
când vara scotea la porți moșii,
aruncându-și mantaua soldățească și ploii,
luna iunie aducea în ferestre visele femeilor
și dor,
mergând nicăieri, așteptând în pridvor...*

*Mama mi-a pus în straiță în loc de pâine
visul zilei de mâine,
pe care l-am trăit într-o singură noapte,
când ursitoarele jucau pe un lătrat de câine
pe strada unde școala intrase în vacanță
și paznicul plecase cu cartela
după pâine,
legând poarta cu o speranță...*

*Jucării confecționam din zdrențe de vise,
ciorapul piciorului desculț îl făceam minge,
în curtea școlii cădeau iubiri ucise,
pe dealuri contempla sania
cum în sufletele noastre ninge
cu cântece rusești, Tania.*

Capitolul 13

Răbdarea pietrei
2011

Pășind pe lumină

*În dezlănțuita simfonie iese visul,
din fuiorul nopții pășind pe cărare,
levitează peste noi aducând abisul,
sfidând lumina din exploziile solare.*

*Aici se întâlnesc minunile cu povestea
hălăduind prin imperiile de vise
și glasul rămâne urmă în vestea
cu căprioare la izvor ucise.*

*Sunetul scie-n creier un poem
în timp ce lumina vibrează-n dimineți
când secunda de care nu mă tem
îmi măsoară cele șapte vieți.*

*Pășesc pe lumina cercului verii
parcă mergând pe nori de furtună,
caut și-acum prin neamuri verii
rătăciți prin flotilele trimise de lună.*

*Când ascult poezia, tace lumina
și iubita se simte-n largul ei.
Crucea ce-o port în spate e doar vina
că în poeme se odihnesc femei.*

Spectacol de dincolo de cortina cerului

*Cortina cerului s-o deschid am dorit,
Dar îngerii mașiniști m-au împiedicat s-o fac,
Cu bisturiu minții tăiata-m un pătrat însorit
Și-am privit scena celor ce tac.*

*Un albastru ireal acoperea fiecare cuvânt
În el tăcând se afla câte un dispărut,
Își jucau rolul învățat pe pământ,
Goi cum la începuturi mamele i-au născut.*

*Romeo eliberat de Shakespeare în cuvânt
Iubea veșnic pe Julieta „înviată“,
Isus ținea cortina să nu urce dinspre noi un vânt
Tulburându-le iubirea și de astă dată.*

*Manole cea zidit pe Ana venind cu mâncare
Aflați în același cuvânt de mănăstire
Își cerea iertare cât infinitul de mare
Din cuvânt construind o altă zidire.*

*Tolstoi și-acum în rai fuge de-acasă
Să nu-l găsească veșnicia,
Iar Sofia în același cuvânt rămasă
Și-a adus în suflet și moșia.*

*Într-o zi cerească cât veacul din pruncie
La Dumnezeu s-a plâns în audiență
Că pământeni îl țin în efemera veșnicie
Neînțelegându-i adevărata lui valență...*

*În alt cuvânt așa de necuprins, ca erou
Dostoievski în fața unui pluton de execuție
Din heruvimi format doreau din nou
Să-l trimită pe pământ fără discuție.*

*Însă spre norocul lui, Dumnezeu
A oprit execuția aceasta crudă*

*Învestindu-l cu grad de semizeu
În literatura cerească cu ce-a de aici rudă...*

*După două ore de spectacol în lumină
Cât o jumătate de veac înconjurând pământul,
Am cusut la loc Cortina cu puțină vină
Îmbătrânind aici, îngogoșerind cuvântul.*

Poemul cu păcate

*Un cal paște liniștea-n livadă
Visând la o caleașcă de aur
Pe când florile veniseră să vadă
Un măr colorat cu-n cântec de graur.*

*Doi cai în tropot trec plângând
Trăgând după ei ulița toată,
În râu valurile sub stânci sângerând
Oftau la plecarea mea vinovată.*

*Trei cai tropotesc prin poem
Ridicând nori de adjective
Încât până și verbele se tem
Că-n versuri s-au strecurat invective.*

*O herghelie de cai trage ziua după ea
Și oile dorm în propria lor lână,
Înserarea aprinde ruguri pe-o stea
Ce cântă a dor din fluier la stână.*

*Caii obosiți se odihnesc și ei
În acest poem scris pe înserate,
În timp ce luna cu capul pe- un stei
Îmi iartă poemul cu păcate.*

Văzul din urechea dreaptă

*Înserarea în vârful picioarelor merge
Să nu o audă ochiul cerului adormit,
Doar un fluture de orizont își șterge
Aripile albe așezat pe un pisc de granit.*

*O biserică e tot ce auzul vede
În care sufletul zilei slujește mereu,
Imnul înălțat cerului în ochi se pierde
Când eu mă simt un semizeu.*

*Auzul imaginea toată a văii o cuprinde,
Urechea vede razele soarelui pieziș,
Ochiul sonata ierbii o surprinde
Cum se strecoară în caiet pe furiș.*

Vorbind cu Nietzsche

*Coborând de pe munte cu Zarathustra
umăr la umăr
Nietzsche ne aștepta cu picioarele în apa
caldă a izvorului,
Îi înflorise mintea sub dogoarea soarelui
legat la cap cu o basma de nori,
Fără număr,
Ne-a îmbrățișat cu cuvinte de bine întoarcere
în mijloc de cărare
Bucurându-se că personajul venind
dinspre Persia
s-a strecurat erou în opera lui nemuritoare.
Îl ascultam spunând că omul a fost maimuță
Dar acum e mai mult de cât atât, atei
Reinventează de fiecare dată o căruță
Când în ea se plimbau de veacuri zeii.
Parcă îl auzeam pe Circe și spiritul
Ne încinsese cu o centură de foc
Și ardeam de nerăbdare la baza muntelui
Să punem timpul, așa cum a fost, la loc.*

Oglinda din secolul trecut

*În ferestrele noastre bate de zece secunde secolul XXI
calculatoarele se învârtesc derutate
viruși le mănâncă memoria
pe dinăuntru,
o secundă- două la câțiva ani de viață
e nimicul
dintre două galaxii
și pentru memoria noastră rămasă în ceață
dar micronii dintre planete?
Aceștia, spre dimineață ne-au aruncat
în brațele îndoielilor
din marele nostru sat,
era o alunecare spre stânga
undeva pe planetă
ce mergea pe Calea Lactee
aiurea pe bicicletă.
Luna spunea povești printre crengi
încremenite
de gheață
ca un scut
istoria ca vitraliile din catedrale
pe fereastra dinspre secolul trecut.*

II

*Tragi penele din aripile păsării,
îmi arăți un zbor de aburi nedefinit
ridicându-se din aripile ei,
sângele ne curge printre degete,
precum jertfele pe mâini de zei,
aripi risipite pe cărările ce duc spre cer,
planează infinite ferestre
sub urechile jeluirilor,*

*ne trebuie o planetă a noastră
curată
căreia să-i punem aripi,
să uităm să mai tragem cu praștia
în păsările ce alunecă dinspre fereastra Ta.
Nu vreau ca nisipul să migreze
într-o clipă târzie
spre un alt mileniu
spre o altă veșnicie.*

III

*Lovește dunga cerului secolul XXI
păsări zboară de-a lungul râului
asemeni Terrei
în toamnă*

*Lovește dunga Pământului secolul XXI
și strig din cutia mea de chibrituri
cu balcon spre sărbători
Oprii zborul aripii negre ce murdărește
întinsurile levitațiilor albe de cocori
dintre mine și Tine,
de unde vin potoape de gânduri
în zori
peste lumea mea de oglindă pătată cu chipul meu
uitată în secolul trecut
în buzunarul unui ateu.*

*Plângi natură și te-a auzit luna
– ureche cu care ascuți
cum bate inima pământului noaptea
aștept să-mi spui
nu-ți fie teamă tot ce e al tău
se va întoarce cândva...*

Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata

(În loc de „Cuvânt Înainte“)

*Deschide, cititorule, această carte,
Fereastră spre alcătuirea universului la loc,
Vei găsi sângele iubirii ce se-mparte
Zvâcnind din amintirea unui foc.*

*Vei înțelege cum din țeava puștii
Se întorc căprioarele-n păduri
Iar porumbeii din zăbrelele cuștii
Fac în libertate zborului cununi.*

*Piatra ajunsă stâncă tot mai sus
Tânjește după creșterea ierbii
Vibrând sonata pe râu în apus
Întors la izvor să-l soarbă cerbii.*

*Ținând această carte-n mână
Vei cunoaște lumina din câmp deschis,
Supremul gând la-ndemână
Te-ndeamnă să-nțelegi pe marele învins.*

*Doar zeul tăcând cu ochii morți
Cunoaște drama pietrei și-a tăcerii
Și cu blândețea trasă iar la sorți
Îngerii mai cântă imnul Învierii.*

*Vei descifra tăcerea din țărână
Și pasul din urmă către sine,
Iar lutul căpătând forme-n mână
Te face să-nțelegi minunea ce vine!*

*Ascuns după un colț de cuvânt
Niciodată bucuria n-am s-o știu
Și nici gândul tău luat de vânt,
Din teamă azi de prea târziu.*

*Deschide, cititorule, această carte,
Fereastră spre alcătuirea universului la loc,
Vei găsi sângele iubirii ce se-nparte
Zvâcnind din amintirea unui foc.*

Viața ca o luptă

*Eu vin din locul de mai sus
Tu ești născut pe mal de apă
Ne-am întâlnit sub crucea lui Isus;
Răgaz de-o viață, răgaz de sapă.*

*Mereu uniți pe frontul vieții –
Lupte mari pentru victorii mici...
Tânjesc la dezbaterele pieții
Cu idei-cărări de licurici.*

*Războiul acesta de un an
Se vede c-a ținut o viață;
Doreai o viață în sânul lui Avraam
Și-o luptă de idei în piață.*

Urcare în metafizic

*Era vremea viermilor de mătase și frunze
dispăreau în implozii pe crengile zilei,
o luasem pe sub scoarța pământului după muze
trăind din ce pusese natura în cutia milei.*

*Din când în când îmi toceam coatele urcând
în rădăcini și mai departe în crengi,
eram un miriapod viermuind în gând
și-n frunzele unei păduri întregi.*

*Uneori mă strecuram în păsări și-n zbor,
eram fluture vânat de cântec și culoare,
câte odată mă cuprindea vâscoza unui dor
și mă urcam prin rădăcini spre soare.*

*Oceanul de aer și lumină m-a cuprins
precum apa unde peștii presimt furtuna,
când eu de scoarța Terrei învins
mă simt fluture sau om , îmi e tot una...*

Un deget de stradă

*A ieșit orașul la plimbare pe propriul bulevard,
La colțul unde își dau mâna muntele cu cerul
s-a întâlnit cu un municipiu simandicos*

*pe fruntea căruia idei îi ard
luminându-i pieptu-i stâncos.*

– Bună ziua, salută orașul,

*– Bonjour, orașelule! Abia răspunde din principiu,
aruncându-i un ditamai bulevard în față,
măcănind din zgârie-nori, vrute și nevrute,
ca o rață.*

*Lăudându-se, municipiului îi apăruse riduri pe față,
întinzându-i un deget de stradă,
așa, ca lumea să nu-l vadă
stând de vorbă cu-n biet oraș
ce-l poți strânge tot într-un fâraș.*

*Plimbându-se pe potecile țării pe un cal breaz,
făcându-se că nu-și cunoaște concetățenii,
municipiul avu un mare necaz:
cutremurul la culcat la pământ,
precum o floare de o pală de vânt.*

– Ajută-mă, mare oraș, că mor!

Striga disperat municipiu.

Orașul, din principiu,

i-a sărit în ajutor,

*punându-i la cap o icoană c-un îngerăș,
apoi, ia strâns ruinele pe un fâraș...*

Tânărul cu rana deschisă

*Tânărul cu rana deschisă pe poteca stângă
nu se mai trezise de treizeci și trei de ani,
viermii ideilor îi colcăiau lângă
pagina albă îngălbenită sub castani.*

*Iarba creștea din sânge, bob de rouă,
prelins de vespuri din rană,
tânărul rupând cerul în două
pe-o parte scria cu spada, pe cealaltă cu-o pană.*

*Lupta cu zborul până sub buza
orizontului unde fruntea-i agoniza idei,
sângele lui se-ntrupa-n meduza
mitologiei ce ecloza numeroșii zei*

*Creierul tânărului învață vrăbiile să vorbească,
Și-apoi să cânte vrute și nevrute,
Iar mielului alb îi dădea să pască
Cuvinte din poemele în pajiște crescute.*

Speranța binelui relativ

*Mergând, te înstrăinezi timp de timp
și te risipești, drumul nu se strânge
decât atunci întors în Olimp
spălat de voia undelor de sânge.*

*Mergând, te încarci de timpul tău deschis
cu pagini de trăiri și de istorii,
de oboseală nu te dai învins,
te pregătești să-nfrunți furtuna, norii.*

*Mergând, te temi de judecata-n care crezi,
o victorioasă întoarcere în timp;
îndreptățirea însă va pluti în iezi
și-n culoarea luminii de pe nimb.*

*Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine,
programai drumul tău definitiv
în infinitul incolor și inodor ce vine,
și-n speranța unui bine relativ.*

Suveica timpului

*Plimb timpul de la o clipă la oră
De se plictisește pisica torcând
Ghemul crește și-o soră
Îl croșetează în jerseyul ei din gând.*

Sfârșitul, început perpetuu...

*Dumnezeu este sursa libertății mele
Și astfel sensul „a te da“ l-am înțeles,
Cu cât cobor în mine către stele,
Învăț să mă descifrez mai des.*

*S-a fixat maturitatea cu intrarea mea în rol
Și identificarea sufletului cu eul
Precum nota de sus în cheie sol
Când la harfă noaptea cântă zeul.*

*Tot ard în infernul conștiinței mele,
Sună patetic, dar de fapt exprimă o stare
Precum briza suflând în vele
Corabia s-o ducă pe-a mării cărare.*

*Orice călătorie are un sfârșit
Așa cum iarba se usucă toamna
Ca primăvara să înverzească înzecit
Pe care să pășească Poezia-Doamna.*

*Tu, cititorule, ascultând cum iarba crește
Înțelegi sonata unui timp evolutiv-
Spirală ce cu infinitul ne unește
Într-un spațiu al ecoului, repetitive...*

S-a născut Isus

*Aleargă ziua desculță prin sate
S-anunțe minunea venită de Sus,
E vremea să fim iertați de păcate
Când în iesle s-a născut Isus.*

*Alerga Maria pe la uși încuiate
Dar în spatele lor stăpânii nu-s,
Stelele clipeau lumină pe cer desfăcuate
Când Fecioara a născut pe Isus.*

*Aleargă ziua desculță prin sate
S-anunțe minunea venită de Sus,
E vremea să fim iertați de păcate
Când în iesle s-a născut Isus.*

*Aleargă Maria printre oameni tăcuți
Când mâna nevăzută o stea a mai pus
Pe cerul sub care nazarinii muți
Priveau cum din lumină s-a născut Isus.*

*... Și azi Maria aleargă printre noi,
Iubire de oameni mereu a adus,
Înțelepciunea rodului din ploi
Ne-a dăruit-o prin naștere Isus.*

*Aleargă ziua desculță prin sate
S-anunțe minunea venită de Sus,
E vremea să fim iertați de păcate
Când în iesle s-a născut Isus.*

Poemul postum

*S-a dovedit că moartea e anonimă
Trece printre noi și ne ia pe sărite
O însoțim fără judecată cu ultima rimă
Acolo unde și verbele cad rănite.*

*Doar câte odată unul dintre sute
De doamna neagră crezând c-a fost cosit
Cade în cartea postumă scrisă pe tăcute
Când inima mințise c-a murit.*

Sunt seva poemului meu

*Sevă sunt și via mă fierbe vin
Pe dealuri în boabe de aur
Prietenul mă bea, am gust de pelin,
Ascultând înserarea colorată de-un graur.*

*Din rădăcini urc și-n boabe mă coc,
Mă beau pe-ndelete în căni de lut
Ciobanii doinind din fluiere de soc,
Când eu fierb în butoaie tăcut...*

*Prietenul sunt eu și mă sorb
Din cupa mea de trup și gând,
Încă se scrie poemul în orb
Din care n-am plecat nicicând.*

Poemul cu păcate

*Un cal paște liniștea-n livadă
Visând la o caleașcă de aur
Pe când florile veniseră să vadă
Un măr colorat cu-n cântec de graur.*

*Doi cai în tropot trec plângând
Trăgând după ei ulița toată,
În râu valurile sub stânci sângerând
Oftau la plecarea mea vinovată.*

*Trei cai tropotesc prin poem
Ridicând nori de adjective
Încât până și verbele se tem
Că-n versuri s-au strecurat invective.*

*O herghelie de cai trage ziua după ea
Și oile dorm în propria lor lână,
Înserarea aprinde ruguri pe-o stea
Ce cântă a dor din fluier la stână.*

*Caii oboșiți se odihnesc și ei
În acest poem scris pe înserate,
În timp ce luna cu capul pe- un stei
Îmi iartă poemul cu păcate.*

Capitolul 14

*Paznic la o pisică
și un cățel*

2011

Ploile nocturne

*În orașul ploilor nocturne
Femeile intră cu umbrelele închise
să le botez
cu numele iubitelor
neiubite*

*În orașul ploilor nocturne
Luna-i clanță
din alamă
cu ea bărbații deschid
ușa
spre cerul vopsit
în albastrul mării
unde peștii își fac cuiburi
sub streșinile caselor.*

*În orașul ploilor nocturne
păsările pică din aer
pe umerii dezgoliți ale femeilor
uitând cântecele diurne.*

*În orașul ploilor nocturne
ne admirăm simetria de dragoste
a mâinilor noastre,
într-una pâinea. Într-alta cuțitul,
la picioare pacoste...*

*...Și femeile intră cu umbrelele închise
purtând numele iubitelor
neiubite, în mine ucise
în orașul ploilor nocturne.*

Pe Calea Mănăștur

*Bat clopotele pe o vreme iluzorie
Personajele ies noaptea din istorie
Și trec în noi fără contur
Pe Calea Mănăștur.*

*Trag stele pe-o dungă de vânt
Iar oamenii amnezici uită ce sunt
În tramvaiul ce face un tur
Pe Calea Mănăștur.*

*Între două scuișături și-o înjurătură
Așteaptă să le pice-o mălăiață-n gură
Iar pe la colțuri mai sparg un abajur
Pe Calea Mănăștur.*

*Morfolesc cuvinte ne-nțelese
Fetelor ce se mai văd mirese
Vagabonzi fără cusur
Pe Calea Mănăștur.*

*Sub fusta crăpată ascunsă de mamă
Înfloresc pe pulpe crini de teamă
Când pentru ele băieții fac stânga-nprejur
Pe Calea Mănăștur.*

*Trec și eu și nu știu unde
O zână de mine se-ascunde
Căci părul meu acuma-i sur
Pe Calea Mănăștur.*

*Când Luna doarme pe cearșaf de peruzea
În dorința de a mă urca la ea
Aruncă un ghem de lumină-șnur
Pe Calea Mănăștur.*

*Când stăm în casă cu botnița pe gură
Visez la săruturi în realitatea dură
De parcă aș fi pe-o barcă pe Amur,
Dar mă trezesc pe Calea Mănăștur.*

*Se prelinge din Casiopeea clipa târzie
Cartierul întreg se mută-n Poezie
Ascultând pașii Poetului ce urcă în azur
Pe Calea Mănăștur.*

Paparudele din bibliotecă

*Cortul norilor a acoperit marea,
Dumnezeu a bătut patru stâlpi de orizont
susținând să nu cadă zare,
de Biblioteca de Gânduri ținând cont.*

*De atâta vreme prin cortul ciuruit
plouă cu apă sfințită peste noi,
paparudele ducând în spate cerul însořit
ies din poveste două, câte doi...*

*În dalta sufletului vremea lacustă
înmoaie cărțile scrise în gând,
astfel dispare biblioteca din etajera îngustă
când vin ploile de gânduri pe rând*

În inimă, undeva

*În inimă, undeva, există un loc
unde se adăpostește un cântec.
Nimeni nu-l știe dar îl purtăm cu noi
gol sau plin cum este sângele.*

*Când spațiul acesta e plin de cântece
suntem mai grei și intrăm în pământ
și ele o iau în sus speriate
într-un zbor circular și veșnic.*

Paznic la stafii

*Intrând în ora castelului părăsit
obloanele zăngănesc a săbii în istorie,
Pe la colțuri dezbrăcat cel ursit
păzește o stafie-umbră iluzorie.*

*În ora castelului cu ferestrele în cer
insul cu platoșe de piele brună
păzește două stafii care mai cer
oile ciobanului din lună.*

*În castelul încins cu centură de ape
pe nesimțite bărbatul iese din oră,
în timpul său nu mai încape
cu stafiele toate prinse-n horă.*

În Drăgășani...

*În Drăgășani nu-i argint și nici aur
Doar prin vii mai rătăcește câte-un graur
Iar în cei îndrăgostiți e-o lume paralelă
Și-n trupul lor aprins e-o inimă rebelă*

*Amintiri cuceritoare prin nimburi spre înalt
Mă cuprind pulsând în sânge cântece-n exalt!
Orașul e o chintesență a straniului univers
Când eu pe pulpe de fecioare mai scriu câte un vers.*

*O dragoste eterne e orașul, într-însul sunt eu
Când sorb din vinul lui mă simt un semizeu.
Iar tinerii visând la voluptăți cumiși
Culeg comori de taine și doruri pentru iubiri fierbinți...*

*În Drăgășani nu-i argint și nici aur
Doar prin vii mai rătăcește câte-un graur
Iar în cei îndrăgostiți e-o lume paralelă
Și-n trupul lor aprins e-o inimă rebelă*

Capitolul 15

Sămânța din interiorul Cuvântului

2012

Canicula din cuvinte

*Căldura injectase lenea în noi
De-mi târam gândurile-n picioare.
Cărările dormeau visând la ploi
Iar frazele virgule aveau razele de soare.*

*Am deschis cuvântul umbrelă și căldura s-a retras
În afara cerului de cuvinte adjectivale,
Dar textul scris a rămas pe la colțuri ars,
Eu ieșind din carte hălăduind în vale.*

*Mă bronzasem de atâtea vise în amiază
Eram noapte precum adjectivul negru
Mă răcoream tăcând la o fofează
Pe care o scrisesem inspirat și integru.*

Caietul cu poezii

*Într-o noapte am uitat caietul cu poezii
pe-un colț de val de culoarea spumei,
m-am aruncat în mare în costumul de scafandru
al lui Adam,
până în orele târzii
până în pânzele albe
când înflorește leandru...*

*și când l-am găsit a dispărut poezia,
poate a luat-o vremea înapoi
sau în amiază ciocârlia
punând-o pe viers s-o asculte lanul
când bat în toba zilei nenumărate ploii.*

*Însă eu tot căutând printre rânduri
poemele din caiet își iau zborul
cârduri, cârduri...*

Casa părintească și vecinii buni nu se vând

*Peste casa părintească ninge mut,
Au încărunțit și vecinii ca sarea
Ninge singur aerul pe el și la durut
timpul de clipe ca marea.*

*Casa părintească și vecinii nu se vând
cu ei veacul peste viață l-am curbat,
Acele mâini întinse de gând
Și căldura lor simțind-o în ajutorul dat.*

*E bătrână casa ca vremurile bune
spre orizont se înalță în clipe ce divid
amintiri strecurate-n gropile comune
unde părinții dorm la temelii de zid.*

*După bunici durerile iau urma
unui album tulburător de amintiri,
era pe vremea când dețineau cârma
în parfumul fotografiilor vechilor iubiri...*

*Casa părintească și amintirile nu se vând,
Înainte de-ați lua locuință cumpărați vecini,
Să ne înstrăineze copiii au de gând:
Arborii bătrâni nu mai prind rădăcini!*

*Iubito! Hai să ne trăim vremea rămasă!
Tristeți ne înconjoară și cad peste vreme,
N-i s-a făcut târziu, iubito, hai în casă!
Ce ne-a mai rămas sunt doar Poeme!*

Capitolul 16

*Germinația
cuvântului
de sub zăpadă
2012*

Cei doi din mine

*În zodia gemeni sunt născut,
Doi în unul, armăsari iuți la minte,
După stele aleargă la păscut
Ascunse noaptea în cuvinte.*

*Unul îmi pune verbul la încercare
Celălalt așază iubirea-n vers,
Când unul gândește, celălalt pe-o cărare
Metafore coboară din univers.*

*Când fac schimburi de căldură
C-o muză rătăcită pe orbită
Celălalt simte epitetul ca arsură
Și noaptea-n zori e înălbită.*

*Nici-unul nu-i de celălalt răspunzător;
Ne credem, separați, nemuritori,
Când amândoi ne-ntoarcem dintr-un zbor
În mine priveghiul se termină în zori.*

*El este acela care scrie,
Cel ce dictează este un destin,
Dacă salvăm din rană o poezie
O semnează el, cel anonim.*

Ce este patria, mamă, în timp de epidemie?

*Nu știu cum am urcat în căruța vieții mele,
Nu m-a întrebat nimeni dacă doresc să mă nasc,
mi-aduc aminte doar că părinții
erau înjugați la ea
pe-o cale de stele
robi la o zdreanță de care țineau cu dinții.*

*Nu m-au întrebat
De vreau s-au nu
Să urca pe înserat
În căruța cu roțile
Celor patru anotimpuri:
Copilărie, tinerețea,
Maturitatea și bătrânețea...
Scârțâia din toate încheieturile
Pe osie, tristețea.*

*„Mamă?“ – am întrebat-o, când
noaptea ardea pe rug...
ea trăgea la jug
și tata rătăcea prin gând.
„Ce este Patria, mamă?“
– Eee...! Ce vezi, muică!
Eu trăgând la plug
Taică-tău trudind la țuică.
Patria?! E pâinea pe care nu o avem,
E cuvântul de care mă tem.*

*„Ce este patria noastră, mamă?“ –
întrebai,
privind la Regele Mihai,
din ramă.*

– Eee...! Sunt președinții ce ne amăgesc
cu-n ciur de mălai
să-i alegem din Paști
în Mai.

„Ce este patria, mamă?“
– Sunt cei de care îmi este teamă,
umbrele ce pe la colțuri ne ascultă,
vămuindu-ne clipa, zborul,
păsările și cântecul cu dorul.

„Ce este patria, mamă?“
– Este mormântul necunoscut al unchiului tău,
mort pentru țară
Într-un nesfârșit hău.
Este lacrima neîmpăcată
După casa de comuniști demolată,
Este minciuna ce ne-o spun
Pentru un viitor promis
Și bun.

„Ce este patria, mamă?“
Este ce vezi, de peste tot,
Și nu e al tău
E al celor care te văd
Și te socot.
Este Limba Română dulce ca mierea
Cu care minciuna ne-o spun
Pentru un viitor promis
Și bun...
Amar ca fierea.

*Ce este patria mamă?
Spitalele în care mor oamenii
Coronavirus, o dramă,
Un război nevăzut
Pentru care n-avem scut
Patra asta este cu miros de mir
Lumânări aprinse-n cimitir.*

*„Ce este patria, mamă?“
– Este ce vezi, peste tot,
și nu e al celor care te văd
și te socot.
Ce este Patria...?
Oul
Ce este...
Crește
Ce?!*

*Îmi răspunde ecoul
O tristă poveste.*

Cei doi gemeni – timpul și spațiu

*Alunecând, se interferează spațiu cu spațiu
Încrucișându-se în timp se prelungeste
Până în adâncuri de timp, până la Horațiu,
În noi cu voia undelor se-nțelepțește.*

*Și tot ne integrăm în hăul lui deschis
Încrucișându-ne cu vetuste spații și istorii
Până când și el cade ucis
Între cele două clipe unde pier și norii.*

*Un singur timp cât universul
Proclamă o necunoscută definitivă...
Spațiul nostru nu cunoaște viersul
Și nici muzica celestă relativă.*

Capitolul 17

*Contemporanul
meu, Isus!*

2012

Contemporan cu Dumnezeu

*Mirosea dimineața însorită a mir,
Tăcerile alunecau pe nesimțite-n mers,
Nu știam că alături poetul Radu Gyr
Își înveșnicea suferința-n vers.*

*Cânta amiaza tristețea-n flori
Uitase să-nbobocească și mălinul,
Iar cerul desena o cruce din cocori
Ridicând la rang de virtute chinul.*

*Amurgul jelea cu nuanțe închise
Și câmpul trimitea culorile la culcare
Pe când clipele albe cădeau ucise
De nu se-ntorceau din nou în soare.*

*Și azi noaptea mă-nvelește cu frig,
Mă tem de visul care iată vine
În miezul întunericului, cu speranță strig:
Doamne, îți mulțumesc, sunt contemporan cu tine!*

A plecat cercul

*Cupola albastră și cu ringul luminate feeric
Sub care s-au împlinit visele ne visate de noi,
Acrobați, pantere, fachiri, toate cuprinse sferic,
În ochii noștri inundați de imagini adunate roi.*

*... Și fete frumoase dansând pe sârmă zâmbind
Sfidând gravitația zboară sub cupola albastră
Până în speranțe, până în clipa în alb levitând
Până în emoția inimii și în privirea noastră.*

A doua moarte a lui Zeus

*Zeus în speranța nemuriri
Cât a existat la Pontul Euxin
Și-a modelat din lut și piatră
Statuia lui la care să se-nchine
Oamenii din fiecare vatră.*

*Apoi de teama îndumnezeirii a urcat
În al șaptelea cer de unde nu se vine.
Diana, iubita lui, plecată la vânătoare
Aflând că Zeus e sus în neuitare
s-a întors să proslăvească statuia
ce strălucea măreață-n soare,
chemând mulțimile să se închine-
strigând: aleluia, aleluia!*

*... Și a mai trecut un mileniu de prosternare,
Diana se ruga la statuie mereu
Cum făceau fiecare.
Trecuse vremea pentru zeu...*

*Dorind să arate lumii
Cât de mult îl cunoaște pe Zeus
Și s-o întoarcă la rugăciune
Îngenunchind în negura humii,
La ceasul răsăritului de stea
A început să spargă cu săgeata statuia –
Așteptând o minune –
Plebea să cunoască ce știa și ea:
Piatră, lut ars și... aleluia!*

*Dezamăgiți oamenii au părăsit pe Diana,
Au plecat gânditori din Hamangia
Uitând că o himeră altădată au iubit.
A început iarăși urgia
În Piață.
Era epoca morți unui mit!
Dumnezeu în mintea lor prindea viață!*

Abatere de la firesc

*Un verb ce-a încăput într-un Cuvânt
Se roagă în silabe la mormântul unui sfânt*

*Și o rimă rebelă ieșită din lege
Se-așază rubin pe coroana unui rege;*

*Iese icoana din cerul unei rostiri-
Fraza încheie clipa din sfințiri.*

*Poetul-verbul unei abateri de la firesc
Poartă sub aripi visul îngeresc,*

*El este și ploaie, secetă și duh,
Pasăre măiastră rătăcind prin văzduh.*

Al doisprezecelea ceas

*Vremea urcă în imponderabil,
Păsările sub zborul cărora moleculele de aer mor
Poartă tăcerea între particule,
Doar mișcarea browniană în dezordinea ei
Ordonează apa de ploaie
Din paharul de pe masă.*

*Cântecul mierliței pune miere în levitația
Fulgului de păpădie
Dus mai departe în interiorul zilei
Cum orele sunt plimbate de indicatoarele ceasului
Pe cadranul numerotat de cineva
Ce n-a știut să numere
Decât până la al doisprezecelea ceas.*

Capitolul 18

Călcâiul vulnerabil al mării

2012

Călcâiul vulnerabil al mării II

*Când marea geme aruncând valuri
Spre țărnm
Scoicile evadează pe stânci,
Doar una rămâne în marea agitată
Ferindu-i călcâiul din spumă de maluri.*

*Nu știi prin ce cuvinte și porunci
Pontul Euxin se teme de munte:
Poate de înălțimea și veșnicia lui.
Iar muntele e înfricoșat de adâncimea mării
Cu hăul nimănui,
Ca viscolul în urma unei troici
Vuietul ei se retrage
în cochilia albă a unei scoici.*

Mileniu își scrie istoria pe oglinda mării

*O însingurată cuprindere de valuri
Îngenunchind în fața aceluiași uscat,
Mileniul adăstat desculț pe maluri
Își scrie istoria pe-un val de vânt curbat.*

*Și stânci de cuvinte în spuma căruntă
Sunt scrise pe apă de la sud la nord
Istории cu crime într-o existență cruntă
De-a însângerat și ultimul fiord...*

*Abia acum nevăzute albastre mâini
Scriu adevărul pe pagini de apă
O enciclopedie la care latră niște câini
Din care mileniul se mai adapă.*

Urmele veacurilor

*Croncăne veacurile prin ziduri coșcovite,
Străzile s-au aruncat în mare
Să-și spele călcâiele încărcate de glod
Crăpate de atâta mers prin uitare.*

*Pescărușii aduc în cioc un spic de soare
Și marea urcă până sub aripile lor.
Eu îmi caut aleasa rătăcind prin oraș
când iubirea pe catarg se face dor.*

*Femeia în alb a trecut nevăzută
Și marea o urmărește în fiecare clipă,
Mă doare amintirea ce-mi suflă în velă
Navigând pe cer c-o singură aripă.*

*Croncăne veacurile în burgul uitat
Pe marginea mării odihnită sub chilă,
Gândul se face crin pe pulpe de femei
În corabia legănată de veacuri și umilă
În fața orizontului albastru de cuvinte...*

*Catargul se leagănă aducându-și aminte
c-a fost arbore tăiat fără milă.*

Neîncredere

*Străzile mi-au luat picioarele la spate,
clădirile alunecă pe lângă mine,
de la fiecare fereastră îmi face cu mâna
o femeie frumoasă ce-mi spune că vine.*

*Nu le cred cum nu cred frunzele înverzite mai devreme
sau puștoaica ce-atrage marinarul ieșit din bar,
eu sunt mai sigur pe femeia din stradă
ce nu m-așteaptă niciodată în zadar...*

Traseu oval

*Oceanul a tăiat luna mare cât o mămăligă
în două,
jumătate a lăsat-o s-o mănânce peștii,
cealaltă ne-a dat-o nouă
să ne lumineze îmbrățișările de pe mal.
Cerul a înhămat la Carul Mare
un cal
de mare pentru plimbarea pe Calea Lactee
unde ne-am croit cărare...*

*O jumătate de lună a urcat pe cer,
sloi de gheață în topire,
în timp ce stelele încă mai cer
spațiu cu lumină pentru iubire.*

*La miezul nopții luna ca un iaht plutind
s-a oprit pe un val.
Ne-am urcat levitând în abis,
așa a început călătoria pe un traseu oval
în propriu nostru vis.*

Vibrația de lumină a lunii

*Alunecând ca un fulg luceafărul pe mare
Văd cum vibrează lumină luna
Trasând pe luciul apei o cărare
Să nu se rătăcească cumva furtuna.*

*Cum îmi încinge speranța fruntea
Învinuindu-mă c-am trădat câmpia,
Eu cu-n petec de lumină mai frec puntea
În timp ce-mi încolțește la tâmplă Poezia.*

Plouă pe mare

*Marea s-a înecat de-atâtea ploi,
Adâncul ei a sufocat cărarea,
Plouă cerul peste el și peste noi
Și arde-n valuri scânteii de pești ca sarea.*

*Dimineața a plouat cu bărci de canotaj
Albind orizontul de Terra Nova,
E ziua amețită de-un miraj,
Noi ne salvăm iubindu-ne în prova.*

*Dar marea nu știa că mai plouă,
Simțea doar valul puțin mai dulce
Iar lumea apei ne-mpărțea în două
Și n-au un colac de care să se-apuce...*

Litografie

*Mă fascinau litografiile cu oceanul în furtună,
cenușii imagini ce scăpărau sub frunte lumini,
copil fiind trimiteam scrisori la lună
sperând c-o să crească o casă pentru mama
din crengi așezate de mine și rădăcini.*

*Larousse între pagini puse la ierbar
Stânjeni de păsări își luau zborul
iar ciorile de pe case îmi aruncau ca dar
pene cu care scriam în amiază dorul
la lumina unei feștile de iască.
Din cenușa anilor se-ntrupează un guguștiuc
ce și-a luat pe aripi trecutul unui nuc
o altă ogradă cu amintiri să-și găsească...*

Pădurea din cer

*Stăteam culcat cu fața în sus
la liziera pădurii,
până la apus,
privind cerul cum se-mpădurește
și iarba crescându-mi până la nas
până la buzele gurii...*

*În jurul meu n-a mai rămas
decât cioturi de gând și fraze uscate
de orice idee fără de pripas.
În cer pădurea virgină își primea oamenii
însetați de păcate
care n-au citit niciodată o carte.*

*Până când am terminat „Martin Eden“
vacanța trecuse-n amintire
iar micul Eden
de lângă mine cu nuc și iubire
se mutase în cer.*

*Doar firele de iarbă încă mai pier
câte puțin, câte puțin,
pe când iubita mă urmează la fiecare pas
fotografiind pentru cei ce țin
să vadă tot ce-a mai rămas.*

Clipe ne-ncepute

*Calea Lactee se-ntinde arc peste mare
Sălciile cerului se-ndoaie în ape,
Vapoarele sorb distanțe-n depărtare
Și vântul cântă, pe valuri, ca pe clape.*

*E marea-n conjurată de neștiute castre,
Femeile de aici au dulce zmeură pe buze,
În ochi le joacă nestemate albastre
Și sânii le sunt brațe de meduze.*

*Poate la tine nu am să vin nici-cum
Am să plec cu-n vapor spre zări neștiute,
Însă port în suflet un dureros parfum,
Amintirile noastre din clipe ne-ncepute.*

Hora șezlongurilor

*Se mișcau șezlongurile într-un dans în cerc
de parcă o mână nevăzută le învârtea,
fetele râdeau dezbrăcate și marea înnebunise
când eu îmbătrânit c-o clipă și acum mai încerc
să evadez din hora de vise.*

*Când un șezlong a obosit de-atâta dans
partener l-a luat femeia-n brațe
și zâmbea neființa făcându-i un avans,
în timp ce briza îi punea pletele pe moațe
în ritmul măcăitului nesfârșit de rațe...*

*Stăteam pe malul zării cu picioarele în mare
deșirând înserarea de pe-un ghem de soare.*

Simfonia mării

*Cu radioul lângă mine ascult
simfonia mării în depărtări rătăcită,
a încăput, doamne, nesfârșita apă
în cutia de ebonită.*

*Valurile malul gândului îmi sapă
vibrând ca o harfă pe nisipul plajei însorită,
îmi înlăcrimează urechea la auzul simfoniei mării
ce-mi inundă ochii uitați la capătul cărării...*

Ciobanul de pe pajiștea lunii

*Iarba crescuse pe pielea lui,
devenise o pajiște pe care o păștea oile,
avea plăcerea de a bea
lapte din țâța prunei
până se îmbăta oile ei.*

*Cerul începuse să amețească ținându-se de-o stea
iar ea
sculându-l din somn s-a speriat
de ploaia florilor de tei
mirosind a lapte de prună
vărsat peste întregul sat
pe când câinele cerului umbla în coadă
cu-n covrig de lună.*

*Ciobanul obosit de atâta somn s-a sculat
pentru o clipă,
apoi a adormit din nou
să-i crească iarba mănoasă pe piele,
de atâta risipă
de timp rămăsese ne păscut un bou...*

Doamna în alb

*Doamna în alb cu pălărie
a trecut din nou pe strada mea,
m-a privit stărnind în suflet o feerie
cum pe cer s-aprinde o stea...
Doamna în alb cu pălărie.*

*Doamna în alb cu pălărie
mi-a făcut cu mâna într-o zi,
eram pe balcon la datorie,
stingea c-o mână clipele târzii,
Doamna în alb cu pălărie.*

*Doamna în alb cu pălărie
îmi zâmbește ziua întreagă,
n-am să spun că-mi e soție
muză-mi este de-o viață întreagă,
Doamna mea cu pălărie!*

Marmura lui Roden

*Barca se legăna sub vibrația mării,
Cerul amețise învârtindu-se în jurul meu,
Briza ieșea nehotărâtă din stânca zării,
Marmura lui Roden din care se smulgea un zeu...*

*Ieșind din amintire te vedeam în fiecare zi
evadând din ceața înserării albastre,
Îți ghiceam silueta între stelele mii
Rătăcind cărări printre astre...*

Horă târzie în sat de pescari

*Casele noastre s-au întors cu fața spre icoana apelor
răsucind cadranul orelor târzii.*

*Ne-am adunat pe grinda orizontului
când se mai aude cântecul sapelor;
sărind în horă cu clipele ferecate în călcâie,
dansăm cu tâmplele răzmate de luna
ca o lămâie,
și apele ne fură din umbră;
ne trecem iubita dintr-un braț în altul,
ca valul din vâsle în vâsle.
Bărcile au adormit cu nasul în nisip
dar au rămas și ele cu apele în vise
și râdem cu toții amețind focul
care luminează casele întoarse spre noi
așteptând norocul.*

*Ne cheamă ferestrele și le răspundem tăcuți,
plecând perechi, uitând câte-un sărut în zări
și pe cărări...*

Autoportretul lui Anonimus într-o oglindă spartă

*Vizigoții au ieșit din pădurea Anonimului proprietar;
În sângele lor încolțiseră săgețile arborilor singuratici,
Arcurile se ciopleau singure în tulpină de arțar
Când ambiții de cucerire se nășteau în ganglioni limfatici.*

*Anonimus se privea în cioburi de oglindă
Să-și termine războinicii armele așteptând pe-o cărare
Și-a agățat fântâna inversă de-o grindă
Să curgă imaginile pe-ntinsa mare...*

Bucuria mersului pe nor

*Norul coborâse sub tălpile mele
Potcovite cu dorința de zbor,
Noaptea scria pe cer cu stele,
Femeia mea ieșea din vis și dor.*

*Mă ridicasem încet spre cer,
Levitam între mine și nor,
Eram un vis sau clipele ce pier
Între zborul meu și cel de cocor?*

*Doar ea mă urmărea cu gândul
Când intrasem cu totul în cuvânt,
În al nouălea cer îmi era rândul
Briză să fiu, s-o mângâi, să fiu vânt.*

Casa reginei mării

*Îți zidesc din apă o casă cu fereastră
În care să intri însoțită de sclave
Cu mușcata înflorită într-o glastră
Când marea îmi cântă octave.*

*În biblioteca ta de apă albastră
Poetul doarme cu o nimfă suavă.
Mă tem stelelor de venirea voastră
Să nu-mi tulburați liniștea bolnavă.*

*În casa ta de apă te-ntinzi pe fotolii,
Din apă sunt, cum suntem toți
Și valsul, universul nostru cu atolii,
Și ziua aceasta ce alunecă pe roți.*

Privind prin ochelarii imaginației

*Se plictisesc pe vaporul încărcat de vise
Nu mai gândea, își bronza sânii la strălucirea din valuri,
Priveam cu coada imaginației când ochii
își țineau pleoapele închise
de rușinea nisipului gol de pe maluri.*

*Măduva spinării mă furnica de atâta sare
s-au mai degrabă de meduzele cu ochelari de soare
ce mă încolăciseră sufocând respirația poemului
scris pe plaja goală într-o dimineață
alungând cu frigul ei gospodinele la piață.*

*Iubitele mele se bronzează de-atunci
la aragazul ce coace plăcinta cu nuci
pentru întoarcerea mea venind de departe.
Eu am rămas de mult înveșnicit în carte.*

Muza

*Muza trece pe sub perciunii mei
Cum fumul îl respiră nasuri deformate
Astfel zărilor dispar ca florile de tei
Ce cad mai întotdeauna pe-nserate.*

*Muza trece pe trotuarul de vis-a-vis
Cum trece toamna în iarna care vine
Alungând clipele albastre în nostalgii
Și anotimpul în iubirea pentru tine.*

Cercul timpului nostru

*Suntem născuți pentru două lumi paralele,
E una cu o clipă mai înainte, cealaltă mai apoi,
Prima venind suspect de nevăzută dinspre stele,
Cealaltă născându-se, aici, în noi.*

*Suntem uniți prin vise, un puzzle de schele,
Chiar dacă prin vreme nu ne mai vedem
Cu universul ce alunecă împins de vele
Deși în ancestral pornisem în tandem.*

*Trecem prin timpul nostru pe care-l bem
Cum soarbe apusul curcubeul îndepărtat
Și chiar dacă de tăcere eu mă tem
N-am să zăbovesc niciodată în păcat...*

*Iar când v-a veni timpul invizibil și chiar mat
Urmându-și decalajul temporal
N-am să mai fiu de mult la mine-n sat,
Voi fi departe înspumând un cal...*

*Chiar dacă voi fi obosit întins pe brazdă lat
Tu vei veni chiar și a doua oară
Prin harul divin al timpului curbat
Să crească iarba în brazda mea din vară.*

*Priviți cum furnica din trupul meu cară
Părți nevăzute de cer lăsate pe pământ,
Să mai zidească o casă frumoasă și rară
În lungi versuri cioplite din CUVÂNT.*

Frumoasa evadată

*Plutesc cu barca în jurul insulei Cypris,
Zeița Afrodite de lângă mine
mă adormise cu parfumul ei,
încât în perspectiva timpului ce vine
levitez deasupra unui albastru
cu toți caii mei,
nu știu de este mare sau cer,
unde stelele înoată luând forma unor zei
ce mă cheamă și mă cer...*

*Până și stâncile ieșite din mitologie
jucau rolul unor personaje cioplindu-se
cu dalta timpului în Apollo, în Hercules,
încât marea a declanșat o urgie
aruncându-mă pe mal,
cum aș fi căzut de pe un cal,
de unde m-a cules
frumoasa evadată, dându-mi de înțeleș
că se întoarce în Poezie.*

Insolație

*Agresiv vântul galben jos pe brazdă
Usucă rădăcinile moarte de sete ieșite la aer
Pe când zvonurile alunecă de la o ureche la alta
Cum lâna se întrupează în ița din covor.*

*Agresiv soarele rostogolit pe câmp
Rămâne în amiază pe ceașa unui tâmp.*

Confesiune de credință

*Bat clopotele în Catedrala Cerului
și răsăritul a luat culoarea bronzului,
totul este albastru spre apus
și sunetul grav ca foșnetul orzului
mă urcă mai sus.*

*Etapa aceasta pe măsura unui sfert de roată
este timpul pe care oamenii vor să-l vadă la Tine
înălțimea devine mov și mai lată
când din mare se-ntrupează timpul ce vine.*

*Bat clopotele ce alină suferința,
Trec dincolo de înțelegerea de viață.
Îmi analizez pe tăcute inima și ființa
când alții își vând credința-n piață.*

*Mă rog în Biserica lui Dumnezeu,
natura care se-nalță ca o Catedrală,
nu-mi regăsesc credința-n ateu
și-n preoții ce trăiesc în lux și fală.*

*Doamne, înțelege-mă, că Te înțeleg!
Nu doresc nimic de la cer și Tine,
Eu fiind parte înțeleasă din întreg,
Duhovnic sunt pentru neamul ce vine.*

Personajul

*Personajul a ieșit din televizor,
era bine cunoscut pe sticlă,
în stradă se credea Danaus,
venit călare pe un nor,
frate cu Aegyptus mort sub o aripă
de cocor,
de gripă...
Doar marea salvată din haos
îl înțelege,
încălcând orice lege.*

*Personajul moare în pronaos
înainte de a intra în Biserică,
dar prietenii îl iau și-l așază pe sticlă iar...*

Speranța noastră a fost în zadar.

Haiducii paharului

*Aerul l-au băut cu paharul, le curgea vinul
pe genunchii înfloriți de sânge,
numărau degetele de la mâini
și- o luau de la început,
pierduseră câteva lipite de pocale,
hăituiți de câini.
Și plânge
dimineața cu lacrimi de rouă
când dorm în iarba ce le crește-n bărbi
rătăcind visul prin scaieți și-o căcărează.
Nu plouă
Să-i trezească în amiază.*

Omul cu „păsărici“ la cap

*Omul mergea prin câmpul secerat;
stolul de păsări speriate s-au ridicat
începând să zboare într-o doară,
rotindu-se deasupra ca un nor,
dispărând într-o clipă în capul acestuia
ca printr-un coș de moară
ce macină ideile de ducă și dor.*

*Omul a început să fluiere a pagubă
Spunându-și în sine că are păsărici la cap:
„Doamne de-o viață mănânc numai cartofi
și sap!“
Dumnezeu auzindu-l odihnindu-se pe un nor ce vine
i-a spus: „privește în urmă,
alții mănâncă cojile aruncate de tine!“
Atunci stolul de păsări speriate
prin vârful capului au ieșit
lăsându-i țeasta goală,
înălțate
rotindu-se precum vulturii
și acvilele înfometate
deasupra unui leș.*

*Necuratul pregătise cazanul cu smoală
ascuns la Dumnezeu sub preș...*

Viziune

*Am văzut pe Afrodita dansând pe mare
Era în rochie transparentă și albă,
Pulpele-i rotunde le vedeam în soare
Iar scoicile i se așezaseră pe gât salbă.*

*Dansa în jurul iahtului cu pânzele întinse,
Eu visam la depărtări albastre,
Valurile erau sub carenă învinse,
Peștii îi așezau Afroditei o diademă de astre.*

Gudurându-se la glezne cum face o pisică

*Marea de culoarea spumei mâna mi-a întins,
Spunându-mi: „bine ai venit din lumea ta străină,
Te întorci victorios și de neînvinc!“
Gudurându-se la glezne-mi cum face o felină.*

*Am cuprins-o înotând pe întinderea ei
Simțindu-i inima albastră în ritm de zbor,
Pescărușii visau pe stânci de stei,
Când o cuprindeam cu ochii marea era nor.*

*Femeia în alb mă chema spre zare,
Eu înotam mereu spre ea
Până când a coborât și ultima stea,
Iar soarele s-a ridicat din mare.*

Flota de gânduri

*Gându-mi s-a urcat pe-un velier
Împins de vânt spre depărtări
Îmbrăcat în zale ca un scutier
Cucerea cu vise albastrele cărări.*

*Își făcuse gândul o mare a lui
Și corăbii își construiseră, o flotă adevărată,
Să cucerească întinderea nimănui
Unde mă chema ca sirena o fată.*

Marea ca o cățea

*Ca o cățea borțoasă marea s-a întins
la picioarele mele obosite de gânduri
de ducă și le-a lins.*

*Îi simt în adâncuri cum viața îi sugerează
cățeei cu chip de meduze, pești și balene,
și nu le-ajunge
trupul meu ce bronzează soarele
încingând nisipul cu multă lenie.*

*Doar frumoasa mea de lângă mine
evadând din vise
și meditație
se îngrijorează de atâtea gânduri încinse;
făcusem insolație...*

Între două oceane

*Levitam, levitam între două oceane,
Când pluteam cu avionul
– Subaerian aparat la întrecere cu pescărușii –
Sau cu barca pe apa albastră
Sub care peștii se zbenguiau
Precum gândurile când culegeam pănușii.*

*Mă simțeam un atom rătăcind
Pe o întindere albastră,
Când argintie,
Așa cum soarele se rostogolește peste noi
Precum vara puful de păpădie.*

*Spre prânz a început să curgă ploi
Dinspre oceanul de apă spre cel de aer
Încât ne udasem de atâta lumină
Rostogolită pe plaje în caier.*

*Cu iubita alături având o vină
Că iubim aerul cu iz de sulfină
A început să plouă dinspre cer spre marea cea mare
De ne-am rătăcit și nicio cărare
Nu m-a dus spre vis
Și artă...
La picioarele noastre zăcea un albatros ucis
Și o barcă cu carena spartă.*

Călcâiul vulnerabil al mării I

*Mă doare marea, Doamne, din călcâi
Când orașele își trimit betonul pe maluri,
Șterg cu privirea mirosul tuturor ș-al nimănui
Iar marea se înhite pe sine-n valuri.*

*Femeile își trimit corpurile la bronzat
Iar ele își caută iubiți pe străzi anonime,
Unele mai păstrează imaginea iubitului din sat
Încercând salvarea prin aceste rime.*

*Mă doare marea, Doamne, și mă-ngână
Cântecul ei venind din istorie pe ape,
O rog și azi la glezna iubitei să rămână
Martoră la bucurii și la agape.*

*Iar dacă vapoarele îi tulbură tăcerea
E vremea dorului de ducă încolțit în noi
Și călătoria noastră dulce ca mierea
Ne înălbăstrește ochii când marea urcă în ploi.*

*Furtuna își cioplește chipul în sare
Iar marea lovită-n călcâi mugește sub vapoare...*

Cântecul de vară

*Miez de vară și de flori
Seva pregătește rodul;
Guguștiucul meu din nori
La fereastră dezleagă codrul!*

*Tu ești cântecul de vară
Nucul – scena din ogradă
Unde cânți până diseară
Când socul crește să te vadă.*

*Iar se face de-o dorință,
Vara sângelui deschis
Vinul îl pregătește-n viță
– germenele unui vis –
și-n ogradă când mă-ntorc
eu voi fi bătrân atunci,
chiar dacă clipele mai torc
fuiorul ascunselor porunci.*

Ultima zi de vară

*Marea s-a retras în depărtare
Lăsând în urmă regrete albastre,
Iar o barcă eșuată pe-o cărare
Putrezește sub o puzderie de aster.*

*O nostalgie mă cuprinde când văd
Vara de mult spre sud retrasă
Lăsând să rățăcească valul în năvod
Și drumul nostru de întoarcere spre casă.*

Capitolul 19

Emirate de gânduri 2013

Aparență

*Dorm maimuțele în copaci
Cineva seamănă vânt sub lună
E timpul, îmi spune gândul, să taci
Dimineața s-ar putea să culegi furtună.*

*E bucurie mare prin pădure
Le-am întins un deget, împăcată
gloata a plecat fluierând după mure,
În locul lor să le culeagă mi-au luat mâna toată.*

*Văzându-mă, maimuțele și-au ascuțit privirea,
Proverbul mă duce la gândul ... cine te-nsoțești,
În scoica urechii le-a încolțit uimirea
Șoptindu-mi, știm acum cine ești!*

*În buturugă un urs lovește cu coada
Pe care n-o are, ca pe-o nicovală,
Trezește din somnul ei livada,
Aparențele înșală, mormăie
aparențele înșală!*

*Dorm maimuțele în copaci
Cineva seamănă vânt sub lună,
E timpul, îmi spune gândul, să taci
Dimineața versul își roade zăbala
Lăsând să-mi curgă pe limbă morala.*

Apoteoza poetului

*Dincolo de zariștea liniștei ziua fulguia faianță
Acul ceasornicului indica harta întâlnirii,
Așchiile întârzierii îmi alungă orice speranță
A luminii de la capătul firii.*

*Sub spuza așteptării nerăbdarea dădea peste privire
Berbecul dorinței scăpa coarnele mentalității
Când istovit de atâta iubire
Îmi pierdeam fărâme de timp la ceasul universității.*

*Aroma sângelui sfida culorile zădărniceii
Popasul meu retrage însemnele, inspirația
Își ascunde confidența cu purpura viei
Când buzele tale își etalează grația.*

*Într-o apoteoză a poezilor care scapă mileniul ce vine
Nisipul se strecoară sub călcâiele mării
Se gădilă și cade în refluxul din sine
Când ștergi cu rochia culorile mării.*

*Mirarea încremenește pe fruntea nucului bătrân
Spovedania mea nu se mai încrede în secunda revenirii
Eu nu mai am timp să amân
Veacul ce vine mă împinge în brațele nemuririi.*

Armonii

*E o cutremurătoare doină toamna,
Vibrează prin alămuri tăcerile din nuci,
Toarnă în pocale romanțe Doamna
Când bunicii rămân în așteptare sub nuci.*

*Adie un arcuș prin frunzele de plop
Și vremea își scrie amintirile în grâu,
Încercând să-l înțelegem pe Esop
Alergăm să facem baie în râu.*

*Poartă cerul durerile lumii în spate
O clipă ziua le uită prin hambare,
Dumnezeu dăruie înțelepciune prin sate
Desculț, însângărând, pentru fiecare...*

Evadare din istorie

*Dacul din Munții Orăștiei coborât
pe sub pământ sarmizegetusian
și-a scos degetul pe afară
să vadă dacă cerul este
albastru și soarele mai varsă căldură pe nară,
când via deapănă prin rădăcini
o poveste...*

*Văzându-i chipul timpul la cioplit
statuie în stânca pe care se risipește luna
și nici cuvântul nu l-a mai clintit,
îl vedem sub geana zilei
întruna.*

Ascultându-mi eul detestabil

*Harfa a tăcut, doar mâinile cântă în continuare,
Degetele vibrează, coarde sub apăsarea vântului
de colorează amurgul cu dor în zare,
Scama de nor rătăcită dând sens cuvântului.*

*Părul ei se-ntinde salcie galbenă sub deal
Și sunete de bronz curg sub degete de lut
Când clipa suferă lovită de-un gând real
Și râul de cuvinte se varsă-n veacul slut.*

Ascuns în cuvinte

*Din când în când mă ascund într-o gară
De teama trenului de cuvinte dus,
Așa îi spun convins că (E)-senin afară
Și ea-mi răspunde că-i poet rus.*

*Iar când ies tiptil din ascunzătoare
Ea mă urmărește ca o umbră prin cuvinte,
Însă eu o iau razna pe (că)-rare
Îmi sunt evadările în verbul care minte.*

*Când doresc și eu să gust dintr-un cuvânt,
Căci foamea îmi macină dorința de scris,
Pun pe el (s)-are, și puțin vânt,
Dar mi-e teamă că sensul l-am ucis.*

*Cu-vântul am călătorit întotdeauna
Pe corăbiile cu vele pe marea de (f)-raze,
Suflând dinspre pupa, având la bord luna
A turnat în gânduri, uneori, și raze.*

Ecoul nopții

*Când ți se termină fânul
și ți se dezumflă roata cu spițe de fag
și muștele secolului te asaltează
cu zumzet de bombardiere
dincoace de prag
când singurătatea își răsuțește burghiul
prin inima ta
când nu ai alt punct de sprijin
decât balamaua care
mai ține ușa nopții fără nici-o stea
iar carul mic pe cer își frânge oiștea de sare
și crapă limba cotidianului ca într-un tablou
de Dali
și razele de lumină ca două coarne de bou
își lasă gelatina în creierul nostru
și nu observă că în ochii nopții
se nasc noi melodii iar nepoții
nu întrezăresc simbolul pe cer
când eu tot mai puțin simt copitele cailor
ca o mângâiere și cer
ca siluetele gândurilor să adeste în cuiburi
ca puii de guguștiuc,
atunci așez existența într-un sandvici
și mă hrănesc metafizic înjurându-l pe Ilici
devenind mai greu
de intru câte puțin
în pământul meu
pe nesimțite
iremediabil.*

Egalitatea dintre cuvinte

*Mi-a luat aerul cuvântul pe aripi
Și până-n măduva zborului l-a dus,
Era tăcere în trecut,
Nici legi, obiceiuri, nici porunci,
Însă, acolo ajuns, pe toți i-a pus
Semnului egalității
Și aceluiasi dor
Până atunci
Acum
Mâine
Până în viitor...*

Emirate de gânduri

*Fruntea-ți era un cer de idei spuzit
când cădea-n ochi un strop de luceafăr,
cum clipele-s bolnave și-a-nroșit
sufletul ce nu-i atât de teafăr...*

*Gândul gândului tot aleargă
pe sub propria-i piele atât de tristă!
Stelare feude pe o hartă întreagă
mărturii fugare trec în revistă.*

*Degeaba implora înțelepciunea în Cuvinte:
Tăcea, gândea în clipa evocării
Iar vorbele lui deveneau mai sfinte
Levitând peste irealul transparent al mării..*

Evadare din beția verii

*Guguștiucul cântă pe antenă
de se aude în televizor
și ecranul vibrează
de-atâta zbor
prin cuvânt
încât a luat-o în sus
coborând cerul amețit de-o fofează,
beată-n vie de-atâta vânt.
Guguștiucul cântă pe antenă
pulsând sângele la mine-n venă,
când se mută pe firele de telegraf
cartierul întreg aude-n telefon
cântecul vibrând ca o placă
de gramofon...
Guguștiucul cântă pe bloc
și firele de antenă se rup din dragoste
de imagini
de fluierăm cu toții a pagubă
în fluier de soc,
încât copacul copilăriei iese din ecran
pe când clipele în rădăcini se duc
și se plantează-n veșnicie
nuc.*

Capitolul 20

Concert în lipsa mea 2013

Rugăciunea zilei

*E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci,
s-ascuți rugăciunea zilei către Dumnezeu.*

*O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.*

*Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.*

Se asfaltează cerul

*Azi deschizând fereastra spre cerul meu de hârtie
Pe care desenase Dumnezeu stele,
Albastru devenise negru și utilaje o mie
Vărsau asfalt peste Calea Lactee a viselor mele.*

*Am închis imediat geamul de gânduri și frică
Și mi-am desenat un alt cer de constelații,
Cu altă lumină, alte înțelesuri, să nu zică
Dumnezeu că printre heruvimi mi-am făcut relații...*

Risipirea punctului de sprijin

*suntem și Cain, și Abel! Sub veșmântul broaștei
prostia
desfide ghilotina, seceta curmă ispășirea,
contenesc schingiuirile doar în graiul stafilor
se nasc dictatorii
care au viziuni emanate din cataractele unui suflet
în permanentă criză
crimă,*

*e în noi la răscrucea când vântul împrăștie
cenușa rugului
un judecător care n-a judecat niciodată
în locul lui condamna pe cei care doresc revoluții,
cei care le-au copt în creiere prăjite.
pe rugul aprins al sângelei,
lângă o ghilotină roșie cu tăișul scurtând capete
pașii călăului de oțel așteptați cu frisoane
ne-a răpit punctul de sprijin
când toate se clatină și dictatorii
intră în drepturile lor.
Vai de țara care are nevoie de revoluții,
fiecare din ele ne mai fură câte un secol
de firesc și credință.*

*Ah, de-ași putea judeca pe cei care au făcut
o profesie
din a ucide în numele unei idei
potcovită cu aberații la abur de alcool.
Cei aureolați cu nimbul revoluțiilor sângeroase
Nimic din tot ce-au făcut în viață
n-au fost mai buni decât atunci când au murit.*

*Aud șoptindu-ne în urechea veacului ce se stinge
Încet „revoluția e o problem foarte serioasă.
Nici unul
din noi nu se teme de plutoanele de execuție
însă e nevoie
să știm cine trebuie împușcat și în ce perioadă
ne aflăm acum.“
Ha...ha...ha...
Cu reverberații
Dinspre răsărit se aude un râs sinistru cu
reverberații
prelungi în cavoul de sub stepă*

*Ah, de-ași putea să uit toate greșelilor străbunilor
care dorm în statui.*

Capitolul 21

*În genunchi
mă-ntorc
la Vers*

2014

Când n-ai ce face

*Inventezi ziua pe roate
cu parbrizul dintr-o pojghiță de gheață
Trasă de Pegas înhămat
la o droagă încărcată cu lumină confuză
Când femeile se spală pe cap
cu povești încălzite la porți
Și-ți alegi dintre ele
ne având încotro pe înserate o muză.*

Casa de sub nucul dintre două veacuri

*N-am să uit niciodată, până când pământul
Îmi umple cu vânt gura,
Casa de sub nucul dintre două veacuri.
La temelia ei nucul își îngropase rădăcinile
adânc, de au trecut dincolo
în emisfera cealaltă unde se copseseră
nucile de cocos în rădăcinile înfrunzite.
Prin strania fereastră deschisă numai noaptea
Priveam la steaua Soledad.*

*Pe atunci eram convins că nu se poate muri
În graiul gugustiucului
Și mă îndeletniceam cu ștersul prafului
De pe tobe;
Creșteam îngeri în colivii de aur
Și încrustam scrisori de dragoste
pe inelele porumbeilor
călători.*

*Da, îmi aduc aminte casa de sub nucul
dintre două veacuri,
De atâta însingurare
nucul scârțâie ca un sicriu
în apele Styxului ce-au luat
la vale casa...*

Cineva SUS mă iubește

*Sus, norii au așezat fotoliu pentru mine
din aburi de vise și culori astrale,
m-așteaptă să-mi urc gândul ce vine
pe aripa de timp, îndrăzneț și agale...*

*Mașinile scoteau pe nări smog,
Eu mă simțeam în vis pe fotoliu din nori ,
Verbele de bine îmi erau drog
Când adjectivele se-așternuseră covor în zori.*

*Cineva Sus m-a trimis în cuvinte,
în înalturi ca un zmeu din poveste.
De atunci rătăcesc și caut un Părinte,
așezat pe-un fotoliu dincolo de creste.*

Încă aștept fulgerul să-mi dea de veste...

Când ne însorim

*Pentru frumusețea nopții
întunericul se face negru
ca stelele să apară în toată lumina lor,
iar cerul devine mai integru
și îngerii ni se întorc pe umeri în zbor.*

*Însă norocul ne amăgește din păcate
ne pierdem umbra încercând s-o sărim.
Noaptea nu mai mulge lumină din stele înțârcate,
ugerele lor nu dau lapte când ne-însorim.*

Care

*Care
cu mâncare
pentru care
vin în zare
oameni care
pe cărare
cu sare
așteaptă
de mâncare
fără faptă
dar cu lene
de pute locul
plin de pene
mai ca socul
de sub ei
când
sub tei
în gând
frigăruia
o mănâncă
când pe brazda
care
este gazda
peste care
cerul toarnă
și răstoarnă
care cu mâncare.*

Desenul de sare

*În ziua aceasta m-a albit furtuna
Ce-și trimite țestoasele sub uși,
Se holba din nori la mine luna
Desenând pe podele din sare păpuși.*

*Din nu știi ce clipe înalte și multe
Te-ai desprins din sarea albă pe podea
Te simt femeie cu dorințe oculte
Plângând cu lumină pe inima mea.*

*Mă simt aici ca un Făt-Frumos
Ce-și arde briza sărutului pe buze,
Vapoarele-mi stârnesc un cântec duios
Când femeile-mi sunt, pe mări, călăuze.*

Despre...

*Fagul din fața casei și-a aruncat
rădăcinile în cer,
frunzele sorb izvoarele din adâncuri
iar în ziua plesnită ca o piersică
coaptă
copiii încă mai cer
să le cânte frunzele
în șoaptă.*

*... doar femeia cu nume de floare
îmi trece prin gând
când tot sunt o așteptare,
iar amiaza ronțăie semințe
în timp ce scriu la poem un rând
despre umbrele rămase în urma
unor ființe.*

Dimineață după dimineață

*Orașul mestecă gânditor
străzile ce păstrează
urma călcâiului tău.*

*Guguștiucii vin la ferestre
ciugulind cea mai rămas
după atâtea gânduri
risipite...*

*doi nuci joacă tenis cu semințele
în spatele curții
îmbâcsită cu iluzii*

*stau după ușa dimineții
ca motanul ce-și pândește pasărea
și mă simt gardianul
care și-a uitat zâmbetul
dincolo de gratii*

*dimineață după dimineață
zidesc în central orașului
catedrale de speranțe
în care guguștiucii vin
să-și amintească cântecul...*

Dincoace de Styx

*Să mori ne știind c-am trecut Stx-ul
Învolverate ape retrase în mine,
Când mi-am rescris destinul cu pixul
Eu mă nășteam din adâncuri saline*

*În singurătate să mori ne știut
Căzând în zbor de gânduri pe culmi pleșuve
Apusul se rănește c-un sărut
Când amintirea arde-n etuve*

*Vremuind amurgul moare
Cu părinții plecând în veșnicie
Dumnezeu n-a făcut o eroare
De renasc prin rădăcini în Poezie*

*Slovele mă vămuiesc și-mi cer
Metafore împietrite în cuvinte
Verbele s-aprind constelații pe cer
Când părinții s-au retras în morminte.*

Doar visul

*Despic cu brațul marea în talazuri
Și botez cu noi cuvinte pământul întreg
Când gândul mai sare zăplazuri
Și cuvintele dintre noi se mai leg.*

*Marea se apropie de mine cu ochii triști
Vapoare trec pe sub cerul milenar
Luceafărul serii geme a restriști
Și-mi aprinde pipa cu-n amnar.*

*Tu treci călcând pe visul meu
Cum luna despică-n două bezna
Iar marea mi te-apropie mereu
Până când visul îți sărută glezna.*

Dincolo de rama tabloului

*La tine încearcă culoarea invers să curgă
Spre-un început mai întunecat de vis
Apoi un larg somn unde cocorii
Ne coboară mai jos de paradis.*

*Tu descoperi dincolo de negru
Noți înverzind, când eu devin o toamnă,
Iar prin rana cenușiului integru
Văd chipul tău de rouă, Doamnă.*

Dumnezeu este o Carte

*Îmi imaginez că Dumnezeu e o carte,
e singura mea ce se-mparte
în biblioteca cu rafturi albastre
de cer*

*un uriaș și înalt tom
ce își este sieși subiect și atom,
viziune și obiect.*

*Dumnezeu ce se cuprinde în sine,
începutul și viitorul ce vine,
măcar ca virtualitate,
toate variațiunile posibile,
precum și contrariul lor,
prin cleștarul din palate,
și dor.*

*Dumnezeu este rezultatul unui ars
combinatoriu
ciclic,
precum Victoria,
o Instituție cu caracter esențial
și problematic,
precum un val demențial,
sinteză delicată de Real
și Posibil,
când meditez cu cei ce pier
pe un mal
de cer.
abil.*

După ce pleacă cirul

*Femei dansând pe sârmă sub cupola albastră,
Porumbei aducând în cioc ramura de măslin,
Sunt toate rămase tăcute în memoria noastră
Povesti spuse prietenilor la un pahar cu vin.*

*Acrobați sărind la trapez, lei cu botul pe labe,
Femei frumoase zburând prin aer ca un vis,
Emoțiile noastre și aplauzele tot mai slabe
Au rămas în amintire, șoim de vânător ucis.*

*A plecat cirul, tristețe la margine de oraș,
În aer a rămas formele femeilor frumoase,
Vântul strânge urmele spectacolelor pe fâraș
Și nostalgia luminilor în suflete rămase.*

*Eu mai strâng în brațe trupul ei de aer
Și îi mai aud tăcerea când se urca pe sârmă,
Dar mă trezește vântul adunând în caier
Tristețea gunoaielor rămasă în urmă.*

*Mă întreb și-acum a fost o iluzie a serii
Când priveam locul unde cirul a fost?
A rămas în urma lui o clipă a durerii
Și iubirea femeii cu trup de aer fără rost.*

Durerea orei

*Durerea venea din interiorul orei
Șerpii mușcau carnea fiecărei clipe,
Mai era timp și ora rezista pe jumătate,
șerpii mușcau, mâncau
pe jumătate*

*Nimeni nu venea în ajutorul ei
nici măcar surata care o urma,
din precedenta
rămăsese amintire în spațiu
precum nouă zicerile lui Horațiu...*

*Sătui șerpilor s-au întins la soare
lungi cât spațiul unei zile,
noaptea ascunși după o galaxie apropiată
au ieșit din nou la vânătoare
să vâneze o altă surată...*

*Mereu așa, oră după oră, pe rând,
Până când?
Până când...*

Suma unei existențe

*Înainte de a pleca am tras o linie,
adun nopțile cu visele, zilele cu speranțele
și credeam că totul încapă
în trecerea mea dincolo...*

*Amăgitoare incertitudine
în rezultat
nu au încăput visele
iar speranțele au rămas aici
cu nopțile și zilele
într-o filă de calendar.*

În lumina nordului

*Valoarea distanței dintr-un punct din spațiu
Și altul aflat aleatoriu într-o oglindă paralelă
Cu altă oglindă, ne-o spune înțeleptul Horațiu,
Egală este cu linia ce le unesc ca o pasarelă.*

*Eu merg pe această linie în echilibru acrobat
Zâmbind sub lumina nordului ca Erasmus,
Privesc în oglinzi și nu mă recunosc, sunt ne-mpăcat
Că valurile lor m-au luat și m-au dus...*

Tot mai departe în alte oglinzi, și mai sus...

Femeia mea cea de toate zilele

*Din coasta lui Adam s-a întrupat jumătatea mea
Mă arde carnea când suferința o supune,
Când vine coborând din vremuri o simt o stea
Aprinsă în măduva fiecărei ore bune.*

*Am patru umeri Doamne când alături este
Două inimi ne bat în pieptul nostru albastru,
Iar drumul pe care mergem e o poveste
A omenirii ce-și caută menirea pe-un astru.*

*Îmi curge sângele în valuri când ea naște,
Durerea o simt precum mielul tăiat în van,
Însă copilul din noi aduce-n casă iarăși Paște,
Sărbătoarea Învierii ce se repetă an de an.*

*Suntem două jumătăți mitologice venite din înalt,
Un trup cu două suflete pe veci îngemănate
Când îl doare pe unul plânge celălalt,
Iar când bucuria ne cuprinde pe-nserate
E târziu căci vremea ne cioplise în bazalt.*

Fila unei zile

*Azi, sufletul fluturi prinde,
Soarele somnambul în amiază
Fire de iarbă aprinde
Și vântul face din frunze fofează.*

*E atâta lumină în crucea zilei
Și mă simt de plictiseală răstignit
Dar totuși pe marginea filei
Mai prind un flutur de vers rătăcit.*

Între iubire și răutate

*Petele albe ale cămăși sunt spălate
De cel ce mă urăște
Mânele dimineața sunt călcate
De frigul impactului cu lumina.*

*Iubirea mă scuipe din vârful de tulpină
Cu vorbe dulci
Și haina rămâne nespălată
Răutatea îmi șterge bocancii
Cu care intrasem în cearceaful dragostei,
Iubirea îmi face salată
Din mătrăgună
Răutatea mă-jură de lună.*

*Îmi iau zilele în dinți
Și mă întorc la părinți
Așa mi s-a pus pata,
De le-am lăsat pe toate,*

*Rămânând poet cu poezii nepublicate
Și fecior de bani gata.*

Inima mamei II

*Luna ca un sloi de gheață în topire
Tristă aluneca pe cerul însořit,
Era vremea morilor ce măcinau iubire
Și-a Cuvântului din sinele dorit.*

*Dar în lumea asta pe dos întoarsă
Băiatul ce-și bea ziua în paharul cu vin
Își bătea adesea mama c-o palmă nervoasă,
Apoi își îneca răutatea-n pelin.*

*Într-o clipă cuvântul ucide l-a trăsnit,
A luat cuțitul și cu sete în mama a lovit,
Inima i-a luat-o din piept aruncând-o-n mărăcini,
Primăvara începuse să plângă cu flori de mălini.*

*În tufă sângele mamei a dat în floare.
Iar inima ei îngrijorată și tristă l-a întreat:
– Fiule, spune-mi sincer, te doare?
Răspunsul n-a venit și inima mamei a înlăcrimat.*

*O, Doamne, ai grijă de fiul meu
Se ruga inima din spinii fără nume,
Iar fiul înjurându-l pe Dumnezeu
A uitat de mama ce l-a adus pe lume
Și de inima ei însângerând pământul.*

În poem mai pulsează inima, Cuvântul.

Inima mamei I

*Avea băiatul mereu un dor de casă;
Iubirea mamei îl aștepta cu mângâieri:
Însă o clipă din ancestral rămasă
Atingându-i pasul se prefăcea în ieri.*

*Cum raiul revenirii năștea așteptarea
Calul sub șa de dor i s-a uscat,
Un gând rebel i-a întunecat cărarea
Când mama îl vedea, de-acum, îmbrățișat.*

*O, de-ar fi știut ce fiu se-întorcea!
La poartă oprise un bărbat schimbat.
Nu mai era cel căruia, seara, când torcea,
Îi depăna povești cu fete de-mpărat.*

*„De ce m-ai născut în această lume?
M-ai întrebat dacă doresc?
Botezat am fost, fără să știu, cu-n nume;
De ce legea voastră s-o împărtășesc?“*

*... Și pentru toate acestea și alte multe
Băiatul i-a smuls mamei inima din piept,
Aruncând-o în mărăcini s-asculte
Tânguiala lumii ca ceva nedrept.*

*Bărbatul se șterge de sânge în grabă
Cu-o aripă de corb în zbor,
Din tufă, îndurerată, inima întreabă:
„Dragul mamei, mâinile te dor?“*

*Dragule, mâinile te dor?
Mâinile te dor
Te dor
Dor...“*

Întrebare din cuvântul întrebare

*Mă întreb cât este de adânc lacul din cuvântul lac
Cât este de înalt muntele din cuvântul munte
Cât de rău este răul ce-l ținem de mână
Cât de roșu este cuvântul mac
Și cât de cărunte
Cuvintele din Limba Română.*

*Mă întreb cât adevăr există în răspuns,
E cineva mai uns
De Dumnezeu să răspundă la întrebare?
Când alt cuvânt cu același sens
Face răspunsul să fie mai dens?
Din cuvânt mai iese pe-o cărare,
O rădăcină căruia îi cresc înțelesuri
Spre o altă întrebare...*

Întrebare

*Pe sub geană de apus
Dorul caută ce-a pus,
Joc vioi de anahoret
Inventat de un poet.*

*Ne-nsenină, ne-ntristează
Vântul ce bate în fofează,
A lovit și-n șatră,
Câinele în versuri latră.*

*Glas mimat în zi de post
Îmi irită verbul fără rost,
Dreptul să ia o piatră
Fără frică, lovească-n vatră.*

*Spune lună plină
Cine dă cu piatra în lumină?*

Istorie

*Pentru a scrie istoria acestui poem
l-am extras pe Kafka dintre copertile
propriilor cărți de care mă tem
cum procedează dentistul
și nu mă tem
că paginile s-au rescris la loc
cum renaște sunetul
ca nou
întru-un fluier de soc
prin ecou.*

*Pentru a scrie istoria acestui poem
am întrebat nucul despre rădăcinile lui
și mi-au răspuns urmele frunzelor
din aerul respirat de Gib Mihăescu
și firul de iarbă crescut până la nasul copilăriei
când aurul frunzelor cădeau din gutui.*

*Pentru a scrie istoria acestui poem
am întrebat dealul dacă suportă via
beată de seva fiartă în lumina
tăcerii când ciocârlia
de amețeala mea
poartă toată vina.*

Pentru a scrie istoria acestui poem...

Iubita mea de soare și de rouă

*Afară plouă, iarăși plouă
Iubita mea de soare și de rouă,
Nu știi cum să fac, să te-aduc
In amintirea de sub nuc.*

*Iubita mea de rouă și de soare
Îmi crește un munte pe cărare,
Nu știi în vers cum să te cânt,
Frunză de nuc, scrisoarea mea în vânt.*

*Nu știi în vers cum să te cânt,
Metaforă ești, eu verb mai sânt,
Să vii din amintire până-ntotdeauna,
Pleoapele cerului să fim, întruna.*

*Pleoapele cerului să fim, întruna,
Eu drum de Luceafăr, tu Luna,
Dar cum să ne întâlnim nu știi,
Mi-e teamă că e prea târziu.*

*Afară plouă, iarăși plouă,
Vino, iubita mea de soare și de rouă.*

Lumină pentru Mama

*În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
furnicilor strivite sub călcâiul de copil.*

*Îmi port crucea plecării mele din sat,
Alergând după fluturi sub cerul depărtării,
Iar dacă, uneori, am căzut în păcat,
Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării.*

*Îmi aprinzi zorii luminii ce n-o vezi,
Eu, lumânării zilei mă închin sfios,
De Sus, știu, tu prin lume mă urmezi
Și mă-ndrepti cu sfaturi când fac ceva pe dos.*

*Iubire și cald era mamă lângă tine
În universul casei în amintire rămas,
Dar o chemare încolțea, pe-atunci, în mine,
Destinul îmi pregătise-un Pegas...*

*De-atunci colind prin păduri înșelătoare
Tezaur de invidie, ură și venin.
Am mai venit la casa albastră pe-o cărare
Iar tu în ochi aveai lumină mai puțin*

*Așteptai tăcută cu fruntea de fereastră
Aveai în ochi așchii de întuneric
Iar gându-ți trimis spre mine-pasăre măiastră
Doar el mă cuprindea în miezul sferic.*

*O iubire de tine îmi intră-n sânge, mamă
Cu ghiocei, mușcate și miros de pelin,*

*Dojana-ți blândă aș lua-o acum în seamă
Și m-aș întoarce acasă pe urme de senin.*

*Un dor îmi coboară în inimă de casă
De truda tatei, a ta și de înserate mângâieri,
Însă urma voastră de aer rămasă
Când o ating se preface-n ieri*

*În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.*

Lumina pietrelor de moară

*Corpul meu s-a înfipt în siringă
intoxicând cu sânge plasticul imaculat,
apoi cerul a început să lingă
cu-o vată de nor punctul cu sânge pătat.*

*Ziua cu mânecile dimineții suflecate
plângea cu toate clipele-ntre dinți,
era veselie între merele livezilor încărcate
lângă drumul unde dormeau părinții din părinți.*

*Începuse să ningă peste tăcerea cu maci,
mă dezvelisem de piele și cald îmi era,
însă mușchii mai creșteau pe copaci,
oaselor mele întâmplarea le era grea*

*ca lumina pietrelor de moară
în saci
ce nu lasă niciodată grâul să moară...*

Legendă

*Se crapă ca o ușă ziua de mâine
Un pescăruș a încercat să treacă prin ea
Și-a frânt zborul în două ca o pâine,
O parte a căzut pe pământ, cealaltă pe o stea.*

*În locul unde-a căzut pe pământ
Legenda spune c-a-ncolțit o lalea,
Cealaltă dusă, de vânt,
O vedem seara o căzătoare stea.*

*Trec prin ușă în ziua de mâine
Cuprins de neliniști și de spaime,
Marea mă latră ca un câine,
Mă feresc ascunzându-mă-n basme.*

Lovește clipa clopotul răbdării

*Viitoru-i nostalgie pesimistă,
trecutu-i speranță fără regret
cu clipa anonimă uitată și tristă
în ultima literă din alfabet.
Spațiul unde m-am născut
e o întâmplare în care sunt zidit,
prea aproape-i ziua și prea tăcut
îi epitetul unui veac ne-mplinit.
Metafora ia proporții în viitor
la încercarea tăinuită a evadării
dintr-un război de-un veac în care mor
speranțele răstignite pe crucea zării.*

Mai lovește clipa clopotul răbdării.

Ziua lui Dumnezeu

*Era Duminică ziua lui Dumnezeu
Înfășurată în scutece de lumină târzie.
Îmbrăcată în zale de rouă venea din Fenezeu
Femeia cu rochii din puf de păpădie.*

*Pulpele-i dezvelite de briza gândului meu
Rotunjeau clipele pe margini de-așteptare,
Luminându-mi sufletul ce ardea-n lumânări de seu
Ea se făcuse stea, se pierduse-n zare.*

Jocul lumii

*Jocul lumii este dintotdeauna
identic cu inspirația,
Heraclit complice cu Luna
face ca jocul formelor să fie ostile
cu înțelegerea acestora.
Și respirația, respirația
Intră în circularitate cu stele
rătăcite, jocuri complice
cu elementele gândurilor mele.
Eu rezist
În persistența afectelor
și în iubirea fetelor
dorință pentru care sunt
trist.
Strig print toate trompetele
porilor mei:
Exist!*

Ziua de ceară

*În amiaza aceasta Dumnezeu a vărsat
Călimara cu cerneală galbenă peste oraș,
Se colorase totul de parcă ar fi pictat
Un tablou de toamnă adunată pe fâraș.*

*Frunzele se topiseră de atâta culoare
Se scurgeau ca un fluviu în parc pe poteci
Iar noi eram lumânări aprinse de soare
Să-ți luminăm drumul când prin ziuă treci.*

Uvertură la timpul meu

*Eu: Sunt un cuvânt cu sens divers
E-atâta loc să fie înfinit!*

*Iubita: Iar dacă noaptea se strecoară-n vers
Eu mă simt un verb de locuit!*

*Eu: Cu tine se-ntorc și pietrele-n munte
Pe coame de valuri cu vârful în sus...*

*Iubita: Pe înserate stâncile au început să cuvânte
Din care adjectivele s-au compus.*

*Eu: Mă simt un interior consacrat
Dulci sâmburi de iubiri,*

*Iubita: Tu să-mi fi locuință, eu să-ți fiu un sat
Vrăjiți în ecouri de sperate nemuriri...*

Sunt poetul esențelor tari

*Sunt poetul esențelor tari
Ce sorb din apa lui Hristos,
Când pe drumul confuziilor mari
Înțelepciunea mă face mai frumos.*

*Un ochi mă urmărește-n sine,
În cale crescând confuzii de lumini,
Ce mă duce-n tăcerea care vine
Sub atâția ochi divini.*

*Sunt poetul esențelor tari
Și beau măduva cuvintelor din mers,
Dacă prin vreme anii îmi sunt mai rari
Cineva muntele de păcat m-i l-a șters.*

*Mai trăiesc vremea inimii înduioșate
Și-a timpului dragostei dintâi,
Mai sorb esențe cu păcate
Când te roagă Poetul să rămâi...*

*Sunt Visătorul esențelor tari,
Un ins grăbit spre ce-o să fie,
Las clipele mele de armăsari
Să mă tragă-n veșnicie...*

*Sunt poetul esențelor tari
Călătorind într-o caleașcă de Poezie.*

Subînțelesul unei idei

*Calmă înserarea strecoară sunete muzicale
în subînțelesul vorbelor rostite,
dorul foarfecă un petec de cer
și alunec,
nu ați ghicit, nu în jos,
în sus duios luna îmi gădilă tălpile,
ard ca o idee ce-mi scapă,
mereu săgetez cu speranța distanța
timpul și constelațiile
și te cred de ciocolată pe malul mării,
imaginea gării îți fuge de sub degete
vibrând în subînțelesurile verbelor
ce ți le spun telepatic.*

Stăpân pe auz

*În sâmburele zilei Morfeu mi-ntoarce auzul spre sine
Cu nordul la tălpile mele și sudul la tâmple,
vise, speranțe, chiar tăcerea vine
în clipa când eternul trebuie să se-ntâmple.*

*Patru puncte cardinale și o singură întâmplare,
restul plonjează în șansa dusă,
o inflație a clipelor se-arată în zare
și lumea alunecă pe-o întâmplare apusă.*

*Clopotul sub care ne aflăm de-o veșnicie
în locul limbii poartă un simbol:
Omul cel așteptat încă din pruncie
în timpul nostru de sticlă și gol.*

*Încă mai sper să ne întâlnim la fântâna
înțelepciunii unde auzurile își vor da mâna
când auzul se întoarce spre sine
și speranța înflorește în tăcerea ce vine...*

Povestea cu „A fost odată“

*E o poveste veche că dacă n-ar fi fost
n-ar fi învățat-o păsările pe de rost
când întâmplarea aripi își pune
și cazanul trimite pălinca în prune*

*o șoptă de la auz la vorbă
când m-am ars cu ciorbă
suflu în înghețata de pe băț
și înjurătura îmi pare un răsfăț*

*prietenul la nevoie, e o poveste,
se cunoaște finalul, ajuns pe creste,
când, Doamne, apără-mă de prieteni, se știe,
dușmanul îmi e floare la...pălărie*

*a fost odată, e o amintire din viitor
voi fi, e un trecut și mă dor
poemele ce le spun și nu le-ascult
nici eu, Doamne... e prea mult!*

Identitatea, visul absurdității

*Nu condamn semenii și nu reduc destinul
la tot ce ne-a rămas.*

*Individul de-alături este straniu,
e o particulă, un crepuscul, un electron liber,
monadă, ceva viu.*

*El și-a schimbat destinul în dorința
experimentării fatale pe el însuși
neputință
într-un ceas târziu.*

*El iese, precum eu, în calea visurilor
căzând în propria-mi capcană,
pustiu...*

*Devenim indivizi aflați în luptă,
într-o vreme de spațiu suptă,
fără nici-un motiv,
cu propria noastră umbră,
suntem cei care ne-am pierdut-o definitiv.*

Infinitul ne salvează

*În vremuri ancestrale pe umerii lui
s-a urcat un altul,
pe următorul altcineva
spre înaltul
în alt veac când au descoperit fierul
și așa până ce au crezut că au cucerit cerul.*

*Când și-au dat seama că nu înțeleg
universal cel mare
au inventat zeii
motiv de disperare...*

*Apoi au coborât de pe umeri
fiecare
până când au intrat
în pământ
– fiindcă ne naștem la întâmplare
și murim pe rând.*

*Nemulțumiți l-au inventat pe Dumnezeu
Ființa
prin CUVÂNT
care era de mult acolo Sus.
... și așa până când infinitul din apus
ne salvează neputința.*

Capitolul 22

*Platanii visează
veșnicia
2015*

Platanii visează veșnicia

*Cu haina albă pe umeri, platanul
Trece pe lângă mine fără să mă salute,
Eu, cel înveșnicit pe aleea parcului
Cu fete frumoase, unele și slute.*

*Trece platanul cu brațele întinse spre oraș
Când eu am înmărmurit
La visul lui traversând veacuri
Pe aleea adunată pe fâraș*

*Platanii pe maluri abrupte de lacuri
Visează veșnicia cu capul în lut
Pe când eu cu rădăcinile scoase din brazdă
Am alunecat odată cu ei spre trecut.*

Platanul

*Platanul și-a întins veacurile peste
Umbra mea, o istorie întoarsă pe dos,
O altă poveste
Pe care o spun iubitei frumos.*

*Nimeni nu-l ascultă, cu coaja jos
Platanul ce-mi spune la ureche
Îmi iese prin fluierul de os
Instrumental ce cântă un imn nepereche*

*În fiecare seară mă-ntorc la platanul meu
Îi ascult cântecul în frunzele căzute
Doar ochii îmi spun: e un semizeu
Copacul din parcul clipelor tăcute*

Ploaia din metaforă

*Ziua s-a deschis ca o carte viu colorată,
Se cunoaște de dimineață spune proverbul,
Urcând pe-o scară clipa ne-mpăcată
Ajunge pe stânca unde amușinează cerbul.*

*De acolo privind în jos își spune:
– Mic este timpul, departe lumea este!*

Dimineață târzie

*Of! Doamne! Când îmi aduc aminte
Pe unde călca iubita țâșnea izvoare
De romanțe și tăceri turnate-n cuvinte.*

*La despărțire dimineața mă doare,
O, Doamne! Clipele se scurg în mine
Și mă tem de vremea care vine.*

*Curg frunzele ruginii pe ape line
Și tot aștept iubita să se-ntoarcă
Când luna a-nceput lumina iar s-o toarcă.*

Drama nopții

*Ziua și-a luat papucii de culoarea dimineții
Ochelarii de soare îi stau bine pe nas
Chiar și copacii pe care cresc bureții
Și stâncile din drum care au mai rămas.*

*La prânz ziua s-a așezat la masă
Mănâncă din farfuria cerului stele
Și apă bea cât poate din marea rămasă
Scobindu-și dinții cu ultimile vase cu vele*

*La cină s-a limitat să-și bea lumina
Devorându-se încet pe sine.
Noaptea și-a luat asupra-i vina
Că mâine v-a fi devorată de ziua ce vine.*

Implozia sufletului meu

*Mă simt un punct după o implozie
Un vârful de ac în corpul universului cu stele
Sunt împins prin cablu ca un electron
Și-mi aprind becul tâmpiei mele.*

*De mă doare fruntea eu o știu
Că-mi lipsește dioda de la galenă
Nu-mi aud iubita cântând în difuzor
Implozia mă trimisese un punct într-o balenă.*

*De atunci tot rătăcesc pe-o mare
Un punct, numai un punct, o zare...*

Adevărul ce nu dă vamă

*Îmi e dor de mulțimi în Agoră
Cum fluviul visează marea
Sau rădăcina ploaia ce nu vineri
Iar tribunul în idei cărarea.*

*Îmi e dor de adevărul din cuvinte
Spuse în piețe la început de ziuă
Cum seva caută frunza-nverzită
Și apa postavul dintr-o puiă.*

*... Și caut mulțimea din piețele-nsorite
Cum oratorul ideile din cuvinte
Precum călătorul poteca cu busola
Iar eu adevărul cu cele sfinte.*

Ca viermele în hrean

*M-am strecurat în cuvântul frumusețe
Și am găsit atâta mizerie
Cum nu găsești nici în piețe.
Litera F era plină de funingine
Și nu se spălase din râul din R
Care și acesta era plin de urina
Din U, uns cu toate alifile salvate
Ce-l regăsesc în M-ul din motorina
Deversată din uzinele din litera U.
Singurele suprafețe din S erau acceptabile
Elemente ce le-am regăsit în E-ul
Țarinei din Ț-eul strâmtorat
Între două echimoze.*

*Așa că am evadat din capcana aceasta
Și mă simt ca viermele în hrean
În cuvântul numelui meu.*

Mireasma culorilor

*Te simt o frezie înflorită
Cum iubește mama pruncul la sân
Doresc să-mi fi o zi însorită
Când eu sunt ros de un gând păgân.*

*Iubită de văd lalea policromă
Cum vede ochiul interior zarea
Și albina mierea în fiecare aromă
Iar poetul în versuri pune culoarea.*

Săgeata lui Cupidon

*E pustiu parcul acum fără tine
Alte frumuseți sunt pe alei
Tu aduceai aerul înălțimilor alpine
Și florile primăverii amușind a tei*

*Ași dori să vi din nou în parc
Să-mi cânți un cântec de iubire,
Iar Cupidon cu săgeata lui din arc
Să mă fericească sfințindu-mă în mire...*

Armăsari cu scaun la cap

*Armăsarii gândului trăgeau sania zilei
În urma lor rămâneau urme de potcoave
De cai morți adunați în cutia milei,
Îi mânăm cu biciul vântului de miazăzi
Mai repede, mai repede, bidivii mei
Să nu ne-ajungă orele târzii
Când oamenii se mai cred zei.*

*Sania aluneca pe tăpșanul zilei
Scăpărând zăpadă în urma ei
De se aprindeau becurile în case
Și durerea bătrânilor adormea în oase.*

*Hai, bidivi cu potcoave de lumină
Zburați spre castelul sufletului
Numai acolo pierdem orice vină
Și moara gândurilor macină idei
Iar caii devin oameni cu scaun la cap
Pe drum bun
Cale bătătorită de cei care mai scap
Ne atârnați în piață de un alun.*

Capitolul 23

*Punte printre
cuvinte*

2015

Rădăcini perene

*Sufletul meu rătăcind printre
vitraliile gândului
îmi împinge vocea sub brazdele timpului
și se pictează miel sacrificat
în numele rugului aprins în altare.*

*Am aflat că tu mășori înstrăinarea unui spațiu
pe măsura exclamației primăverii
și lași profeții fără țară
și hoții fără măgulirea buzunarului
întors pe dos.*

*Rădăcinile perene rămase fără adăpost înaintea iernii
usucă pe dinăuntru sevele
când noaptea trece pe sub picioarele surdului
dezechilibrându-i
vederea
și poetul un accident ireparabil
sosește ca o solie
ce își bate singur în frunte
cuiul lui Pepelea
pentru câteva imperii de poeme.*

Secretul Poemului

*Mă simt în cântec nota Do
Urcând pe portativ mai sus,
Pe-o potecă mă las dus
Prin pădurea zugrăvită în maro.*

*Când frunzele îmi gem sub pași
Mă cuprinde nota Re în cochilie
De-mi crește iarba din chelie
Și păsările pe-nserate îmi sunt nași.*

*Îmi regăsesc sufletul în Mi
O luase razna pe portativ
Neștiind că e-un motiv
Lângă un diez să vii.*

*Fa-mă îndeamnă să intru în joc
Să fac ceva pentru tăcere
Când mierla azvârle peste noi cu miere
Și soarele pădurii îi dă foc.*

*La mine această notă e zemoasă
Încap în ea vocale multe,
Gura devenind auz s-asculte
Silaba La, posesiv întoarsă.*

*In afirmația din Si mă regăsesc
Când gama curge ca un râu
Cântecul mă umple până-n brâu
Iar sunetele pădurea înverzesc.*

*Mă simt în cântec Do de sus
Sau poemul pe note pus,
Ce-l cântă mierla în apus,
Când în melodie se-ntrupează Isus.*

Pronumele zilei de azi

*Dumnezeu când timpul l-a orânduit
A uitat zilei să-i dea un pronume,
Era ocupat cu chipul nostru cioplit
Pe care să-l trimită în lume.*

*Ochiul Lui ațintit spre spațiul divizat
Tăia felii de timp aruncat spre noi
Și naivi ne lăsam de El înălțat
În numele spațiului ne spălat de ploii.*

*Culoarea zilei s-a schimbat
Și-am rămas de cuvinte agățați,
Dacă-n ele turnăm ură, e păcat
Că timpul nu iartă, ne vinde pe ducați.*

*... Și astfel felia de timp a rămas
Fără pronumele zilei până azi,
Doar clipa învârte roțița de la ceas
Amintindu-ne că-n viață suntem nomazi.*

Scrisoarea eroului către ai lui

Dedicată eroului martir Ioan Chețan

*Îmi este dor de România mea!
Strigă albastru din înalturi eroul
Când pe cer se stinge ultima stea
Și prin văi se-aprinde-n flori ecoul.*

*Îmi este dor de România mea!
Așa cum o vizez acum în brazdă,
Când noaptea lumina o bea
Să-mi fie nemurirea vis și gazdă.*

*Eu mai vin la voi pe drumul învierii
Renăscând pe culmi efectul Crist,
Sângele meu colorează clipa înserării
Și-adorm sub iarbă îngândurat și trist.*

*Moartea mea-i un efort de vise
Când trec prin istorie încălecând un cal
Să apăr timpul țării care vine,
Căci moartea nu-i un asalt final.*

*De România mea îmi este dor
Și de înțelepții mei părinți
Când în visul vostru mă strecor
Și –n nopțile surorilor cumiști.*

*Vă scriu în noaptea aceasta înstelată
Cu încredere în țara mea unde eu
Strig, România luminează-te odată
Că viitorul tău e Dumnezeu!*

Prin picăturile de rouă

*A urcat în cer vântul marea,
Transpirase prin picăturile de rouă,
Stelele a coborât peste noi zarea
Când de-acolo cerul cu ele plouă.*

*Se varsă valuri iarăși peste noi,
În locul mării bărcile stau pe gânduri
Iar oamenii rușinați și goi
Sunt luați de ape pe rând, în rânduri...*

Capitolul 24

Întoarcerea poetului

2022

Poetul și Călugărița

*Din umbra cerului spre înserate
Aluneca pe-o rază cu minuni
Poetul venind din poeme și păcate
În chilia Călugăriței cu rugăciuni.*

*Tăiase Poetul cu pana fereastră în cer,
Speranță de lumină și rugăciune,
Călugărița asculta melodiile ce pier
În cuvintele heruvimului, o minune.*

*Seara rugăciunea ei era o speranță
Aștepta ca Poetul să-i deschidă Cerul,
Însă el venea pe-o lumină nevăzut la față
Călind în versuri verbul ca oțelul.*

*Sângele-i ardea ca viscolul în munte
Rugăciunea pălea în tăcere la icoană
Când Poetul își făcea din cuvinte punte
Spre inima ei împietrită în ruga din strană.*

*Dimineața când năvăleau zorii albi
Călugărița aștepta heruvimul să vină,
El rătăcea prin câmpii cu boi codalbi
Adunând pentru ea în cuvinte lumină.*

*Seara aștepta Poetul din Cer să răsară
Spunând rugăciuni citind de pe foi
Însă roua gândului, amară,
Înlăcrima tăcerea pentru amândoi.*

Balada Oltului

*Hășmașul Mare îmbrățișează izvorul
Oltul vălurește în limba română,
Când printre stânci își cântă dorul
Și pădurea îl îngână.*

*Coboară râul măcinând stânci
De dor venit de departe,
Iar apa cântă din izvoare adânci
Scriind povești într-o carte.*

*Morile de lumină scapără valuri în palete
În hora lor s-a prins și pădurea,
Iar când obosite le este sete
Sorb lumină și gânduri plecate aiurea.*

*O, Doamne, de Olt mi-e dor
Ca la o icoană la el mă-nchin,
Departe sunt și ași vrea să zbor
La malul lui să-l sorb și să mă înclin.*

*La Cozia Mircea tânăr în vis
Bătrân în înțelepciune și vână
Îmi luminează drumul întins
Cu-n gând bun și sabia în mână.*

*Sunt dor de ducă și de iubire
Și port râul prin lume ca pe-o cruce
Chiar dacă Oltul precum un mire,
În Dunăre se varsă și se tot duce...*

*Frații Mureș și Oltul unesc țărișoare
în Țara cea Mare, România bogată,
Muguri pe un arbore înălțat spre soare
din pădurea Litovoilor armată.*

*În Marea cea Mare Oltul vorbește
Limba învățată la izvoare,
Capodoperă din cuvinte ce unește
Românii din Carpați, Dunăre și zare...*

*Oltule, Oltuțule, vin românii să te vadă
Intrând cu Doina în veșnicia din baladă.*

Metafora ruginii

*Floarea ruginii fumurie
Coagulează metafora la loc
Și rădăcinile-ntoarse-n tăcerea azurie
Clocotesc a sevă, fluierând din soc.*

*Gândește mersul osul de oxigen
A măduvei umplută cu apus
Spre ele alunecă flori fără polen
Aripi urcând cu mine mai sus.*

*Din motani coboară păsări către pădure
Cu zborul întreg descătușat sub pene
Și cerul coboară sub aripi sure
Aduceri aminte strecurându-se în vene.*

*Și boii lepădându-se de jug
Și-au găsit în glod potcoava lor
Trag după ei câmpia aprinsă rug
Spre talpa unui întreg popor.*

*Când în unire apa unui râu
Va săpa în maluri ca un gând
Eu îl voi trece cu valul până-n brâu
Cu poemul mai departe alunecând...*

Cuvinte din livezi

Soției mele, poeta Titina Nica-Țene

*Când a trecut atâta amar de vreme?
Iubito, peste noi zăpezi s-aștern,
Cât sunt aici cu tine, nu te teme
Chiar dacă în geam ne bate-un frig etern.*

*De când ți-a înflorit pe deget iarbă,
– verigheta legământului pe veci –
Lumina din oglinzi se-mpletește salbă
Când prin poezia mea tu treci.*

*Chiar dacă, tu, acum, nu mai ești
Fetița din livezi, dar ești bunică,
Porți cu tine traista cu povești
Pentru nepoțica cea mai mică.*

*A trecut, când, atât amar de vreme?
Iubito, peste noi se-aștern zăpezi,
Eu sunt aici, alături, nu te teme
Și-ți mai culeg cuvinte din livezi.*

Balada bradului de Crăciun

*Pomul de iarnă uscat
Alcătuirea bradului la loc,
Muntele iar l-ar fi înălțat
Dacă amintirea n-ar fi ars în foc.*

*Imaginea lui adună bucurii
Lumânările ard, sunt prea sus,
Ele urcând în răsăritu-i azuriu
Aprinzând visuri spre apus.*

*Din brazi coboară dulciuri la copii,
Seva lor aduce pădurile în case.
Sâniile trase de reni stârnesc nostalgii
In cioturile pe coline rămase.*

*Și brazilii lepădându-se de topor
Brusc și-aduc aminte de un gând
Revin mieii la rădăcina lor,
Însă pădurea e departe, luminând...*

*Bucuria noastră e plânsul brazilor tăiați,
În lumea lor n-au cum să mai fie,
Au mai rămas pe munte câțiva frați,
Tremurând pentru Crăciunul ce-o să vie.*

În brațe la Selene

*Era alb peste tot
Până și tăcerea era ca neaua
Doar Helios pășea spre apus
Trăgând după el un întreg lot
De cer urcând mai sus
Unde-și făcuse cuib cucuveaua.
Eos ascuns după un meteorit
Făcea dragoste cu Helice
Pe când eu necăsătorit
Găsind un moment propice
Am încălecat pe Pegas
Și-am ajuns în Las Vegas.
Mi-am jucat poemele ca un novice
Și-apoi sărac și plin de lene
Am pierdut o noapte în brațe la Selene.*

Doar o Treime

*Lupta inegală a început de mult
Confruntarea dintre luciferi este și-n vis
De nimic și nimeni nu ascult
Până și timpul dintre ei l-au ucis.*

*Doar un colț de spațiu rămas de răzbunare
Curge spre un destin predestinat
Când și umbra de teamă din cărare
Se-nalță spre cerul înstelat.*

*Între două constelații o cruce a rămas
Și-un Car Mare trăgând timpul după el
Iar noi la un predestinat ceas
Suntem lătrați de-o lumină ca un cățel.*

Verbul din oglindă

*Verbul încărcat de înjurătură
s-a privit în oglindă,
speriat de propriul chip
și ură
s-a spânzurat de-o grindă
a frazei următoare...
plecată aiurea pe cărare
fraza a luat foc de supărare
văzând că verbul nu mai moare.
Ajunsă-n sat
l-a adoptat
ca predicat...*

Poezia este, se caută Poetul

*Se dilată poezia în lumină
Își varsă versul sensul înapoi
Descătușind verbul fără vină
Ca la începutul scrierii în doi.*

*Eliberată de patimi pe-serate
Metafora găsește liniștea la pol-
O mai caută poetul din păcate,
Dar s-a refugiat în anotimpul gol.*

*Prilej de a-și căuta poezia un alt autor,
Nu se știe de mai este, încă, viu,
Poate rătăcește prin sideral, în zbor,
Sau i se pare că-i prea târziu...*

*Se va desparte poetul de poezie,
Talentul în stânga celor rătăciți,
Doar o parte primesc o tichie
De mărgăritar pentru cei de inspirație răciți.*

*Atunci e clipa când poezia își alege
Poetul pentru veacuri de asalt,
Dar până atunci nimeni nu-nțelege
De ce oscilăm între ură și înalt.*

Despre
Al. Florin Tene

Curriculum vitae

Al. Florin Țene (născut la 13 iunie 1942, Drăgășani, județul Vâlcea, România), pe numele adevărat Florinel Sandu Țene, este poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar, de artă și promotor cultural.

Este fiul lui Ion Țene, contabil, din Furculești, jud. Teleorman și al Ecaterinei Roșianu din comuna Roșiile, județul Vâlcea.

Școala primară o urmează la Drăgășani.

Absolvă Liceul Teoretic din Drăgășani 1960 și urmează cursurile Școlii Tehnice Tipografice de 3 ani, din București, secția Tehnoredactare și Tipar înalt. Debutează în *TRIBUNA* în anul 1960, luna mai.

Urmează cursurile Facultății de Filologie a Institutului Pedagogic de 3 ani din Baia Mare 1963-1966, și de istorie la Târgu Mureș, 1966-1970. La Baia Mare ca student înființează Cenaclul NORD în cadrul Bibliotecii Regionale.

Termină cursurile postuniversitare de economie aplicată, în 1979 și cursurile de Integrare Europeană la Bruxelles în anul 1999.

După absolvirea facultății, lucrează ca profesor în comuna Tarna Mare din regiunea Maramureș.

În 1964 devine redactor al Stației de Radioficare Drăgășani, în emisiunile căreia difuzează reportaje și lucrări literare ale scriitorilor drăgășeneni: prof. Emil Istocescu, Dumitru Constantin, Dumitru Velea, părintele Bălașa, N. Cochinescu, Virgil Mazilescu, Titina Nica Țene, dar și vâlcenii, Doru Moțoc, Traian D. Lungu, Ion Lazăr, Gh. Diaconu, Costea Marinoiu, George Țărnea, Lucian Avramescu etc.

În perioada 1965-2004 ocupă diferite funcții economice în Drăgășani și Cluj-Napoca. În 1959 înființează, pe lângă Casa de Cultură din Drăgășani, Cenaclul literar „Gib I. Mihăescu“ care funcționează și astăzi. La ședințele acestui cenaclu au participat poetul Virgil Mazilescu, pe atunci elev la liceul din Drăgășani, viitorul prim-ministru Radu Vasile, Nicolae Cochinescu, procuror pe atunci în Drăgășani, azi fost membru în Curtea Supremă de Justiție. Pe când era student la Baia Mare a înființat împreună cu poetul Vasile Radu Ghenceanu și pictorul Mihai Oros „Cenaclul Literar Nord“ (1963). A înființat Cenaclul „Vasile Sav“ (2004), „Artur Silvestri“ (2006), „Radu Stanca“ (2014), ce funcționează în cadrul Ligii Scriitorilor.

În perioada 1970-1971 lucrează ca redactor la ziarul de șantier *Lumina* de pe Lotru ce apărea pe șantierul hidro-energetic de la Voineasa. A fost redactor și la *Curierul Primăriei Cluj-Napoca* și la revista *Cetatea Culturală*, inclusiv la *Confluente românești*.

Debutează cu poezie în 1959 în revista *Tribuna*, pe când era elev în clasa XI-a. Debutează editorial în 1974 cu volumul de versuri *Ochi deschis*, editura Litera, București. În 1979 îi apare al doilea volum de versuri *Fuga Statuilor*, editura Litera, București. Este tradus în limbile sârbă, engleză, coreeană, rusă, franceză, italiană, japoneză.

Publică poezie, articole, critică literară și eseuri în revistele: *Luceafărul*, *Gazeta Literară*, *România Literară*, *Argeș*, *Secera și Ciocanul*, *Orizont*, *Înainte*, *Scrisul Bănățean*, *Iașul Literar*, *Convorbiri Literare*, *Confluente*, *Cronica*, *Ramuri*, *Mozaic*, *Agora Literară*, *Poezia*, *Cetatea Culturală*, *Ardealul Literar*, *Curierul Primăriei Cluj*, *Flagrant*, *Poștașul*, *Familia*, *Literatorul*, *Contemporanul*, *Orient Latin*, *Heliopolis*, *Rusidava Culturală*, *Poezia*, *Oglin-
da literară*, *Esteu*, *Columna*, *Citadela*, *Aurora*, *Al cincilea anotimp*, *Pietrele Doamnei*, *Climate Literare*, *Singur*, *Viața de pretutindeni*, *Radix* (Belgia), *România VIP* (Dallas, Texas), *Iosif Vulcan* (Australia), *Confluente literare* (SUA), *Armonii Culturale*, *Rostirea Românească*, *Steaua*, *Tribuna*, *Dokiana*, *Semne*, *Lettres Europeennes*, *Cuvânt Torăcean*, *Viața Socială*, *Munca*, *Unitatea Națională*, *Adevărul de Cluj*, *Făclia*, *Cuget Liber*, *Radio București*, *TVR*, *Radio Craiova*, *Radio Cluj*, *Confluente*, *Poștașul*, *Tibiscus*, *Meandre*, *Cuvântul Liber*, *Răsunetul*, *Curierul de Vâlcea*, *Scurt circuit oltean*, *Dobrogea culturală*, *Moldova culturală*, *Cetatea lui Bucur*, *Constelații diamantine*, *Memoria slovelor*, *Candela* (Canada), *Regatul cuvântului*, *Făclia*, *Glas creștin*, *Citadela*, *Itaca* (Dublin), *Pagini Românești în Noua Zeelandă*, *MIORIȚA* (SUA), *Clujul Liber*, *Napoca News*, *Confluente Românești*, *Basarabia literară*, *Semănătorul*, *Observatorul din Toronto*, *Caietele Columna*, *Salonul Literar*, *Răsunetul*, *Academia de Poezie*, *Artă și Literatură*, *Caietele Columna*, *Revista ZEIT*, *APOLON*, *ONIX*, *Creator*, *Freamăt*, *Heliopolis*, *AG pe rime*, *Destine contemporane din Canada*, *Rotonda Valahă*, *Napoca News*, *Creator*, *Apolon*, *Observatorul din Canada*, *Făclia*, în publicații din Gabon-Africa, revista *Uniunii Ziariștilor Profesioniști*, *Porțile Nordului*, *Literaturitate*, *Negru pe Alb* – *castelul cuvintelor*, *Luceafărul*, *Feed Back*, *Ardealul literar și artistic*, *Sintagme literare*, *Literatura*, *Unirea* (Viena), *Radio Unirea* (Viena), *Parnas XXI*, *Observatorul din Toronto*, *Cuvântul argeșean*, *Litera 13*,

Orizonturi mureșene, Surâsul Bucovinei, Bogdania, Bucium, Luceafărul, Gorjanul, Așii României, ASLRQ (Canada), Așii României, Națiunea, Destine literare (Canada), Curierul Național, Cultura vâlceană, Armonii culturale, Povestea Vorbei, Luceafărul de seară, Saeculum Bucureștul literar și artistic, Neamul Românesc, Jurnalul Israelian, Magazin critic, Contact internațional, Povestea vorbii, Cultura vâlceană, eCreator, Mirajul Oltului, Curierul Național, Națiunea, Luceafărul de la Botoșani, Clipa literar-artistică, Forum vâlcean, Cozienii, CADRAN-jurnal mureșan, Clipa literar-artistică, Arena Literară, Vocea ta – revistă din Germania. Sintagme Codrene, Televiziunea Vertica 1, YouTube, Televiziunea Română – programul 3, Pro Diaspora, Radio Romantic ș.a.

Revista *MIRAJUL OLTULUI 21*, anul IV, nr.3, iunie 2022, întreg numărul a fost dedicat lui Al.Florin Țene, având pe copertă fotografia lui.

În 1964 se căsătorește cu poeta Titina Nica-Țene, din comuna Șușani, jud. Vâlcea. Are doi băieți: Florin, specialist în imagine de televiziune, și Ionuț, doctor în istorie și master în drept, istoric, poet și scriitor, fondatorul ziarului *Napoca News*, cu 20 de cărți publicate.

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. Este membru al Academiei Americano-Română de Știință și Artă (ARA), din anul 2011, iar din anul 2014 este membru plin. Este membru al Asociației Scriitorilor Români din Canada. Este membru al Societății Regale a Scriitorilor Români și Belgieni. Este Președintele național al Ligii Scriitorilor Români, care are 1000 de membrii, scriitori din țară și diasporă. A fost membru al International Multidisciplinary Scientific Congress organizat de Universitatea Titu Maiorescu

Este un pasionat filatelist și numismat, având o bogată colecție din aceste domenii.

Au scris despre Al. Florin Țene următorii: Acad. C. Bălăceanu Stolnici, acad. Eugen Simion, Petru Poantă, Dan Deșliu, Mihai Beniuc, Marcel Breslașu, Miron Radu Paraschivescu, Negoită Irimie, Anghel Dumbrăveanu, Emil Istocescu, N.N. Tomoniu, Ioan Barbu, Ion I. Părăianu, Ion Popescu Brădiceni, Miron Țic, Horia Zilieru, Alex Ștefănescu, Laurențiu Ulici, Veronica Bălaj, Marian Barbu, Adrian Păunescu, Dumitru Velea, Petrică Birou, Rodica Marian, Antonia Bodea, Nicolae Uțică, Ioan Velică, Constantin Zărnescu, Doru Moțoc, Traian D. Lungu, Petre Petria, Gh.

Stroia, Doina Drăgan, Marin Oprea, Nina Cassian, Nicolae Tăutu, Constantin Toni Dârțu, Mariana Cristescu, Emil Istocescu, Teodor Barbu, Dan Brudașcu, Ion Cristofor, Gh. Azap, Sorin Grecu, Gavril Moisa, Ion Constantinescu, Ioan Benche, Liliana Corobca, Ion Roșioru, Gh. Neagu, Mircea Popa, Puiu Răducanu, Gheorghe A. Stroia, Vasile Cocarcea, N. Manolescu, Laurențiu Ulici, Ion Bănuță, Marin Oprea, Gavril Moisa, Voichița Pălăcean Vereș, Elena Buțu, Doina Drăguț, Marinela Preoteasa, Florin Grigoriu, Ion Constantinescu, Mircea Daroși, Răducan Adriana, Menuț Maximilian, Mariana Cristescu, George Roca, Ion I. Părăianu, Antonia Bodea, Al Stănescu, Vasile Val Telceanu, Gabriel Andreescu, Din Petre, Florentin Smarandache, Virginia Paraschiv, Florin Roman, Ben Todică, Radu Vida, C. Cubleşan, Ion Cristofor, Ion Pachia Tatomirescu, Mircea Popa, Florica Ranta Câdea, Dinu Doru Glăvan, Lucia Elena Locusteanu, Voichița Tulcan Macovei, Theodor Damian, George Roca, Ion Istrate, Nicolae Dragoș, Lucia Bibarț, Voichița Macovei, Elena Trifan, Radu Botiș, Felix Sima, Petre Cichirdan, Nușa Cantemir, Ion Hiru, George Baci, Dumitru K Negoită, Liliana Derevici, N.Băciuț, Lazăr Lădariu, Paulian Buicescu, Adriana Răducan, Nușa Cantemir, Ion Hiru, Ilica Anton, Petre Cichirdan, Zenovia Zamfir, Galina Marta, Liliana Moldovan, Petre Cichirdan, Florentin Popescu, Baki Ymeri, Gelu Dragoș și mulți alții.

Înainte de 1989 este anchetat de securitatea comunistă împreună cu soția, poeta Titina Nica-Țene, pentru o scrisoare adresată revistei *Flacăra*, în care demasca înfometarea poporului român de către dictatorul Ceaușescu.

A participat activ la Revoluția din decembrie 1989.

În anul 2011 a primit DIPLOMA DE EXCELENȚĂ din partea Senatului Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad pentru întreaga operă și activitatea dusă pentru promovarea literaturii române. Tot în acest an a primit premiul OPERA OMNIA din partea academicianului Gh. Păun la Festivalul de Literatură de la Domnești.

Liga Scriitorilor Români îi acordă în anul 2012 MEDALIA „VIRTUTEA LITERARĂ”, pentru strălucita sa creație literară și pentru promovarea culturii române în țară și străinătate. În 1915 a primit Marele Premiu pentru presă scrisă din partea Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

În ianuarie 2012 Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Facultatea de Filologie și Fundația „Vasile Pogor” din Iași îi acordă DIPLOMA la Fes-

tivalul Internațional Eminescu pentru lucrarea „Norocul limbii române: Eminescu“.

Romanul *Ce greu a fost în noaptea asta! — Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste* de Al. Florin Țene a fost premiat de Fundația și revista *MEMORIA*.

Comisia de jurizare formată din prestigioși istorici și scriitori a acordat premiul „Banu Rădulescu“ scriitorului Al. Florin Țene pentru romanul *Ce greu a fost în noaptea asta! — Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste*, semn de prețuire că scriitorul clujan a publicat deosebite romane despre Radu Gyr, Vasile Militaru, Valeriu Gafencu, sfinți ai închisorilor comuniste, cărți care rămân peste timp borne ce marchează teritoriu unor suferințe de nedescris pricinuite de regimul criminal comunist.

Îl felicităm pe scriitor pentru strădania domniei sale de a constitui o frescă a realităților din închisorile unui regim de dictatură impus de tancurile rusești.

Prof. dr. Nușa Cantemir

Robert Horvath <kirostudio@yahoo.com>

To: Al Florin Țene

Cc: ttanjala@yahoo.com

Thu, Aug 4 at 5:51 AM

O veste minunată pentru românii de pretutindeni.

Cea mai importantă asociație culturală a diasporei anticomuniste, fondată în 1953, Asociația Scriitorilor și Artistilor din fostele tari comuniste , cu sediul in New York ... ASAFPC propune ca LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ pe poetul scriitor roman Al. Florin Țene.

Pentru sprijin sau informații contactați pe cineastul Robert Horvath Deva, SUA:

Devartes Film International

336 West 17 St. New York, NY 10011.

Cererea certificată a fost trimisă în cursul acestei zile către Nobel Prize Outreach P.O. Box 5232, SE-10245 Stockholm, Sweden; Street address: Sturegatan 14, Stockholm.

O scurtă istorie:

La Clubul Presei Străine, am prezentat volumul de artă *Genius. Artă fotografică pe versurile lui Al Florin Țene*.

În sală au fost prezenți mulți prieteni, cineasți, artiști, scriitori, care au trăit prin comunism. Au aflat că Eminescu, poetul național, este interzis în România.

Le-am vorbit de marele poet Țene. Am prezentat pe un ecran proiectul cărții Horvath-Țene. Interzis în România.

Succes mare. S-a aplaudat în picioare.

A doua zi dimineața, în timp ce făceam de o cafea, a sunat de la Paris, de prea celebrul Polanski. Printre altele i-am spus despre filmul pe care îl pregătesc: Gyr. Subiect fenomenal. Un poet este condamnat la moarte de comuniști pentru scrierea unei poezii. L-am întrebat dacă este interesat... I-am spus despre romanul lui Țene despre poetul temnițelor. Scurtez. I-am trimis prin ceva fotografii din cartea despre Luceafăr. Impresionat. Au început să curgă telefoanele, la început de la prieteni polonezi, apoi cehi, unguri și chiar ruși. Recomandările lui Roman Polanski au făcut minuni. Așa s-a născut ideea de a-l propune pe marele Țene pentru Nobel! Eu lipsit de noroc... căci nu exista Nobel pentru fotografie. Robert Horvath Deva, New York

Romanul *Ce greu a fost în noaptea asta! – Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste* de scriitorul AL. FLORIN ȚENE a fost premiat de fundația și revista *MEMORIA* – revista gândirii arestate.

Personalitățile din JURIUL Fundației și revistei *MEMORIA* ce apare sub egida Uniunii Scriitorilor, format din: Prof. univ. dr. Anatol Petrencu (Institutul de Istorie Socială „ProMemoria”, Chișinău), Conf. univ. dr. Valentin Orga (Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca; Biblioteca Centrală Universitară „Lucian Blaga”, Cluj-Napoca), Conf. univ. dr. Antonio Momoc (Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, Universitatea București), Conf. univ. dr. Ion Xenofontov (Universitatea de Stat din Moldova, Cercet. dr. habil. Cristian Vasile (Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, București), Cercet. Dorin Dobrinu (Institutul de Istorie „A. D. Xenopol”, Iași), Arh. dr. Vlad Mitric-Ciube (Centrul de Studii Istorice și Arhitecturale, București), Dr. Florian Banu (Consilier superior, Consiliul Național pentru Studierea

Arhivelor Securității), Dr. Denisa Bodeanu (Consilier superior, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității), Dr. Ioana Boca (Fundația Academia Civică – Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței), Cercet. Virginia Ion (Centrul Internațional de Studii asupra Comunismului), Dr. Liliana Corobca (scriitoare, cercetătoare, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc), Dr. George Neagoe (asistent de cercetare științifică – Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu“, București), Clara Mareș (istoric, Centrul de Studii în Istorie Contemporană, București), Prof. dr. Nicolae Constantinescu (director, Memoria - revista gândirii arestate), Dr. habil. Cosmin Budeancă (redactor-șef, Memoria – revista gândirii arestate), Oana Ichim (secretar general de redacție, Memoria – revista gândirii arestate), au acordat scriitorului Al. Florin Țene, președintele național al Ligii Scriitorilor și membru al Academiei Americane Române de cultură și știință, membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști Români, premiul „Banu Rădulescu“ pentru cel mai bun volum de ficțiune, pentru romanul „Ce greu a fost în noaptea asta! – Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste“ cu o prefață de dr. Ionuț ȚENE și o postfață de prof. univ. dr. Anton Ilica. Acest roman face parte de seria de romane de acest gen dedicate lui Radu Gyr, Vasile Militaru și Valeriu Gafencu, sau romanul „Un ocean de deșert“, scrise de Al. Florin Țene mult apreciate de critica literară și de cititori, cărți ce se constituie într-o frescă a societății românești dintr-un secol întunecat, romane al descrierii răului în istorie, pagini despre România, prin care cititorii cunosc și retrăiesc drama prin care au trecut și trece din cauza ciumei roșii ce a vinit dinspre Rusia. Autorul acestor romane este printre puținii scriitori din galeria prozatorilor contemporani care, prin romanele lui, a ogliindit tragedia prin care a trecut societatea românească în secolul al XX-lea.

Acordarea acestui premiu lui Al. Florin Țene și romanului său este un semn de apreciere și pentru celelalte romane dedicate scriitorilor amintiți mai sus, confirmând și faptul că aceste cărți sunt mult solicitate de către cititori la Bibliotecile din țară.

prof. dr. univ. Norica Chirculescu

Scriitorul și ziaristul AL. FLORIN ȚENE a primit MERITUL CULTURAL

Uniunea Ziaristilor Profesioniști, Filiala UZPR „Valeriu Braniște“ Timiș, Asociația Culturală Umanitară „Lucaefărul de Vest“ Timișoara, alături de

personalitățile: Conf. univ. CS II dr. Ioan David, prof. univ. dr. Constantin Falcă, av. dr. Pașcu Balaci, Sylvia C. Hârceagă, prof. Marcela Balint, Dumitru Buțoi, redactor șef la Revista LUCEAFĂRUL de Vest, inclusiv Ștefan Popa'S și Consiliul Județean Timiș i-au acordat scriitorului și jurnalistului AL. FLORIN ȚENE, președintele național al Ligii Scriitorilor Români, Diploma MERITUL CULTURAL, cu prilejul sărbătoririi Zilei Limbii Române, „pentru întreaga sa opera literară, pasiune, dăruire, implicare și susținere a performanței în cultură contribuție la îmbogățirea patrimoniului spiritual românesc și o viață în slujba culturii naționale.“ Diploma i-a fost înmănată la Cluj-Napoca scriitorului Al. Florin Țene de către ziaristul Dumitru Buțoi, redactorul-șef al revistei LUCEAFĂRUL DE VEST din Timișoara, în data de 25 august 2022.

Luminița Jetaru

Urmare faptului că Al. Florin Țene a oglindit în opera sa și viața și activitatea oamenilor de pe Valea Jiului, Sindicatul Liber al E. M. Paroșeni i-a oferit cel mai înalt ORDIN MINERESC „SFÂNTA VARVARA“, în luna mai 2012. A primit Medalii și Trofee de la diferite foruri culturale din județele Gorj, Hunedoara, Vâlcea, Bistrița, Cluj, Timișoara și Iași.

Folosește pseudonimele: Al. Roșianu, Florin Roșianu, Florin Drăgășeșnescu.

În 1997 primește o bursă de studii la Bruxelles, în structurile Uniunii Europene, unde i se oferă diploma de „Jurnalist European“.

A primit Marele Premiu al Asociației Jurnaliștilor Români de Pretutindeni cu articolul „Memoria inimii“, 2019. În anul 2020 a primit de la UZPR premiul ACTA NON VERBA pentru presa online pe anul 2019.

În anul 2020 a fost făcut Membru de Onoare al revistei Expresiei Ideii și Cetățean de Onoare al orașului Onești.

În 2021 a primit Premiul internațional LOJA POETICĂ DE ARGINT la Festivalul literar-cultural SLAVĂ ȚIE; CUZA DOMN! organizat de Asociația WORK TOGETHER din Italia.

În anul 2021 a primit premiul internațional CORONA din Italia pentru proză.

A primit Diploma de recunoștință de la Destine literare pentru activitatea de promovarea literaturii române pe meridianele lumii.

În total, Al. Florin Țene a primit 178 de Diplome, Distincții, Titluri și medalii din partea a numeroase instituții de cultură, învățământ și reviste.

Încă din adolescență este un pasionat filatelist, numismat și colecționar de tabluri, având o colecție de invidiat din toate acestea.

În Italia poetului Al. Florin Țene i s-a atribuit titlul de „Cavaler al Poeziei“. După primirea Diplomelor „Loja poetică de aur“ și „Loja poetică de argint“ de către poetul, prozatorul, eseistul și criticul de artă Al. Florin Țene, membru UZPR, din partea Asociației italiene „Work together“ în cadrul Galei Poeziei „Șapte inimi România“, festival literar-cultural coordonat de director Lhana Roma-Nova, pentru magia creației literare și promovarea culturii românești, iată că scriitorul clujean a primit din partea aceleiași organizații italiene Distincția „Cavaler al Poeziei“, semn de prețuire pentru întreaga activitate a scriitorului, promotorului cultural și ctitor de reviste, cenacluri și instituții culturale Al. Florin Țene, în domeniul creației poetice și pentru promovarea culturii române pe mapamond.

În septembrie 2006, a înființat „Liga Scriitorilor din România“, devenind președintele executiv al acestei organizații profesionale care are 34 de filiale în țară și 12 în străinătate și care editează 18 reviste în care se promovează literatura română autentică.

Este fondatorul revistelor: „Lumina de pe Lotru“ (1970), „Agora Literară“ (1996), „Regatul Cuvintelor“, „Constelații diamantine“, „Scurt circuit oltean“, „Memoria Slovelor“, Dobrogea Literară“, „Freamăt“, „Moldova literară“, „Cetatea lui Bucur“, „Sfera ionică“, „Suflet nou“ etc.

În 2016 primește din partea Primăriei municipiului Bistrița CERTIFICATE OF EXCELLENCE și Medalia LIVIU REBREANU pentru activitatea de promovare a scriitorului Liviu Rebreanu și a altor scriitori din literatura română. De Ziua Culturii Române din anul 2017 a primit Medalia omagială ZIUA CULTURII ROMÂNE – 15 ianuarie și Certificate of Excellence.

I-a fost acordată Medalia Laureatilor Culturii leșene în anul 2019.

A luat premiul întâi la concursul de jurnalism 2019 organizat de Asociația Jurnaliștilor Români de Pretutindeni cu articolul Memoria inimii.

Ține conferințe despre scriitori români, scriitorilor din Canada, U.S.A. Franța, Australia, Germania, Austria, România etc, prin internet, în cadrul cenaclului din Canada Destine Literare, condus de Alexandru Cetățeanu.

În prezent este directorul revistei „Agora Literară“ care apare sub egida Ligii Scriitorilor din România.

În anul 2009 a propus Patriarhiei Române ca Poetul Mihai Eminescu să fie sanctificat ca Sfânt în Calendarul Ortodox. Pe această temă a discutat prin postul de Radio România cu purtătorul de cuvânt al Patriarhiei. Această discuție a avut-o pe mai multe posturi de televiziune.

La sugestia și îndrumarea lui Al. Florin Țene, scriitorul Mihai Ganea a scris versurile și a compus partitura IMNULUI LIGII SCRITORILOR ROMÂNI. Cântecul a fost interpretat pentru prima oară joi, 27 octombrie, 2016, în cadrul cenaclului literar „Artur Silvestri“. Imnul este cântat la deschiderea manifestărilor culturale organizate de Liga Scriitorilor români în țară și străinătate.

În anul 2020 a luat Marele Premiu al Uniunii Ziarștilor Profesioniști pentru presa scrisă online.

În 2021 a primit premiul internațional LOJA POETICĂ DE AUR, Italia, pentru magia creației literare și promovarea culturii românești, oferit de Asociația „WORK TOGETHER“.

LIGA SCRITORILOR i-a acordat în anul 2021 Premiul Național pentru OPERA OMNIA.

A publicat 11792 de cronici literară despre cărți, expoziții de artă plastică, fenomene economice, activități culturale și anchete sociale.

OPERA LITERARĂ

Poezii

- Ochi deschis, versuri, editura Litera, București, 1974.
- Fuga Statuilor, poeme, editura Litera, București, 1979.
- Nucul dintre două veacuri, versuri, editura L'Etoile d'Argent, Namur, Belgia, 1996.
- Vitraliile mării, versuri, editura L'Etoile d'Argent, Namur, Belgia, 1997
- Confesiunea unui navigator pe uscat, poeme, editura Academiei Americano-Română, Mannheim, Germania, 1998.
- Să ne unim mâinile, prieteni, poeme, volum bilingv (român-maghiar), Fundația Prietenia din Pécs, Ungaria, 1997.
- Moment poetic, în colaborare, editura Carter, Chișinău, 1998

- Cerul meu de hârtie, poeme, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Tibiscus, Uzdin, Serbia, 2000.
- Cina cea fără de taină, poeme, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Eurograph, 2006.
- Antologie de poezie românească, poezii de Al. Florin Țene, editura Noul Orfeu, 2008
- A șaptea zi după Artur, ed. a II-a, revăzută, Ed. Contrafort, Craiova, 2009.
- Sonată pentru creșterea ierbii, poeme, Editura Carte și Arte, București, 2010.
- Răbdarea pietrei Răbdarea pietrei-2011
- Sămânța din interiorul Cuvântului, versuri, Editura Semănătorul, 2012.
- Germinația cuvântului de sub zăpadă, vol. I, versuri, de la A la I, Editura Semănătorul, 2012.
- Contemporanul meu, Isus! Poezii, Editura Semănătorul, 2012.
- Călcâiul vulnerabil al mării, Poeme, Editura Nico, Târgu Mureș, 2012.
- Emirate de gânduri, poeme, Editura Semănătorul, 2013.
- Concert în lipsa mea — poeme, Editura Semănătorul, 2013..
- În genunchi mă întorc la Vers — poezii, Editura Semănătorul, 2014.
- PLATANII visează veșnicia, poezii, Editura Semănătorul, 2015.
- PUNTE PRIN CUVINTE, vol. 1, Tipărit la Revox International.
- Paznic la o pisică și un castel, poezii ,Editura Semănătorul, București, 2011.
- Întoarcerea poetului, poezii, traducere în limba albaneză de Baki Ymeri, Editura Amando Edit, 2022.

Romane

- Chipul din oglindă, roman, editura Fundației Culturale „I. D. Sîrbu“, Petroșani, 1997.
- Insula viscolului, roman, editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2000.
- Orbul din Muzeul Satului, roman, este al treilea volum, împreună cu Chipul din Oglindă, Insula Viscolului, ce fac parte din trilogia „Insula

Viscolului“, ce se constituie într-o frescă a societății românești din secolul XX. Editura Napoca Star, 2002.

- Geamănul din oglindă, roman, Editura Semănătorul, București, 2011.
- Inelul de iarbă, roman, Editura Semănătorul, 2013.
- UN OCEAN DE DEȘERT – roman, cu o Prefață de Mariana Cristescu, Editura NICO, 2013.
- Răzbunarea gemenelor, roman, Editura Semănătorul, 2015.
- La braț cu Andromeda, viața scriitorului Gib I. Mihăescu între realitate și poveste, prefață de Voichița Pălăcean Vereș, roman, Editura NAPOCA NOVA, Cluj-Napoca, 2016.
- Veniți, privighetoarea cântă! Viața scriitorului Alexandru Macedonski între realitate și poveste – roman, Editura Napoca Nova, prefață de prof. univ. dr. Florentin Smarandache.
- CURSĂ PENTRU ȘOBOLAN, roman polițist. Editura Napoca Star, 2019.
- Întoarcere pe o punte de pâine, roman, Editura Napoca Nova, 2019
- Înoarcere din cruciadă, viața lui Radu Gyr între realitate și poveste, 2020.
- Ce greu a fost în noaptea asta! Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste. Editura CASA CĂRȚII DE ȘTIINȚĂ. Cluj-Napoca, 2021.
- In poeziile mele nu va rima poporul cu tractorul-viața poetului Vasile Militaru între realitate și poveste“ – Editura NAPOCA STAR, Cluj-Napoca, 2022.
- Nu plângeți că mă duc de lângă voi-Viața „Sfântului închisorilor“, Valeriu Gafencu. Editura Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2022.

Critică literară și eseuri

- Alfa juvenil, în colaborare, editura Tinivar, Cluj-Napoca, 1997
- Memoria inimii, analiză istorică, editura Etnograph, 2004.
- Gh. P. Lăzanu – Viața și faptele sale, monografie, Editura Napoca Star, 2006.
- Arca lecturii, cronici de carte, editura Semănătorul, 2008.

- Prizonierul oglinzilor paralele, eseuri, editura Semănătorul, 2008.
- Critică literară, editura Semănătorul, 2008.
- Un teatru cât o inimă, critică teatrală, editura Fundației „I.D. Sîrbu“, Petroșani, 2008.
- Evadare în Cutia Pandorii, eseuri și interpretări filozofice, Editura Semănătorul, 2009.
- Ochiul magic al metaforei, critică literară și eseuri, Editura Semănătorul, București, 2010.
- Dicționarul Ligii Scriitorilor, vol. I, în colaborare cu Anda Dejeu, Editura DACIA XXI, Cluj-Napoca, 2011.
- Aventură prin dicțiunea ideilor, eseuri, Editura Semănătorul, București, 2011.
- Între Thalia și Minerva, critică literară, Editura Semănătorul, București, 2011.
- Eseul, metaforă a gândirii logice, eseuri, Editura Semănătorul, 2012.
- Subiectul ca text și ideea ca subiect, eseuri și cronici literare, Editura Semănătorul, 2012.
- Aventura metaforelor prin canionul cu idei, publicistică literară, Editura Semănătorul, 2013
- Din stampe, Clujul..., antologie realizată în colaborare cu Iulian Patca, Editura Napoca Nova,
- Critica între artă și știință, cronici și eseuri, Editura Semănătorul, 2014.
- OGLINDA Ligii Scriitorilor, o altfel de istorie a literaturii române, în colaborare cu Voichița Pălăcean Vereș și Gavril Moisa, Editura Napoca Nova, 2016.
- MANIFEST. În anul CENTENARULUI Vinovăția criticilor și istoricilor literari care și acum promovează „operele“ scriitorilor ce au scris în spiritul realismului socialist. Un pericol pentru educația tinerilor. Editura Napoca Star, 2018.
- ORICE CĂLIMARĂ POATE SĂ DEVINĂ UN VEZUVIU – Compendiu la o istorie a jurnalismului pe teritoriul carpato-danubiano-pontic. Editura Napoca Star, 2019.

- Sens și contrasens în înțelepciunile pentru ziașiști, Editura Napoca Star, 2019.
- ENCICLOPEDIA scriitori din GENERAȚIA 2000, vol. I, coautor. Coordonator fiind Nicolae Vasile, Editura UZPR, 2020.
- Aventurile ideilor printre metafore-critică literară și eseuri, Editura Vatra veche-Tg.Mureș, 2021.
- Căutându-L pe Dumnezeu, eseuri și cronici literare, Editura Napoca Star, 2022, Prefață de Liliana Moldovan.

Proză scurtă:

- Cărticica de dat în leagăn gândul, povestiri onirice, editura Viața Arădeană, 2008
- Cărticica de dat în leagăn gândul, ediția a II-a, adăugită Editura Fundației Culturale „I.D. Sârbu“, Petroșani, 2010.
- Pe când poezia ținea de foame, proză scurtă, Editura Semănătorul, 2012.
- Vârcolacii, povestiri, prefață de Marinela Preoteasa, Editura CuArt, 2013.
- Visul alb, proză și teatru, editura Napoca Star, 2018.

Teatru:

- Stafie tulbură speranța, piesă de teatru într-un act, editura Semănătorul, 2010.
- Florile Sarmizegetusei, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010.
- Cozia, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010.
- Magazinul frumoaselor vise de vânzare farsă comică, teatru, Editura Semănătorul 2017

Interviuri:

- Autoritatea adevărului — Adevărul autorității, interviuri, Editura Semănătorul, București, 2011.
- Viață din întrebări și răspunsuri – convorbiri între Al. Florin Țene și scriitorul australian de origine română George Roca, Editura Semănătorul, București, 2011.

- Cu inima în palmă, interviuri, editura Contrafort, Craiova, 2010.

Are cărți în bibliotecile din SUA, Serbia, Republica Moldova, Franța, Anglia, Spania și Italia.

Publică poezii și critică literară în 102 de antologii. A publicat până în prezent 7690 de articole de critică literară, anchete sociale, economice etc.

Este prezent în:

- Peste 70 de Antologii, inclusiv în antologia internațională „Arta de a fi uman“, vol. 5, „Antologie de poezie română – Cinstind Limba Română“, întocmită de Corneliu Leu, inclusiv antologiile: „Afirmări culturale“ întocmită de Elena Buțu, Ed. Sitech, 2014, „Antologia Scriitorilor Români de pe toate continentele“, întocmită de Elisabeta Iosif, Editura CETATEA CĂRȚII, 2014; și antologia internațională „Poesia oltre confini“, apărută în Canada, și difuzată în Italia, Nigeria, Spania, Portugalia și România.
- „Dicționarul Scriitorilor Români“ de Aurel Sasu, Editura Paralela 45, 2006
- „Dicționarul Personalității Române și faptele lor“, de Constantin Toni Dârțu, volumele 4, 32 și 56.
- „Dicționarul General al Literaturii Române“ , vol. TZ, editat de Academia Română sub îngrijirea Acad. Eugen Simion, 2009.
- DICȚIONARUL Scriitorilor Români de Azi, din România, Basarabia, Bucovina de nord, Banatul Sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America, de Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin, Iași, 2011.
- O altfel de istorie a literaturii române contemporane, vol. I, Autori Ștefan Doru Dăncuș, George Coandă, Vali Nițu etc. 2013.
- Alte dicționare editate de diferite personalități din județele Vâlcea și Teleorman
- DICȚIONARUL LIGII SCRITORILOR ROMÂNI, Editura DACIA XXI, Cluj-Napoca, 2011.
- Enciclopedia internațională a personalităților WHO is WHO WORLD SOCIETY.
- POPASURI SCRITORICEȘTI PE OLT ȘI OLTEȚ de Florentin Smarandache, Editura Sitech, Craiova, 2013.

- Profiluri și structuri literare, vol. 2, de Florea Firan, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2003.
- O altfel de istorie a literaturii române contemporane, vol. II. Editura Napoca Nova, 2016.

Referințe critice (selectiv)

În anul 2002 a apărut monografia „Al. Florin Țene, 60, Sub zodia Gemeni“, la editura Napoca Star.

În anul 2005 scriitorul hunedorean Petrică Birău publică monografia „Al. Florin Țene – Literatura ca mod de viață“, editura Eurograph, colecția „Mnemosyne“

În anul 2013 scriitoarea Mariana Cristescu a publicat cartea „FAMILIA ȚENE – Destine contemporane“, Editura NICO, din Târgu Mureș, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la căsătoria scriitorilor Al. Florin Țene și Titina Nica Țene.

Este în Enciclopedia scriitorilor români de pretutindeni-Dicționarul Scriitorilor Români editat de Academia din Republica Moldova în colaborare cu Uniunea Scriitorilor Moldoveni, autori academicieni Mihai Cimpoi și Traian Vasilcău. În această amplă lucrare sunt prezenți Al.Florin Țene împreună cu soția Titina Nica Țene și fiul dr.Ionuț Țene.

DICȚIONARUL SCRITORILOR DIN TRANSILVANIA de Irina Petraș, 2017.

Enciclopedia Scriitorilor Români Contemporani de acad.Mihai Cimpoi și Traian Vasilcău.Chișinău, 2019

VIS CU NICHITA – Antologia Apolon, patru volume, București, 2020.

ENCICLOPEDIA scriitorilor din generația 2000, București, UZPR, 2020.

UNIVERSUM – Antologie de literatură contemporană autori români de pretutindeni, Montreal-Canada, 2020.

MILENIUM – Dicționarul scriitorilor români, 2021, Editura Armonii Culturale.

În anul 2021 Liliana Moldovan a publicat o carte intitulată “Scriitori despre opera și personalitatea scriitorului Al.Florin Țene “, apărută la Editura Vatra Veche, Târgu Mureș, 2021.

Cu ocazia împlinirii a 50 de ani de căsătorie a Familiei Țene, Primăria Cluj a sărbătorit acest eveniment, unde primarul Emil Boc le-a acordat DIPLOMA DE EXCELENȚĂ și RECUNOAȘTERE.

În anul 2000 a fost exclus din Uniunea Scriitorilor din România, pentru motivul că Al. Florin Țene a publicat un articol într-un ziar din Valea Jiului în care arăta că o parte din conducerea Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor a colaborat cu Securitatea comunistă bazându-se pe unele documente găsite în Comitetul județean PCR Cluj în timpul Revoluției din Decembrie 1989. Urmare acestui fapt Conducerea Filialei l-a exclus din Uniunea Scriitorilor înscenându-i un plagiat inexistent. Mai târziu s-a confirmat că Eugen Uricariu a fost colaborator al Securității.

Pe 15 ianuarie 2021 Revista OBSERVATORU-Romanian Canadian Group, secția art, culture&science, din Toronto-Canada, i-a acordat lui Al. Florin Țene DIPLOMA-PROMOVAREA LIMBII ȘI CULTURII NAȚIONALE, pentru studii și poezii închinată poetului Mihai Eminescu.

Din 2011 este membru corespondent al Academiei Americane Române de Știință și Artă.

Este tradus în limbile sârbă, rusă, spaniolă, engleză, italiană, albaneză și franceză.

O parte din cărțile sale în colecțiile Bibliotecii Universitare din Arizona, Tempe, SUA.

BIBLIOGRAFIE

Petre Birou – „Al. Florin Țene – viața ca literatură“ Editura Etnograf, Cluj-Napoca, 2005

Voichița Tulcan Macovei – „Alexandru Florin Țene – Atitudini literare la începutul secolului XXI“, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2019

Liliana Moldovan – „Opera și personalitatea scriitorului Al. Florin Țene în opiniile scriitorilor contemporani“, Volumul I, Editura Vatra Veche, 2021.

Al. Florin Țene – „Oginda de apă“, roman autobiografic, Editura Napoca Star, 2022

REFERINȚE CRITICE (SELECTIV)

1. Al. Florin Țene (autorul volumelor OCHI DESCHIS ȘI FUGA STATUIILOR) ni se dezvăluie ca o sensibilitate poetică distinctă, creator al atmosferei celei mai discrete, în același timp delicate și nostalgice.

C. Zărnescu

„Balade din cornul abundenței“, RAMURI, 15 septembrie 1982.

2. Dumneata, dragă tovarășe Țene, ești un talent authentic, cu o orientare sănătoasă.

Dan Deșliu

„Dintre sute de catarge“, LUCEAFĂRUL, nr.4 (39), 15 februarie 1960

3. FUGA STATUIILOR, volumul de versuri al lui Al.Florin Țene, anunță într-un registru de neafectivă simplitate muzicală posibile acorduri ale maturității.

Ionel Bota

„Fuga statuiilor“, FĂCLIA, nr.10197, 12 septembrie 1979.

4. Poetul și publicistul Al. Florin Țene se află, cu NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, la al treilea volum, apărut la Editura Floare de colț din Belgia. Cunosându-l poezie și din revista RADIX, ce apare pe lângă editura amintită, observ cum autorul își cultivă și în acest volum sensibilitatea și aspirația comuniunii intime cu elementele ce sunt înglobate în spațiul Țării.

Diana Tihu

„Nucul dintre două veacuri“, TRIBUNA ARDEALULUI, nr. 171,
13 august 1993.

5. Un vechi prieten poet, Al.Florin Țenecare și-a petrecut tinerețea pe meleaguri drăgășenene, în volumul NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, practică o poezie a sentimentelor, cu seva tematicii în rădăcinile vetrei noastre. (...) volumul ne deschide ochii inimii spre rugăciunile Mamei.

Ioan Barbu

„Tableta de azi“, CURIERUL DE VÂLCEA, 9-10 octombrie 1993.

6. Elogiul limbii române constituie un ansamblu bine structurat în cadrul volumului NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, fiind considerat ca un instrument fundamental prin intermediul căruia ființa intră în starea de regăsire a comunicării cu sinele.

Diana Tihu

„Nucul dintre două veacuri“, STEAUA, nr. 11/1993

7. În torul, volumul CERUL MEU DE HÂRTIE adaugă alte valențe de stil la creația de până acum a lui Al.Florin Țene, confirmând tonalitatea stre-

nică a inspirației și dimensiunea estetică și nobilă a poemelor. Pulsează în toate omul cetății, poetul roman authentic, răspunzător de destinele limbii noastre pe care o mlădiază vălurit, așa cum i-a fost stabilit desti-
tul.

Cu știință de carte, bine decelată, Al. Florin Țene a înregistrat nivelul unui foarte bun ambasador prin acest volum.

prof. dr. Marian Barbu

8. În adâncul romanului CHIPUL DIN OGLINDĂ, Al. Florin Țene desfășoară o căutare de sine a lectorului și o treptată limpezire a oglinzii.

Lectura, oglindirea se face noaptea, în timp ce autorul-personaj se scufundă în somn. Vedem în oglindă pe autor dormind, iar pe personaj în stare de veghe, judecându-l, judecându-se.

Dumitru Velea

„Chipul din oglindă“ sau „Ce rămâne după ce pleacă cirul“
CURIERUL, nr. 113, 21 aprilie 1997.

9. Al. Florin Țene vine pe linia acelor obsesii ce nu au aparent, nimic cu subtitlul romanului CHIPUL DIN OGLINDĂ. Romanul este ceea ce se poate numi compozit, în cadrul căruia se poate descoperii un scriitor vîguros.

Dorin Serghie

„Djinul din oglindă“, MESAGERUL, nr. 1784, 22 mai 1997.

10. Al. Florin Țene, prin CHIPUL DIN OGLINDĂ, practică un roman veritabil cu o tehnică ce ne amintește de Proust. Concluzia este clară: nu-l bănuim pe autor de originalitate, dar este original și pe deasupra talentat.

Marin Tudor

SEMNE. Nr. 6/iunie 1997

11. CHIPUL DIN OGLINDĂ este cartea unui realism dur, a fragmentelor din viața aspră a unor personaje construite cu fidelitate după niște originale studiate cu grijă și cu perceperea unui specialist.

Dumitru Hurubă

„Un roman cu oglindă“, CUVÂNTUL LIBER, Deva, 9 aprilie 1997.

12. Romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ are un caracter marcat autobiographic, autorul transcriind, în fond, experiența trăită de el pe șantierul de la Voineasa lângă Rm. Vâlcea, în anii 1970-1971 când a editat acolo publicația „Lumina de pe Lotru”. Scriitura are un aspect modern prin apelul la jurnal. La inserțiile retrospective-memorialistice, naratorii flotanți, structura stereofonică, dezeroizare și dersonalizare. (...) Oglinda întoarsă spre trecut devine și o oglindă a viitorului un omagiu adus acelor care s-au jertfit pentru ziua trăită de noi azi.

Mircea Popa

„Cărțile clujenilor“, ADEVĂRUL DE CLUJ, 17 iunie 1997.

13. Frumos este și scurtul interviu pe care Al. Florin Țene a reușit să i-l smulgă lui Mircea Săucan, originalul și valorosul cineaste și prozator retras la nazaret, care, după succintele mărturisiri despre familia sa și despre copilăria ardeleană, spune că urăște interviurile care-l degradează și îl umilesc și că preferă să vorbească prin cărți și filme...

Cronicar (Alex. Ștefănescu?)

„Revista revistelor“, România Literară, 17 iunie 1997.

14. Interesant, mai cu seamă prin formula epică abordată, romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ de Al. Florin Țene recomandă un scriitor neliniștit, căutând a-și interpreta, în sondări de conștiințe, dimensiunea realității sale existențiale într-o perspectivă istorică dar nu mai puțin artistică. E un roman incitant, capabil a impune în actualitate personalitatea unui scriitor format.

Constantin Cubleșan

„Vitrina cu cărți“, CURIERUL, nr. 122/23 iunie 1997.

15. În totul, prin lirica lui Al. Florin Țene circulă nostalgii delicate pe orizonturi marine, exultări sentimentale de o puritate adolescentină, ce dă proștețime, aș zice frustrate tandră, sentimentul iubirii ca marcă pregnantă a etapei sale actuale de creație.

Constantin Cubleșan

„Vitriliile mării“, CURIERUL, 15 septembrie 1997.

16. Vâlceanul Al. Florin Țene, aclimatizat la Cluj, scrie o poezie intensă, bazată pe forța sugestivității verbale și a expresivitatea simbolului.

Adrian Țion

„Regăsirea în vechile tipare“, AMURG SENTIMENTAL, nr. 9 (29),
septembrie 1997.

17. În proză, Al. Florin Țene știe să conducă cititorul până pe marginea declanșatoare a problematizării.

Adrian Țion

„Între relatare și reflexibilitate“, TRIBUNA, nr. 39-40,
8 octombrie 1997.

18. Având în amintire copilăria cu chipul surâzător al mamei, Al. Florin Țene s-a consolată, scriind, oferindu-ne prin acest complex roman, un document despre o memorie pe care a parcurs-o, cu sau fără voia noastră, și care nu avem dreptul s-o uităm.

Nicolae Uțică

„Chipul din oglindă“, CURIERUL VĂII JIULUI, nr. 292,
23 decembrie 1997.

19. Ca scriitor, Al. Florin Țene, unul dintre aceia care mai mult s-a străduit să-și elaboreze scrierile decât să facă valuri în jurul propriei persoane o dovadă și „recolta“ editorială în curs de apariție și care va dubla numeric operele apărute, făcând, totodată, și dovada largului evantai abordativ de preocupări literare: versuri, drame istorice, cronici literare, publicistică și anchete. Însă chiar de n-ar fi scris și publicat decât romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ, scriitorul vâlcean (n. la 13 iunie 1942) ar fi ocupat un loc de frunte în orice ierarhie literară întocmită pe criterii valorice atunci când timpul va fi operat o selecție a producțiilor spirituale postdecembriste.

Ion Roșioru

„Chipul din oglindă“, TOMIS, nr. 12 (3299), 1997.

20. Al. Florin Țene, deși poet, prin vocație, este un important scriitor contemporan angrenat, prin stil și originalitate, în decodificarea valențelor sociale.

Petrică Birău

„Chipul din oglindă“, FLAGRANT, nr. 3-4/1997.

21. Obișnuit ca Al. Florin Țene să semneze cărți de poezie, un roman al aceluiași autor pare cel puțin un fapt care ține de schimbarea modalității de creației și expresie artistică. (...) Motivul oglinzii, bine cunoscut în literatură, se găsește în romanul lui Al. Florin Țene într-o formă cel puțin incitantă.

Veronica Balaj

CONTEMPORANUL — ideea europeană, anul VIII, nr. 5 (406), 2 ian. 1998.

22. Cu o logică artistică coerentă, potul vine din stirpea celor ce trăiesc profund, a celor care fac din imaginație un mod de existență a interiorității, cum o face poetul Al. Florin Țene.

Dumitru Velea

„Confesiunile unui marinar de uscat“, ȘTIREA, 25-26 aprilie 1998.

23. Aș zice că romanul lui Al. Florin Țene, CHIPUL DIN OGLINDĂ, este un roman de sertar. (...) Narațiunea, cu multe paranteze și eradicată dogmatic, incită prin densitate, prin tensiunea cutumelor morale, încălcate sau invocate de personaje, prin stilul curat, reținut în multe tăceri, prin revelarea existenței tainice din adâncurile umanului.

Ion Arcaș

„Cărți cu autograf“, MONITORUL, 19 noiembrie 1998.

24. În DICȚIONARUL CU POEȚI al lui Petru Poantă, colegul nostru de condei Al. Florin Țene „ESTE BĂTRÂNUL“ unui clan de poeți olteni stabiliți în Cluj-Napoca (...) Să nu vă mai spun că am participat cu Al. Florin Țene la un campionat „intern“ al scriitorilor, și, nu mică mi-a fost mirarea că după ce a remizat cu mine, acesta s-a răzbunat pe însuși președintele Ulici, pe care, în final, l-a făcut mat printr-un „strănut literar“ cum îi mai spune Călinescu epigramei.

Negoiaș Irimie

„Țene joacă și Ulici câștigă“, AL CINCELEA ANOTIMP, iunie 1999.

25. Joi, 24 iunie 1999, la Hotel „Ambasador-Hilton“ (Salonul Diplomaților) București, i s-a decernat Marele Premiu pentru „Cel mai bun ziarist european pentru apărarea mediului“, prin ambasadorul Franței la București, scriitorului și criticului literar român Al. Florin Țene, din Cluj-Napoca, prietenul nostru. Acest premiu vine ca o recunoaștere internațională a meritelor acestuia, care de patru decenii „trudește“ intens în cultura românească

și europeană, ca poet, prozator și critic teatral, fiind nelipsit la premierele Teatrului Dramatic ION D. SĂRBU din Petroșani, scriind cronoci teatrale și mijlocind publicarea scriitorilor din Vale în reviste literare la care are acces. De asemenea Amic, să tot avem parte!!

Petrișor Ciorobea

„Calendar“, revista ARHIPELAG, nr. 2-3-4/1999.

26. Romanul INSULA VISCOLULUI de Al. Florin Țene, se desfășoară pe spații ample și cu personaje multe și diverse, asemenea romanelor din literatură rusă.

Beniamin Pascu

„Insula viscolului – frescă a societății românești“,
CURIERUL DE VÂLCEA, 2000.

27. Al. Florin Țene e un prozator ce își dă aici măsura întregii sale capacități de epicizare. Este romanul maturității sale. Cota de atitudine la care a ajuns în prezent, ca scriitor preocupat nu doar de tehnica narațiunii, ci și de un fond ideatic profund.

Constantin Cubleşan

„Al. Florin Țene – Insula viscolului“, CETATEA CULTURALĂ, iunie 2000.

28. (...) un abil mânăitor de planuri narative pare a fi Al. Florin Țene în cele două romane publicate până acum. CHIPUL DIN OGLINDĂ (1977) și INSULA VISCOLULUI (2000).

Adrian Țion

LUCEAFĂRUL, nr.28/ 19 iulie 2000.

29. Un roman de o impresionantă anvergură este INSULA VISCOLULUI de Al. Florin Țene, ce se înscrie între capodoperele literaturii române contemporane și care ne dezvăluie un autor în plină forță de creație, ce ne redă încrederea în spiritual românesc, înăbușit de flăcările nelegiuirilor (interioare sau exterioare) fapt prezentat de autor printr-o extraordinară viziune metaforică în finalul romanului relevând trecerea dincolo de puterea focului, prin credința în Isus Hristos.

Petrică Birău

Ardealul Literar și artistic, nr. 3/2000.

30. Voce complexă, Al. Florin Țene cultivă, uneori, un stil solemn și gav în poeme ce exaltă valorile perene ale culturii și istoriei românești (...) Pate-tic sau melancolic, caligrafiind în poeme elegante bucuriile simple ale vieții cu accentele unei gravități reflexive, adoptând când un accident ironic, când un gust neașteptat al patriarhului. Al. Florin Țene traversează prin ultimul său volum o oră fastă a destinului său poetic.

Ion Cristofor

„Gravitatea melancoliei“, CETATEA CULTURALĂ, noiembrie 2000.

31. Forța expresionistă a lui Al. Florin Țene, în *INSULA VISCOLULUI*, ne dovedește că acesta este o voce de referință a literaturii românești actuale, romanul este o zguduitoare confesiune, reușita lui constă în virtuozitatea stilistică și fidelitatea pentru adevăr.

Petru Scutelnicu

„Insula viscolului“, ATENEU, nr. 12 (375) 2000.

32. *INSULA VISCOLULUI* de Al. Florin Țene este o frescă a societății românești din secolul XX, un roman care va rămâne cu siguranță înscris în istoria literaturii cu litere de aur. Dacă azi, nu se scrie prea mult despre acest roman se datorează aceluiași fapt, bine cunoscut, de noi toți, auto-rul nu face parte din nici o grupare literară.

Al. Stroie

„Al. Florin Țene și romanul catoptric al secolului“,
CONFLUENȚE, nr. 53/decembrie 2000.

33. Dacă pentru dimitru Velea romanul *INSULA VISCOLULUI* este o „bi-furcare de căări borgesiene“, consider că Al. Florin Țene are și elemente orthyene, prin intensitatea conflictelor de nuanță impresionistă, dar deasupra tuturor se instalează o autentică factură originală țeneistă, de care se va vorbi mult în viitor. Romanul *INSULA VISCOLULUI* este unul dintre cele mai dramatice romane din literatură contemporană (...).

Adriana Stancu

„Insula viscolului“, AL CINCELEA ANOTIMP, nr. 36/2001.

34. Întotdeauna lectura este o bucurie asociată revelației de toți cei care fac din meditație bucuria și frumusețea existenței lor. Recentul ro-

man al lui Al. Florin Țene INSULA VISCOLULUI îți creează această bucurie a lecturii, dându-ți sentimentul „înălțării impersonale“ în lumea artei. (...) Descoperi, astfel, nu doar o carte, descoperi un univers aparte.

Anișoara Dobre

„Aventure d'une écriture“, MEANDRE (din Alexandria), nr. 2/2000.

35. Tendința de a surprinde medii sociale și naționale cât mai diverse face din roman o frescă de mari proporții, asemănătoare cu ÎN CREDINȚA CELOR 7 SFEȘNICE de Victor Papilian (a cărei acțiune se plasează tot la Turda), sau cu unele romane ale lui Ion Lăncrăjan, cu scrisul căruia Al. Florin Țene are destul de multe afinități, mai ales în acele zone ale povestirii care evocă atrocitățile horthyste din Ardealul de Nord, sfâșiat în urma dictatului, și unde scriitorul realizează unele din paginile sale cele mai bune.

Mircea Popa

„Cărțile clujenilor“, ADEVĂRUL DE CLUJ, nr. 3163/3 aprilie 2001.

36. Și dacă un scriitor de sorginte olteană stabilit în Transilvania a îndrznit să rupă tăcerea într-un subiect mai degrabă sensibil, înseamnă că are în el o imensă doză de sinceritate, de credință și pace. Dar mai cu seamă talent, despre care va consemna sigur istoria literară.

Teodor Barbu

„Insula viscolului“, RUSIDAVA LITERARĂ, nr.9/ 29 iunie 2001.

37. Roman amplu cu un înalt grad de complexitate spirituală INSULA VISCOLULUI, împreună cu CHIPUL DIN OGLINDĂ, se încadrează atât între marile opere literare contemporane, cât și în ciclul evocărilor istorice ale epocii pe care o trăim și rămâne ca o mărturisire depusă de un destin. Al. Florin Țene, dăruit cu binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care îndeobște o numim geniu.

Petrică Birău

„Un destin transpus în romanul vieții“, ATENEU, nr. 6/iunie 2001.

38. Rămânând un poet al teluricului și al logosului esențializat, poetul se construiește pe sine pe linia marilor valori ale poeziei naționale, într-o armonioasă ipostază a durabilității.

Mircea Popa

„Cărțile clujenilor“, ADEVĂRUL DE CLUJ, nr. 3270/10 august 2001.

39. Ne refuzând tiparele unei clasicități luminoase, Al. Florin Țene practică un modernism temperat, fiind specializat în volumul CERUL MEU DE HÂRTIE/MY PAPER SKY, într-un soi de reverie citadină, amestec de mitologie și halucinație livrescă.

Monica Strătuțescu

„Cerul meu de hârtie“, MILENIUM, nr. 4/august 2001.

40. Al. Florin Țene, în noul său volum de versuri, bilingv (englez-român), apărut în Iugoslavia, în traducerea excelentă a soților Mariana Zavati Gardner și Edward Gardner, profesori în Norfolk (Anglia), publică versuri memorabile dedicate geniului tutelar al literaturii române.

Mihai I. Vlad

„Cerul meu de hârtie“, JURNAL DE DÂMBOVIȚA, joi, 23 august 2001.

41. Al. Florin Țene este născut la 13 iunie 1942, în orașul Drăgășani, Vâlcea. Școala elementară și liceul la Drăgășani (1960). Urmează Institutul Pedagogic de 3 ani din orașul Baia Mare, înaintea de acesta Școala Tehnică de poligrafie din București, de trei ani, studii medii tehnice de contabilitate (1980). A lucrat ca profesor, ziarist, reporter pe șantierul de pe Lotru-Voineasa, merceolog și apoi redactor la revista FLAGRANT București, pentru zona Cluj. Publică poezii și diverse articole.

Petre Petria

Dicționar-Vâlcea-oameni de știință, cultură și artă, p. 1066.

42. Al. Florin Țene este cunoscut iubitor de literatură ca unul dintre prestigioșii scriitori clujeni și apreciat pentru talentul său literar și publicistic, pentru sensibilitate și viziune critică amiabilă a cronicilor sale literare despre cărți ale unor confrăți publicate în diferite ziare și reviste din țară și de peste hotare.

Marin Oprea

„Al. Florin Țene și metaforele sale într-un cer de hârtie“, INIȚIATIVA PARTICULARĂ, nr. 55/august 2001.

43. Al. Florin Țene este autorul mai multor volume de versuri, edificând un univers poetic în egală măsură erotic și politic, în care motivele sunt „părinții cei vechi“, momentele istoriei și spiritual tânăr, cu tot ceea ce ține de el: entuziasmul, dragostea, fapte și gestul eroic.

Constantin Zărnescu

(manuscris pentru „Nucul dintre două veacuri“).

44. Poetul Al. Florin Țene practică o lirică discretă, erotică, o poezie a ritualurilor cotidiene și a unor mituri autohtone. Autorul dezvăluie adevărata vocație a sa: puterea de transfigurare a faptului de viață și de a-i insufla expresivitatea necesară.

Ion Oarcăsu

(manuscris pentru volumul „Nucul dintre două veacuri“).

45. Poezia lui Al. Florin Țene este asemenea unui cântec cald comunicativ dedicat omului, neconținutei hore a anotimpurilor, meleagurilor natale.

Negoitță Irimie

(manuscris pentru volumul „Nucul dintre două veacuri“).

46. În volumul OCHI DESCHIS poetul Al. Florin Țene presară multe bijuterii care îl apropie de atmosfera bacoviană.

Laurențiu Ulici

(manuscris pentru volumul „Ochi deschis“).

47. Romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ de Al. Florin Țene încorporează lectura în propria sa „oglină”. Autorul, printr-un joc subtil, autoreferențial, creează un spațiu al reflectivității: chipul este și nu este identic cu cel reflectat. Prin această oglindire deviantă el surprinde un spectru larg de presiuni alienate asupra eticului și esteticului.

Dumitru Velea

Postfață la romanul „Chipul din oglindă”.

48. Prin limpezitatea cristalină, poezia lui Al. Florin Țene relevă interesul pentru surse de inspirație dintre cele mai generoase. O poezie a sentimentelor, cu seva tematicii în rădăcinile vetrei natale. Meditația dobândește reală funcționalitate lirică, grație tocmai vibrației elegiace.

Ionel Bota

„Fuga statuilor”, FĂCLIA, nr. 10197 – 12 septembrie 1979.

49. Țene Al. Florin (n. iunie 1942, Drăgășani, Vâlcea). Scriitor, publicist. Liceul din Drăgășani; Școala postliceală poligrafică din București; Facultatea de Filologie a institutului Pedagogic din Baia Mare; Redactor la revista CETATEA CULTURALĂ și la săptămânalul CURIERUL PRIMĂRIEI. Debut editorial: OCHI DESCHIS, poezii (1974). A publicat: FUGA STATUILOR, versuri

(1979), NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, versuri, Belgia (1993), CONFESIUNILE UNUI NAVIGATOR PE USCAT, poeme, Germania. CHIPUL DIN OGLINDĂ, roman (1997) ș.a. Membru al Societății Regale a Scriitorilor români și belgieni, membru fondator al Ligii de Integrare Europeană a României. Traduceri în reviste din Belgia, Ungaria, SUA, Anglia. Franța, Germania.

Marin Oprea

Clujeni ai secolului 20 – dicționar esențial

50. Patetic sau melanholic, caligrafiind în poeme elegante bucuriile simple ale vieții cu accentele unei gravități reflexive, adoptând când un accent ironic, când un gust neașteptat al patriarhului. Al. Florin Țene traversează prin ultimul său volum o oră fastă a destinului său poetic.

Ion Cristofor

Gravitatea melancoliei, prefață la volumul
„Cerul meu de hârtie / My Paper Sky“

51. În CONFLUENȚE (revistă fondată la Oravița în 1992) dăm de câțiva autori prezenți și în ORIENT LATIN. Unul dintre ei este același viguros romancier Al. Florin Țene, despre care scriese în revista timișoreană Mircea Popa.

C. Stănescu

ADEVĂRUL LITERAR ȘI ARTISTIC, nr. 582/august 2001

52. (...) Al. Florin Țene fiind o voce complexă este firesc să regăsim și în acest volum poeme cu un stil solemn și grav ce exaltă valorile perene ale istoriei românești ca în paginile dedicate geniului tutelar al literaturii noastre, Mihai Eminescu, sau Limbii Române care unește și dăinuie peste veacuri.

Urmărindu-l evoluția, scriitorul a avut o ascensiune valorică cu fiecare carte a sa, ultimile cărți constituindu-se în adevărate revelații.

Prof. Dr. Monica Strătulescu

„Cerul meu de hârtie / My Paper Sky“,
POȘTAȘUL, nr. 146/ 14 ianuarie 2002.

53. Vă felicit pentru ieșirea la scenă deschisă cu piesa VĂ SOMEZ, DOMNULE DOCTOR! Mi-a plăcut și romanul cu iz polițist ORBUL DIN MU-

ZEUL SATULUI, care are un titlu cu cheie. Orbul fiind poporul român, iar Muzeul satului țara noastră. E adevărat?

Magda Ursache
(Corespondență)

54. ORBUL DIN MUZEUL SATULUI are două calități, pe lângă care nu doresc să le enumăr: o foarte bună însușire a noilor tehnici ale prozei, pe care le tratează cu diferență și fățișe intenții critice și o excelentă putere de abreviere a ticurilor și platitudinilor cotidiene.

Aurel Stamate
AMURG SENTIMENTAL, nr. 6/2003.

55. Dacă urmărim, cu atenție, jocurile de planuri din piesa lui Al. Florin Țene VĂ SOMEZ, DOMNULE DOCTOR!, în realizarea scenică putem să conchidem asupra unor efecte originale privind procesul comunismului cu mari rezonanțe în sufletul publicului.

Nicolae Benea
ATENEU, nr. 11-12/2003

56. Petrică Birău – „AL.FLORIN ȚENE – LITERATURA CA MOD DE VIAȚĂ”, carte biografică, Editura Eurograph, 2005, Cluj-Napoca.

ÎNTÂLNIREA CU AL. FLORIN ȚENE, POETUL

Fiecare întâlnire cu poezia lui Al. Florin Țene înseamnă o sărbătoare a Cuvântului, o sublimare a spiritului, în care ideile, sentimentele, conceptele se întrepătrund într-o construcție imprevizibilă, alcătuiind un edificiu al optimismului, al încrederii depline în talent și muncă, acceptate ca daruri divine. Dealtfel cum ar putea fi un scriitor care a publicat până în prezent 34 de volume de versuri și proză, care a fondat și care conduce asociația literară Liga Scriitorilor Români, cu 30 de filiale, din care 18 în țară și 12 în străinătate, decât optimist, încrezător în destinul literar pentru care l-a hărăzit Dumnezeu, întru însuflețirea Cuvântului.

Acest fapt este confirmat și de versurile din volumul de față, sugestiv intitulat „Răbdarea pietrei”, în care poetul își racordează instrumentele

sale de lucru la realitatea socială contemporană și dincolo de aceasta caută repere în trecut și în viitor, investigând spiritualitatea prin puterea Cuvântului, dincolo și dincoace de viațuire, în căutarea unor semne, a unor răspunsuri, prin care spiritul să se poată orienta în această lume a falsei comunicări, a eclampsiiilor sufletești și materiale de tot felul, înăbușită sub oceanul informatic, atât de mult amplificat odată cu inventarea Internetului. Peste toată această zbatere a unei societăți în derivă, a unei literaturi subjugată mercantilului, a unei lumi aflată în goana căutării și afirmării unor identități, spiritul poetului Al. Florin Țene plutește parcă, aducând în versurile sale, de undeva de departe, dintr-un paradis pierdut prin viclenia șarpelui, miresmele unor flori, beatitudinea unui suflet, îndemnul, siguranța și optimismul unei ființe încrezătoare în Viață: „Deschide cititorule această carte,/ Fereastră spre alcătuirea universului la loc,/ Vei găsi sângele iubirii ce se-nparte/
Zvâcnind din amintirea unui foc. (...) Ținând această carte-n mână/ Vei cunoaște lumina din câmp deschis,/ Supremul gând la-ndemână/ Te-ndeamnă să-nțelegi pe marele învins.//Doar zeul tăcând cu ochii morți/
Cunoaște drama pietrei și-a tăcerii/ Și cu blândețea trasă iar la sorți/
Îngerii mai cântă imnul Învierii.// Vei descifra tăcerea din țărână/ Și pasul din urmă către sine./ Iar lutul căpătând forme-n mână/ Te face să-nțelegi minunea ce vine!“

Marele învins al societății contemporane, poetul, se regăsește, își continuă lupta, vine cu o reconstrucție, cu o zidire nouă la acest început al unui nou deceniu din mileniul trei, după ce a străbătut veacurile, după ce a susținut și a sublimat Cuvântul în oameni milenii la rând, îl vedem trăind în spiritualitatea lui Al-Florin Țene, proaspăt, viu, entuziast de parcă ar scrie întâiul poem: „Înfierbântat de poezie și de rază/ Versul mă aspiră spre zenit,/ Celălalt, viclean, îmi stă de pază./ Din tâmples îmi scoate ce n-am gândit.“

Structura poemelor din acest volum este dată de sacrificiul întru dăinuirea Cuvântului („Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine“), un sacrificiu asumat de autor, conștient că nici un cuvânt nu se întoarce înapoi fără rod și rodul acesta, atât de rar dobândit de oameni, este iubirea, iubirea de Dumnezeu și iubirea de semeni. Acestui ideal i-a sacrificat po-

etul Al Florin Țene viața și când credeau cei ucigători de idealuri, cei fără de iubire, cei fără de credință, cei urători de frumusețe, cei hulpavi că l-au învins, iată poezia! ... , iată poetul! ..., chiar dacă poartă cununi de spini, trăiește în slovă, trăiește în ființă, trăiește și creează în spirit, cu aceeași tinerețe neînvinșă și atât de evidentă precum zborul: „Mă simt zborul pasărei, imaterial,/ Purtând pe umeri aripe de nimb/ Legiferând poemul ideal/ Necerând nimic în schimb.“

O caracteristică a marilor creatori este consecvența, stăruința în afirmarea unei idei, perseverența în edificarea unui concept, de altfel, pentru un creator autentic, mult mai importantă este pasiunea, ardoarea în a-și urmări și susține demersul, decât talentul, iar la Al. Florin Țene pregnanța urmărește o creație literară prolifică, pe parcursul căreia nu s-a abătut niciodată de la principiile care l-au consacrat, credința și iubirea: „Azi l-am văzut înălțându-Se pe Isus/ Când zborul ieșise din cântec/ Și viers în ouă cinteza a pus/ Iar mielul paște iarba în pântec.// Pieptănul pădurii cerul îl perie/ Este o lună stranie în apus,/ Pe nimeni în suflet nu-l sperie/ Când înălțându-Se l-am văzut pe Isus.“

Această constanță îi dă poeziei sale forță, chiar dacă este atât de complexă și am putea vorbi despre încifrarea poeziei lui Al. Florin Țene, versul său rămâne întemeiat pe revelația Divină și pe trăirile intense ale unei vieți zbuciumate, transpuse constant în creație, fără răgaz, cu convingerea că, precum orice vorbă rostită este ireversibilă, orice cuvânt pierdut este recuperabil, având încredințarea că inspirația reprezintă neodihna poetului: „Poetii nu se odihnesc niciodată/ Chiar dacă-n ei plictiseala își face loc,/ Fruntea lor decantează idei ca seva fermentată/ În mărul viguros când fructele se coc// Poetii nu se odihnesc gândesc și-n vis/ Cum rădăcinile și noaptea lucrează,/ Mai pune o metaforă în versul nescris/ Scriindu-l cu cerneala zilei ce-n sarează.// Poetii nici morți nu se odihnesc.// Versul lor scris cu sânge cutreeră veșnicia,// Din lutul unde dorm tot mai cresc// Alți arbori în care se coace Poezia.“

Despre poezia lui Al Florin Țene se pot scrie tomuri întregi și probabil se vor scrie, considerând că v-am stârnit măcar curiozitatea, las poetul să vorbească inimilor voastre prin versurile din acest nou volum.

Petru Birău, Cimpa, 1 ianuarie 2011

SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII

- poeme -

Suita de poeme din aceasta carte, degajă o stare elegiacă: sunetul poetului vine sentimental și trist, iar murmurul lumii se aude elegiac. Un plânset al lumii sfâșiate, cu natura sa cu tot, se revarsă și se reflectă în starea și poetului. Fiecare pare a-și deveni parte consolatoare celeilalte: cuvântul – lumii, de unde trena de metafore întinsă peste rănilile acesteia, și lumea – cuvântului, de unde materia lirică încărcată de situații dure-roase, insesizabil de mici dar care fac covorul vieții, tot mai acoperite de colbul zilnic și pe care nimeni nu le mai percepe, ele devenindu-ne un *modus vivendi*. Cândva, cu aproape un veac și jumătate în urmă, s-a sollicitat o liniște interioară pentru a auzi cum crește iarba, surioara naturală a omului; puțin mai târziu, omul s-a minunat de puterea și forța ei de a veni regenerator; dar în ultimul timp, neputincioasă, s-a retras în propria-i ofilire, ca semn de pregătire pentru jertfirea fără sens. Ce poate face fratele-cuvânt?! Să orchestreze o sonată pentru creșterea ierbii, sperând să lege între ele părțile despărțite, și nu atât de deosebite, într-o curgere și viețuire unitară.

Gestul poetului Al. Florin Țene are ceva din candoarea copilei care, într-o zi de sărbătoare, se îmbracă cu ia și fota din lada de zestre a bunicii, iar versurile, din lacrima întinsă pe fața bătrânei.

Dumitru VELEA

Meditație, Spirit, Inteligență, Cuvânt

Scriitorul Al. Florin Țene presară pe cărarea filozofiei metafore ce ne ghidează în lumea artei. Scrisul său profund aduce ardoarea cuvântului sacru, în ipostaze ce parcurg treptele existențiale întru nemurire.

Parcurgem întreaga paletă a filozofiei lumii, aflându-ne, pentru început, în Universul lui Henri Bergson, pentru care viața este mai presus de orice rațiune, sufletul având rolul hotărâtor.

La un secol de la scrierea romanului-dramă „Jean Barois“, de Roger Martin du Gard, Țene îi dedică un eseu structurat pe mai multe paliere criti-

ce. De altfel, aceasta este una dintre calitățile președintelui Ligii Scriitorilor din România, știe să croiască o adevărată Istorie Literară. Una dreaptă, luându-se pentru aceasta la „trântă“ cu concepțiile anumitor îndoctrinați ai vremii. Știe să aleagă substanța materiei din orice scriere, știe să descrie fiecare fenomen literar, fiind un cunoscător al curentelor artei.

Identificarea schemelor pentru fiecare profil prezent în carte este o adevărată legitimație pentru Țene, una care îl onorează. Se apropie cu aceeași efervescență de poezia lui George Bacovia sau a lui Mircea Ciobanu prin analiza elementelor definitorii, prin asemănări și deosebiri în construcția textului care a devenit o asumare a destinului poetic.

Spiritul național răzbate în eseurile autorului, ca fenomen al iubirii de glia strămoșească, al limbii române, al credinței creștine în spiritual ortodoxiei și al tradițiilor poporului din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic.

Un român adevărat care se luptă pentru sfințenia cuvântului, care trăiește întru literatură și care ne aduce date concrete despre istoria literei de-a lungul secolelor.

Acesta este Al. Florin Țene, filozoful care ne arată în scrierile sale rolul literaturii. Vorbește, în scris, cu seninătate, despre personalități ca Mihai Sadoveanu, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, Mateiu Caragiale, Ion Barbu, Lucian Blaga, Gib Mihăescu, Eugen Lovinescu, Tudor Vianu, scriitori care prin lucrările lor au avut un rol deosebit în cunoașterea realităților din România pe drumul modernizării.

Țene este cel care ne introduce în construcția textului, făcându-ne să descifrăm în cheie literară eroii, pe care ni-i prezintă ca într-o oglindă fabuloasă. El este cel care ne arată ce înseamnă succes în literatură, cine a avut o stea a scrisului, sau cine se amăgește la lumina soarelui fals.

Cartea se înscrie într-un climat al Meditației, al Spiritului, al Inteligenței al Cuvântului, prin Cuvânt desprins din sacralitate. Texte care descriu literatura ce a însoțit ființa, de la Heidegger, la Holderlin, sau ai noștri Eminescu și Coșbuc.

O carte, care se construiește din cuvinte precum o casă, în care trebuie să pătrundem, la invitația gazdei, cu pioșenie, pentru a descoperi tainele, peripețiile eului în metafizic. O secvență de nemurire.

Țene se întrece cu sine însuși, prin autoevaloarea concretă, lucidă și pertinentă, care duce la realizarea unui tot unitar, o carte-om ce va dăinui

În timp în bibliografia filozofică. Precum Jaspers, Țene dorește o reliefare a „situației spirituale a epocii noastre”, sau, cum ar spune Sartre, o analiză a „rațiunii dialectice” a istoriei.

Țene stă la masa imaginară cu Hypnos, Morfeu, Pascal, Nietzsche, redescoperind „cărarea pierdută” a filozofilor existențiale în condițiile europenizării noastre și al fenomenului de globalizare.

Metafora ca ritm al gândirii poetice, metafora ca mod de exprimare a vibrațiilor eului sunt liantul spre vibrarea sufletului întru Cuvânt. Al. Florin Țene face o retrospectivă în adâncul istoriei literare, descoperind o lume fabuloasă, a cuvintelor, pe care ne-o dăruiește și nouă.

O carte a Înțelepciunii, scrisă la Maturitate.

Meniu Maximilian

Răbdarea pietrei sau ființarea prin poezie

Cunoscutul om de litere Al. Florin Țene, președintele Ligii Scriitorilor Români, cu sediul la Cluj-Napoca, este o personalitate culturală complexă și proteică, care prin zecile de volume de poezie, proza, teatru, eseu, critică literară a îmbogățit literatura și cultura română.

Creația se naște din căutare și suferință. Autorul care pornind de la cele spuse de Constantin Tsatos: „Omul de cultură este copilul durerii” mărturisea undeva în volumul *Cu inima în palmă*: „Tot ce am trăit a trecut mai înainte prin înaintea durere, chiar și bucuriile. La baza edificiului de mai târziu, pe care l-am construit cu ajutorul creației, se află o rană. Fiindcă și atunci când construim o casă, un monument, producem o rană Pământului, prin săparea temeliei. Viața mea a fost consacrată artei cuvântului și aceasta îmi amintește de rana care însemnă pentru mine începutul rodniciei și, în final, bucuria lucrului bine făcut.”

Lucrul bine făcut străbate de la un capăt la altul cartea de față, care constituie, fără îndoială, un monument literar. Poetul a surprins în versurile sale o lume aflată sub mirajul cuvântului. Dimensiunea orfică a ființei umane este surprinsă în volumul de poezie *Răbdarea pietrei* într-un mod magistral.: „Poezia se întrupează când soarele/ și Hades se ating până și-n vis- / spune Odysseas Elytis,/ atunci în amiaza susținută de cariatide-

le pădurii, marele/ cer încălțat cu pielea picioarelor mele/ mă primește ră-
tăcind printre stele/ și ars de dor,/ îmi pune aripi, și zbor/ cu sufletul meu
ancestral / și călător/ când sub șa mi-a murit și ultimul cal./ Iar strugurii
sunt săni în via/ din care mulg lapte pentru zei./ Aceasta este Poezia/ din
care te invit, cititorule, să bei“. (Poezia)

Poemul Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata (În loc de „Cuvânt
Înainte“) cu care începe volumul de versuri, este un adevărat crez poetic,
care ne duce cu gândul la autorul Cuvintelor potrivite, inegalabilul Tudor
Arghezi, la creatorul Florilor răului, părintele poeziei moderne Charles Bau-
delaire, la maestrul Antonio Machado, autorul mirificului volum Singurăți,
galerii și alte poeme, precum și la alți creatori care inițiază și invită pe
cititor la descifrarea mirificei lume cuprinsă în operele lor.

Astfel autorul îndeamnă cititorul să deschidă: „această carte./ Fe-
reastră spre alcătuirea universului la loc“, unde va găsi „sângele iubirii ce
se-nparte/Zvâcnind din amintirea unui foc.“ Citind-o va înțelege cum: „din
țeava puștii/ Se întorc căprioarele-n păduri/ Iar porumbeii din zăbrelele
cuștii/ Fac în libertate zborului cununi// Piatra ajunsă stâncă tot mai sus/
Tânjește după creșterea ierbii/ Vibrând sonata pe râu în apus/ Întors la iz-
vor să-l soarbă cerbii.“ Ținând această carte-n mână, va cunoaște: „lumina
din câmp deschis“, „drama pietrei și-a tăcerii“. Deschizând această carte
care este: „Fereastră spre alcătuirea universului la loc“, cititorul, va găsi:
„sângele iubirii ce se-nparte/ Zvâcnind din amintirea unui foc“.

Poem de o mare complexitate ideatică Răbdarea pietrei din iarbă
ascultând sonata, inițiază pe cititor într-o lume a creației care se vrea o
oglină a Universului, părând să spună ca și ilustrul predecesor Stéphane
Mallarmé că a înțeles: „corelația intimă a Poeziei cu Universul“.

După ce împreună Nietzsche respiră aerul pur al lui Zarathustra (Vor-
bind cu Nietzsche), poetul prezintă viața ca o luptă (Viața ca o luptă). La
fel ca și Arthur Rimbaud sau Nichita Stănescu a perceput realitatea prin
alte simțuri, (Văzul din urechea dreaptă), încercând să o transfigureze în
artă (Urcare în metafizic).

Versuri precum cele din Suveica timpului transfigurează modalitatea
artistului de a se raporta la temporalitate: „Plimb timpul de la o clipă la
oră/ De se plictisește pisica torcând/ Ghemul crește și-o soră/ Îl croșetea-
ză în zerseul ei din gând“.

Fiorul metafizic este transfigurat magistral în versuri precum cele din Sunt seva poemului meu: „Sevă sunt și via mă fierbe vin/ Pe dealuri în boabe de aur/ Prietenul mă bea, am gust de pelin,/ Ascultând înserarea colorată de-un graur.// Din rădăcini urc și-n boabe mă coc,/ Mă beau pe-n-delete în câni de lut/ Ciobanii doinind din fluire de soc,/ Când eu fierb în butoaie tăcut...//Prietenul sunt eu și mă sorb/ Din cupa mea de trup și gând,/ Încă se scrie poemul în orb/ Din care n-am plecat nicicând“.

În poemul Speranța binelui relativ întâlnim îndoiala carteziană, dar și credința creatorului în autotputernicia Cuvântului, care a fost la început și care va dăinui și în viitor.

Spectacol de dincolo de cortina cerului ne prezintă o modalitate de a pătrunde dincolo de latura contingentului : „Cortina cerului s-o deschid am dorit,/ Dar îngerii mașiniști m-au împiedicat s-o fac,/ Cu bisturiu minții tăiat-am un pătrat însořit/ Și-am privit scena celor ce tac“. În acest poem sunt amintiți mari creatori precum Shakespeare, Tolstoi, Dostoievski într-o manieră care sugerează modalitatea în care autorul se raportează la lumea artei ca trăire și interpretare. Manole, creatorul care și-a zidit sufletul, adică pe Ana, în creație pentru a dura într-un cuvânt. Dar în final Cortina va cădea, în schimb cititorul, are posibilitatea să intuiască ceea ce s-a desfășurat în „jocul secund“ după cum ne-a sugerat și Ion Barbu.

În Sfârșitul, început perpetuu... într-o modalitate care se înrudește cu cea a lui Walt Whitman, creatorul Firelor de iarbă suntem invitați să ascultăm cum „iarba crește“, pentru înțelege taina Universului „Înțelegi sonata unui timp evolutiv –/ Spirală ce cu infinitul ne unește/ Într-un spațiu al ecolui, repetitive...“ totul desfășurându-se sub semnul Poeziei – Doamna.

Nașterea lui Isus, de către Fecioara Maria, este un eveniment cu conotații cosmice când prin întruparea lui Dumnezeu Cuvântul a început o nouă eră. Este era iertării de păcate, în care omul nou are șansa mântuirii, precum în S-a născut Isus: „Aleargă ziua desculță prin sate/ S-anunțe minunea venită de Sus,/ E vremea să fim iertați de păcate/ Când în iesle s-a născut Isus.// Alerga Maria pe la uși încuiate/ Dar în spatele lor stăpânii nu-s,/ Stelele clipeau lumină pe cer desferecate/ Când Fecioara a născut pe Isus.“

Cititorul întâlnește peste tot imagini, metafore, trăiri transfigurate în vers. Frumusețea imaginii poetice se împletește cu profunda meditație

asupra existenței și rostului artistului în lume. Pentru ilustrarea celor arătate mai înainte amintim câteva versuri din poemul *Pășind pe lumină* care ne amintesc de creatorul *Mortții căprioarei*, Nicolae Labiș : „În dezlănțuita simfonie iese visul,/ din fuiorul nopții pășind pe cărare,/ levitează peste noi aducând abisul,/ sfidând lumina din exploziile solare.// Aici se întâlnesc minunile cu povestea/ hălăduind prin imperiile de vise/ și glasul rămâne urmă în vestea/ cu căprioare la izvor ucise“.

Pasărea zborului imaterial, ne amintește de poemul dedicat de către Lucian Blaga, *Păsării măiestre*, a lui Constantin Brâncuși: „S-a născut o lume din Cuvânt/ Ce-n univers ne leagă și prin Legi/ Când acolo sus e ceva mai sfânt/ Însămânțând în noi sfințirile întregi.// E-n noi un cer întreg de rostiri/ Și-n suflet n-i se coc fructe neoprite ./ E vremea marilor sfințiri/ Și-a anotimpului voințelor călitate.// Mă simt zborul pasărei, imaterial,/ Legiferând poemul ideal/ Ne cerând nimic în schimb“.

Coborând în *Pântecul cuvântului*, poetul descoperă „ diafanul înțeleș eminescian/ și miezul îndoielii lui Cioran...“ Trecând prin *Ora de ninsoare* unde „Istoria e alta în fiecare fulg de nea...“ poetul privește în oglindă cum: „Lovește dunga cerului secolul XXI/ păsări zboară de-a lungul râului/ asemeni Terrei/ în toamnă...“ (Oglinda din secolul trecut).

Poeme precum *Obicei*, *Nu răspund*, *Noaptea din ideea mea*, sau *Muzele datoare*, ne dezvăluie alte fațete ale unui poet autentic care în *Ne odihna poeziilor* ne spune că : „Poeții nici morți nu se odihnesc,/ Versul lor scris cu sânge cutreeră veșnicia,/ Din lutul unde dorm tot mai cresc/ Alți arbori în care se coace Poezia.“ În *Memoria zilei de ieri* aflăm că: „ Ziua după ce și-a scris jurnalul/ înșirând evenimente pe pergamentul clipei,/ banalul,/ și-a pus capul pe dealul din apropiere/ pentru odihnă“.

O încărcătură emoțională deosebită are poemul *Lumină pentru Mama*, în care pioșenia pentru ființa care i-a dat viață se amestecă cu regretul de a fi părăsit satul natal. Versurile acestui poem au o duioșie care îi dau aspectul unei adevărate elegii. Pe alocuri întâlnim accente tragice care ne duc cu gândul la marele *Serghei Esenin* : „În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,/ Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,/ De am greșit, îmi port și-acuma vina/ furnicilor strivite sub călcâiul de copil.// Îmi port crucea plecării mele din sat,/ Alergând după fluturi sub cerul depărtării,/ Iar dacă, uneori, am căzut în păcat,/ Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării“.

În Incident istoric întâlnim o viziune tragică și totodată profundă asupra adevărului ființei umane în timp : „În piața Patriei istoria desculță ca o față bătrână/ Urlă din tot plămânuț îmbâcsit de războaie:/ Sunt fecioara ce visează sub lună/ la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul/ Și-n fața femeii - Pacea, genunchiul și-l îndoiaie“.

Versuri precum: „Brazda țării în care clocote sângele străbunilor/ Ți-a deschis Calea/ Spre Lumina întoarceri în Sine“ (Înainte de sfârșitul frazei), sau „Azi l-am văzut înălțându-Se pe Iisus/ Urca cu cântecul mierlei spre nori,/ Era în stropul de lumină tot mai sus/ Și-n aer mângâiat de cocori.“ (Înălțare în Cuvânt) , produc în cititor o emoție estetică deosebită.

În toamnă vibrează un menuet , este poemul în care pastelul capătă dimensiuni interioare care ne amintește pe alocuri de poezia simbolistă: „Cad cărările pe frunze,/ Zilele-n brațe de meduze/ Poartă-n toamnă printre noi/ Versuri scrise cu degete de ploii“.

Momentul nașterii lui Isus este surprins în versuri precum,„Ninge ca în baladele noastre/ În păduri seculare se aprind astre/ Coborâte pe crengi, venite de sus/ În sufletele noastre născând pe Isus.// E Crăciunul și cerul naște uimiri,/ Ne pune Domnul în ochi alte priviri,/ Nostalgia aprinde vino-vății spre apus/ Când în sufletele noastre se naște Isus.// Copiii cu colinde vin a zidi/ În streășina casei întoarceri în poezii,/ Eu de sănii albastre sunt dus/ Spre sufletu-mi ce-l naște pe Isus.// Alunecă vise pe dealuri de gând/ Rugăciuni în suflete semănând,/ În iluzii mă regăsesc și nu-s/ În noaptea când s-a născut Isus.// E vremea când lumea varsă ochii înapoi/ Ca la începutul înțelegerii din noi,/ Eu mă simt pe corabia vieții mus/ Când în Cer se naște Isus.// Ninge ca în baladele minunii/ Și-n povești își fierb tăcerea prunii,/ Abia acum se vor uni în rod/ Când Cerul spre noi se-așterne pod.// E Crăciunul și colindele nasc uimiri,/ Bradul împodobit ne întoarce în amintiri/ Pe sănii albastre urcând spre Sus/ Când în sufletele noastre s-a născut Isus.“ (În sufletul nostru s-a născut Isus).

Un lirism aparte străbate poeme precum: În lumina nordului, În brațele himerelor femei, Iluzie, Icoana, singură printre picturi, Horă târzie în sat de pescari, Fluviu cuvintelor, Fluturile de pe fundul apei. Floarea ruginii, poem dedicat personalităților spiritualității românești, are conotații ontologice și gnoseologice ducându-ne cu gândul atât la autorul Cântării omului, Tudor Arghezi,cât și la autorul grec I. M. Panayotopolos autorul volumului

Fereastră deschisă spre Univers. „Omul, de când e pe lume a spus:/ vara e prea cald,/ iarna-i prea frig,/ Soarele prea iute moare-n apus/ și-i prea mult nisipul ce doarme în Sahara.// Tot mai sunt spini printre flori parfumate,/ norii tot calcă azurul și plâng ,/ stelele albe-s prea depărtate,/ încă-i uranul ascuns prea adânc!// Omul,/ de când e pe lume a spus:/ și v-a mai spune:// Mai mult și mai sus!/ Astfel se smulge din el cu răbdare/ Floarea ruginii, / Palida floare...” (Floarea ruginii)

Omul nu poate exista fără meditație. De-a lungul timpului meditația a îmbrăcat forme lirice. Astfel atât în poezia amerindienilor, cât și în Vede, la Homer, la Lucrețiu la autorii antici și moderni, în poezia noastră populară la Eminescu, Blaga, Nietzsche sau la poeții contemporani întâlnim versuri de o mare densitate ideatică în care gândirea filozofică este îmbrăcată în haina poeziei. Autorul ne prezintă Citindu-l pe Sartre într-o oglindă o frumoasă poezie filozofică: „Două oglinzi paralele-un infinit de imagini -/ Hegel într-una, reverberând în mii de pagini,/ În cealaltă prietenul Sartre în drum spre neant/ Nebuloasă cosmică unde doarme bătrânul Kant.// Îl citesc atent în oglindă și cuvintele iau foc/ Verbele aleargă după ele să le pună la loc,/ Doar Saint-Simon îl înțelege acolo sus/ Când Sartre se lasă de adjective dus.// Dincolo de oglindă nu știu dacă-mi înțelege fraza/ Frântă în mii de scipiri adunând în ele Raza/ Movului ce încă aduce speranța de mâine,/ Azi la lumina din oglindă latră un câine...// Mă aflu într-o catedrală gotică și amețesc metafizic/ Iar într-un zgârâie nori tâmpla-mi se clatină fizic,/ Într-un colț de oglindă un ochi râde, celălalt se preface-n culori/ Pe când democrația învinsă i-a învins pe învingători.“

Dintre poemele care constituie momente lirice de o frumusețe deosebită amintim: Carte frumoasă și dilematică, Caracatița timpului, Buletin meteorologic, Autoapărare.

De autorul Cadavrelor în vid, A. E. Baconsky ne amintește Autoportretul lui Anonimus într-o oglindă spartă : „Vizigoții au ieșit din pădurea Anonimului proprietar,/ În sângele lor încolțiseră săgețile arborilor singuratici,/ Arcurile se ciopleau singure în tulpină de arțar/ Când ambiții de cucerire se nășteau în ganglioni limfatici.// Anonimus se privea în cioburi de oglindă/ Să-și termine războinicii armele așteptând pe-o cărare/ Și-a agățat fântâna inversă de-o grindă/ Să curgă imaginile pe-ntinsa mare...”

Alte bucățile lirice memorabile sunt : Au înflorit nucii de Sfântul Gheorghe, Ascuns după colțul unei clipe, Ascultându-mi eul detestabil, Arma sinelui, Adevărul din proverbe, Intr-un târziu.

Răbdarea pietrei este poemul în care descifrăm zbaterea artistului. Acumularea ideatică, germinarea întru cuvânt, și găsierea unui loc sub soare (sau descoperirea unei dimensiuni axiologice a ființei umane) sunt surprinse cu o măiestrie desăvârșită: „Firicelul de nisip găndea pe-atunci/ Alcătuirea pietrei la loc,/ Visa să fie stâncă în porunci/ Biruitoare prin fulgere și foc.// Aștepta singur în măduva de aer/ În veacuri golite de prea sus,/ Constelații se desprindeau din caier/ Stârnind furtuni din nimic în apus.// Din vremuri ancestrale creștea încet,/ Răbdând furtuni, îngheț și ploi/ Boabele de nisip le luau în piept/ Uitând de răni adunate-n roi.// Lepădându-se încet de uitare/ Și-au nimerit în munți piatra lor,/ Devenind în timp cu răbdare/ Stânca învingerii înaltului și zbor.// Despicând un râu de timp în două/ Stânca își urmează un singur gând/ Să fie munte într-o lume nouă/ Spre veșnicie mai departe lunecând...// ...Și astăzi piatra suferă-n tăcere/ Un revelat model de timp invers;/ De mii de ani o vreme ea nu piere -/ Veșnicia fiind răbdare-n univers.“ Astfel talentul poetului se dezvăluie din plin, iar cititorul este condus spre ființarea întru poezie.

Partea a doua intitulată Sonată pentru creșterea ierbii, ne amintește de volumul Fire de iarbă de Walt Whitman. Astfel poemul Singurăitatea poetului de cursă lungă este un nou crez poetic: „Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult/ zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri,/ stau pe-o piatră de gând și ascult/ tăcerea din versuri,/ doar greierii țiuind în urechi/ coboară poteci printre rime/ perechi/ pentru despărțirea imaginația de noi/ care niciodată n-a avut loc,/ ne mai unesc șopârle și șoșonii udați de ploi/ ce suflă alizee albastre în fluiera de soc.// Cale lungă are poetul pe lumină/ călcând / cu călcâiele bătătorite de dor de ducă/ purtând la tâmpile câte-o vină în apus/ ce-o duce și acum în gând acolo Sus/ și-n mână cu o floare ce se uscă.// Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine,/ sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.“

De autoarea frumusețea versurilor din Ora de nisip ale Anei Blandiana, ne amintesc versurile din Rugăciunea zilei „O oră blândă dă ocol prin împrejur,/ te aspiră dintr-un cer de vise,/ când cucul își lasă cântecul său sur/ clocit să fie în cuibul clipelor ucise.“

Abatere de la firesc, Așteptare, Al doisprezecelea ceas sunt alte piese interesante ale volumului. Autobiografie este poemul care ne amintește de poetul din Lancrăm Lucian Blaga. „M-am născut pe strada anului 1942,/ bombardată de oameni cu ochii roșii,/ îmbrăcați în verde,/ când vara sco-
tea la porți moșii,/ aruncându-și mantaua soldățească și ploii,/ luna iunie
aducea în ferestre visele femeilor / și dor,/ mergând nicăieri, așteptând
în pridvor...”

Pe plaiurile natale, Viața ca o luptă, Pe când înfloreau crinii albi, Bănu-
țul de pe fundul căldării, Aripa de guguștuc, Amintiri din miezul unui poem,
Antagonie, Amintirea unui gând, Modestie sunt poeme cu o încărcătură
ideatică și care completează profilul unui poet excepțional.

Despre Luceafărul poeziei românești , s-a scris mult și se va scrie foar-
te mult. Fiecare autor aduce o altă viziune asupra „poetului nepereche“. În
poemul Ca aerul și seva, EMINESCU, autorul ne prezintă o imagine intere-
santă a poetului care coborând din istorie, a urcat prin versul, spre veșni-
cia simțământul ființei românești „Îi aud pașii trecând dinspre lumină/ Și
foșnetul stelelor în părul Lui./ Când plopii fără soț îl așteaptă să vină/ La
fereastra cu dorul aprins în gutui.// Coborând dinspre Carpați, îl aud une-
ori/ Cu fruntea împodobită de gânduri/ Pe cărări de argint și flori/ De tei
presărate rânduri, rânduri.// Îi aud glasul venind dinspre trecut/ Dulce ca
mierea cuvintelor străbune,/ Când este versul șoaptă de început/ Și luna
vibrează iubirea pe strune.// Doinesc tulinice pe poteci de munte./ Spre
Ipotești prelungind chemarea/ Așternută peste veacuri punte/ Pe care să
vină odată cu zarea.// Din poeme se desprinde, spre el venim,/ Ca areul
și seva ce-n arbori suie,/ În fiecare dintre noi îl regăsim/ Cioplit în inimi
veșnică statuie.“

Autorul care într-un interviu din volumul Cu inima în palmă afirma :
„Aparent, Internetul unește oamenii, însă el însingurează persoanele, spre
deosebire de religie care unește într-un crez comun“ a creat un frumos
poem Moartea vine prin internet: „Râzi ca un saltimbanc pe internet,/ Neavenit cum toamna pentru frunze/ Nesimțind că moartea vine încet/
Și clipele te cuprind, brațe de meduze.// Persiflezi pe sticlă ca un bufon,/ Dându-ți cu glezna stângă în cealaltă,/ Când sunetul tău târziu și afon/
Scârțâie la ușa din ultima haltă.// O iau ca o glumă a unui întârziat/ Ce-
și spune ultima prostie-n viață:/ Se vede că neantul îți este aliat/ Când
amintirea-ți se vinde pe nimic în piață.“

Autorul, în zbaterea sa faustică spre atingerea zonelor pure ale paradisului estetic, pornește de la obârșia sa aflată în țara amintirilor codificată în zona inefabilă a copilăriei sale: „S-a întors poetul în satul natal/ Cu toate păsările lui zburătoare/ Același râu îi aduce la mal/ Amintiri din clipe arzătoare./ S-a întors poetul pe strada copilăriei/ Și e o altă adresă pe casa lui/ Bronzul toamnei sună în frunza viei/ Și galbenul scrisorilor a trecut în gutui./ ...Ceața timpului, val după val,/ Peste nuci încet se lasă,/ Prin inimile oamenilor din satul natal/ Trece poetul, amintire, spre casă...” (Poetul)

Văzul din ureche este o bucată lirică care ne amintește de Arthur Rimbaud sau Nichita Stănescu: „Auzul imaginea toată a văii o cuprinde/ Urechea vede razele soarelui pieziș,/ Ochiul sonata ierbii o surprinde/ Cum se strecoară în caiet pe furis.” Alte bucăți lirice interesante sunt: Cuvinte din livezi, De dimineață, Culori fără culoare, Pe fotoliu din nori, Clipa inefabilă, Cei doi gemeni – timpul și spațiul, Cei doi din mine, Fecioara dimineților și Candidul, Concert în lipsa mea, Evadare din imponderabilitate, Rolul statuii în Paradis, Un deget de stradă, Patria ca un “bob zăbavă”, Doamna cu pălărie, Cuvintele atrag realitatea, Buletin meteorologic, Resturile zilei, Scriere pe văzduh.

Într-o descență ilustră pornind de la Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Valeriu Anania autorul a creat poezie patriotică. Poemul Ce este patria, mamă?, este una dintre frumoasele poezii dedicate țării : „«Ce este patria, mamă?»/ — Este mormântul necunoscut al unchiului tău,/ Mort pentru țară./ Într-un nesfârșit hău./ Este lacrima neîmpăcată/ După casa de comuniști demolată,/ După casa de comuniști demolată,/ Este minciuna ce ne-o spun/ Pentru un viitor promis/ Și bun.“

Sonată pentru creșterea ierbii este un alt poem memorabil: „Am alunecat în cântecul ciocârliei/ Și-am dat peste câmpia însorită,/ Soarele pieptănase metafora poeziei,/ Iar sonata de creștere a ierbii răgușită./ Umbra era amețită de atâta răcoare,/ Iarba îmi crescuse până la nas,/ Stâncile și-au dat cep să curgă izvoare/ Când potecile cu pașii tăi în urmă au rămas./ Tăcerile la înălțime aveau glasul ciocârliei din grâu,/ Notele musicale purtau frânturi de iubire,/ Cântecul creștea devenind un râu,/ Eu înotam prin „Sonata Lunii” în neștire./ Oglinda din camera timpului a rămas/ în cântecul mierlei de-un ceas/ agățat în ultimul copac rămas în picioare,/ ar fugii și el dar nu are cărare./ Oglinda din camera timpului

se privește/ în ochii clipei cu genele vopsite/ în culoarea ce niciodată nu crește/ în memoria crengilor părăsite.// În oglindă plăcerile se dezbracă de bluză -/ nu are niciodată o muză -/ e doar un reflex al brațelor tale/ când cucul și-a uitat cântecul în oglinda din vale.“

Poetul de un rafinament deosebit, promotorul globmodernului, ne prezintă într-o viziune poetică subtilă teme care au atât o valoare filozofică, cât și una de surprindere a frumosului cotidian. Astfel se remarcă poemele: Pietre de gânduri, Prizonierul oglinzilor paralele, Diligența din Țara Albastră, Doar atât, Timpul..., Urcare în metafizic, Metafora ruginii, Mersul pe văzduh, Medalia de sub preș, Materia luminoasă, Măduva Limbii Române, Horă târzie în sat de pescari, Întoarcere în timp, Incident istoric, Sandwich și Rugăciune, Soarele de la miezul nopții, Spălatul ușilor, Terra incognita, Țara mea de nicăieri, Iarba din freamătul clipei, Poemul cu păcate, Timpul ca un proverb, Verbul din oglindă, Emirate de gânduri, Sfârșitul, început perpetuu...

Emoționante versuri dedicate memoriei poetului Grigore Vieru întâlnim în poemul Înălțarea la Cerul luminii Limbii Române: “O stea pe Cerul Limbii Române a urcat în zare,/ Vorbește lumina eminesciană a limbii din Carpați,/ Plecarea e trisă și-albastru orizontului mă doare/ Căci versul ei unea distanța dintre frați.(...) Înlăcrimată-i Țara, Ceahlăul și versul meu,/ Poetul gândea că Prutul nu ne desparte,/ Și Limba Română ne unește tăcută mereu,/ Drumul Unirii, de-acum, îl luminează din Carte.“

Hristos a Înviat! este poemul participării cosmice a omului și a naturii la evenimentul care a schimbat soarta umanității, învierea Mântuitorului Isus Hristos. Acum omul adamic renaște în cel cristic: „Cântă iarba în mieii de prin lunci/ O aud cum crește și prin sat,/ Când din Tainele Porunci/ Hristos a Înviat!// Se aprinde-n inimă lumina/ Coborând în noi de Sus./ Când sevele înverzesc tulpina/ Înviază-n suflete Isus!“

Balada bradului de Crăciun surprinde tristețea autorului care asistă la devastarea brazilor, care din elemente de bucurie pentru copii ajung lemne de foc prin nesăbuiința cu care omul distruge natura:“ Din brazi coboară dulciuri la copii,/ Seva lor aduce pădurile în case./ Săniile trase de reni stârnesc nostalgii/ În cioturile pe coline rămase.(...) / Bucuria noastră e plânsul brazilor tăiați,/ În lumea lor n-au cum să mai fie,/ Au mai rămas pe munte câțiva frați,/ Tremurând pentru Crăciunul ce-o să vie.“

În poemul Poetii nu mor niciodată întâlnim crezul autorului în perenitatea cuvântului transfigurat în artă și care constituie un pașaport pentru nemurirea artistului: „Poetii nu mor niciodată, ci doar/ își odihnesc zborul/ între clipa ce vine și visul amar,/ potolind focul din case și luna/ cu dorul, arzând întotdeauna/ cu rost“.

Poemul Sfârșitul, început perpetu... prin versuri precum: „Cititorule, ascultând cum iarba crește,/ Înțelegi sonata unui timp evolutiv –/ Spirala care cu infinitul ne unește/ În spațiu ecoului, repetitiv...“ este un îndemn spre redescoperirea esenței noastre prin melos.

Omul „trestie gânditoare“ (Blaise Pascal) se salvează prin cânt. O carte nu se sfârșește odată cu ultima filă. Abia atunci ea începe să trăiască și să rodească în sufletul cititorului. Cititorul, prin intermediul cărții devine mai bun și mai uman, iar poezia este o modalitate prin care putem intra în timpul etern al creației.

Dreptul la cetate al cântecului, ne iluminează ca o străfulgerare. Dând glas îndemnelor ancestrale, ne regăsim în imemoriala fluentă a melosului. Valurile mării, sursurul izvoarelor și unduirea ramurilor ne sugerează starea primului Adam. Teama, bucuria, beatitudinea și vina ne incumbă telurica redimensionare a spațiilor infinite. În timpul fără limite, iată-ne contemporani cu acei barzi și druzi inițiați în tainele frumosului, căci printr-o sublimă zbatere ni se dezvăluie hermeneutica unei existențe salvate în cânt.

Autorul care spunea undeva în volumul Cu inima în palmă că : „Scriitorul contemporan trebuie să-și ia soarta în propriile mâni“ ne pune în fața unei realizări poetice deosebită. Răbdarea pietrei este o carte remarcabilă. De ce o citești o dată, vrei să o recitești iar și iar. Prin măiestria verbului poetic suntem purtați în lumea artei autentice. Iar în final parafrazând pe un mare creator român nu putem să spunem decât: „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!“

Prof. Constantin Geantă,
15 ianuară 2011, Călimănești, Vâlcea

Capcană pentru un vis cu ochii deschiși

Al. Florin Țene — „Cărticica de dat în leagăn gândul“

Aflată la a doua ediție, CĂRTICICA DE DAT ÎN LEAGĂN GÂNDUL, semnată de Al. Florin Țene a apărut la Editura Fundației culturale „Ion D. Sârbu“, Petroșani, 2010.

Nici nu putea fi altminteri cât această lucrare este una potrivită pentru cititorul grabit, de azi, dar care mai are încă nevoie de vise și de pași făcuți înafara limesului pipăibil al materialismului dialectic.

O carte frumoasă, îngrijit redactată dar care se remarcă și prin acel „lipici“ care te face să parcurgi pagină după pagină, ca și cum ai aștepta să te întâlnești la urma urmei, cu propria ta persoană, cu personajul pe care îl cunoști deja.

O astfel de lectură este o duminică-literară calmă, dar defel monotună. Fiecare pagină este un univers, și cartea se alcătuiește din mai multe detalii fabuloase, ca un peisaj hiperbolic în jocul de puzzle. Ici este o grafie de situații de-a dreptul imaginare, dincolo... lumea reală vine, pare atât de tangibilă încât îi simți respirația.

Aparența ușurinței de travaliu cu care pare a fi scrisă cartea, te poate face să aluneci prin pagini ca într-o relaxare, dar la urma urmei, lucrarea în sine este o minienciclopedie și are meritul de a îmbina arta scrisului cu informația de bună calitate și care, din păcate, cam lipsește de pe raftul cu literatură din ultima vreme a României.

Al. Florin Țene este un magician care scoate personajele atemporale din jobenul căptușit cu realitatea ca și implacabilă a orașului modern. Trece cu bucurie și spiritualitate peste praguri iluzorii și ne face părtași la întâlniri în care polii Pământului nu mai au magnetismul care ne ține antheici, noi suntem precum îngerii, — nevăzuți, dar părtași la actul de creație — martori nevăzuți ai demiurgului-scriitor.

Travaliul scrisului străbate din paginile volumului ca o cereneală bună prin pagina unui jurnal personal. Elegant, cu Ionjă de siguranță asigurată de talentul său remarcabil, autorul face exerciții la cupola unui „circ“ care este lumea cu toate personajele sale, de la scriitorii „componenti“ ai Istoriei Literare, la artiști de geniu, de la oamenii omniprezenți în viața sa particulară (familia) la ilustre personaje de istorie, „actorii“ de pe scena pe

care îi așază autorul sunt monadele care ne compun și ne recompun ca inși care credem că Informația este una singură și care înglobează spațiul, timpul, adică tot ceea ce fost, este și va fi.

Este subtil și rarism modul literar prin care autorul glisează componentele fiecărei povestioare în parte. Trece firesc dintr-un timp în alt timp, găsește „portale“ superbe ca viziune poetică, dar este și extrem de pragmatic, concis în drămuirea spațiului pe care îl alocă poveștii în sine. Nimic nu îi prisosește și lexicul bogat îl ajută să acceadă la limite de exprimare literară care au în spate o operă de scriitor care, și în acest mod, se certifică.

La Al. Florin Țene totul este posibil de adus la numitor comun, între două coperte de carte. Nu te miri că Stalin cu Lenin, și cu muzica lui Vivaldi fac un adevărat foc de artificii. Dincolo de jerba de lumină fastuoasă a textului bine strunit se află miezul ideii, carnea consistentă a unei cărți pe care o citești, ca timp și spațiu (și) în rapidul de București-Cluj, dar pe care odată ce ai parcurs-o o recomanzi și prietenilor.

Aventura are aură de clar-obscur și fiecare personaj pare a fi umbra destinului său, un joc de umbre chinezești pe un ecran uriaș și, de ude, ele, umbrele evadează, te însoțesc în jocul pe care, trebuie să-l accepți.

Oniric și real, fastuos și sever în fiecare reper, scrisul din această cărtică burdușită cu gânduri ce țin de știință dar și de frumusețea silabei, scrisul face bucurie ochiului, inimii și minții cititorului.

Felicitări autorului.

„METAFORE CE ȚIN DE MÂNĂ IDEILE SĂ NU RĂTĂCEASCĂ“

Într-o dezvărire scriitoricească de cea mai elevată factură, cu un simț al dimensiunilor filozofice dublat de rațiunea jurnalistului care lasă urme pipăibile, dinspre contemporaneitate pentru viitorime, Al. Florin Țene aduce în prim planul editorial al începutului de an 2011, o carte cu valențe ce țin de cosmosul umanismului.

Portrete ale creației impersonale dar și accente care vin și dezvoltă elegancie obârșia autorului, ba, chiar și destinul operelor vizate, sunt fixate în galeria de istorie literară cu vocație idubitabilă. Impresiile de critică literară

sunt aprofundate cu rațiune, translatate într-un sistem al valorilor intrinsec și care în paginile cărții de față, devin documente dublate de metaforă.

Poemul, în sensul de esență a ideii de creație, - sintagma pe care Al. Florin Țene o exersează în carte, este una ce ține de instrucția intelectuală idubitabilă a autorului.

Curajos și frumos în demersul său literar, Al. Florin Țene leagă stările de dinaintea marelui diluviu-creativ de momentul în care Arta ca noțiune are locul ei, major, în circuitul ideilor care devin Cărți.

Travaliul scriitorului aproape că dispare în tumultul nunațelor, în aria de propagare a Ideii de unicitate.

Generos dar și incisiv, dulce-amar în cuvântul rostit, autorul străbate lungul șir al cărților pe care le-a citit, a scris despre ele focalizând repere care, de cele mai multe ori, scapă cititorului de rând.

Obișnuit cu exercițiul de „evaluare“ a unui text, Al. Florin Țene lasă impresia unei ușurințe de exprimare în cadrul temelor pe care le abordează, dar, dincolo de frumusețea poetică de care da dovadă în exprimare, el demonstrează, cu o bază de date filologice că este printre pușinii umaniști din zilele noastre care are idei personale, care știe să facă fuziunea între ceea ce se vede, se aude, se scrie în ultima vreme.

„Metafore care țin de mână ideile să nu rătăcească“ (titlu cam stufos dar care nuanțează patima perană a poetului Al. Florin Țene) aduce într-o singură uniune tipic editorială, diversitatea ideilor pentru care , în subsidiar, se duc adevărate bătălii de gen, contemporane .

Cartea de față este o mostră de eleganță a discursului despre Artă, – arta ca prag a desăvârșirii operei umanității, a acelui timp prin care se treieră creatorii – făcătorii de metafore.

Fără hiatusuri în lucrătura textului pe care îl desăvârșește, Al. Florin Țene reușește splendida „țesătură“ care le dă paginile cărții, impune prin seriozitatea cu care se implică în tot ceea ce face.

Avem în față încă una din cărțile BUNE care vor rămâne în rafturile bibliotecilor ca o dovadă a spiritului umanității, la general, și pe care scriitorul a reușit să-l împodobească cu încă o fărâamă de filosofie, cu o jerbă de idei îndrăznețe și care îi aparțin în întregime.

Melania CUC

Cuprins

Cuvântul editorului.....	6
Capitolul 1: Ochi deschis (1974)	8
<i>Debutează toamna.....</i>	9
<i>Suntem născuți, iubito.....</i>	9
<i>Un tren de poeme.....</i>	10
<i>Ochi deschis.....</i>	10
<i>Ograda în memorie.....</i>	10
<i>Pe acolo.....</i>	11
<i>Amurg în vară.....</i>	11
<i>Masa veșniciei.....</i>	12
<i>O cruce-n mine se rupea.....</i>	13
<i>Poeții mor cu pianul.....</i>	13
<i>Cântec de podgorean.....</i>	14
<i>Nucul dintre două veacuri.....</i>	15
Capitolul 2: Fuga statuiilor (1979)	16
<i>Fuga statuiilor.....</i>	17
<i>Stare de spirit.....</i>	17
<i>Gânduri la margine de vie.....</i>	18
<i>Farmec.....</i>	18
<i>Flori de dragoste.....</i>	19
<i>Așteptare.....</i>	20
<i>Teascuri de struguri.....</i>	22
<i>Un vifor suflă din oglinzi.....</i>	23
Capitolul 3: Nucul dintre două veacuri (1996)	24
<i>Trebuie să cred că nu.....</i>	25
<i>În inimă, undeva.....</i>	25
<i>Locul unde a dormit poetul.....</i>	26
<i>Probleme de matematică sentimentală.....</i>	26
<i>Ninsori albastre.....</i>	27
<i>Gloria Limbii Române.....</i>	28

<i>Amurg de întoarcere</i>	30
<i>Întoarcere</i>	31
<i>Poetul</i>	32
<i>Dimineață de Sfântul Gheorghe</i>	33
Capitolul 4: Vitraliile mării (1997)	34
<i>Tablou incomplet</i>	35
<i>Somn neliniștit</i>	35
<i>În orașul</i>	36
<i>Eternitatea dorului de mare</i>	37
<i>Între două speranțe</i>	37
<i>Clipe ne-ncepute</i>	38
<i>Întâlnirea în vitralii</i>	38
<i>Neliniștea îndoielii</i>	39
<i>Popas sublim</i>	39
Capitolul 5: Să ne unim mâinile, prieteni! (1997)	40
<i>Pe sub streășină de seară</i>	41
Capitolul 6: Confesiunile unui navigator pe uscat(1998)	42
<i>Memoria toamnei</i>	43
<i>Elegie toamnei</i>	44
<i>Cavalerii sonetelor</i>	45
<i>Anfora din cuvinte</i>	45
<i>Confesiunile unui navigator de uscat</i>	46
<i>Amiaza ca o piersică coaptă</i>	47
<i>Aripa de guguștiuc</i>	47
Capitolul 7: Moment poetic (1998)	48
<i>Memoria văzduhului</i>	49
<i>Tu semănai</i>	50
<i>Dincolo, mai sus</i>	51
Capitolul 8: Cerul meu de hârtie (2001)	52
<i>Autobiografie cu Chopin</i>	53

<i>Sandvici și rugăciune</i>	54
<i>Cerul meu de hârtie</i>	55
<i>Poezia trece</i>	56
Capitolul 9: Cina cea fără de taină (2006)	58
<i>Geneză</i>	59
<i>Cina cea fără de taină</i>	60
<i>Arma sinelui</i>	61
<i>Tablou</i>	63
Capitolul 10: Antologie de poezie românească (2008)	64
<i>Gara poezilor</i>	65
<i>Dor de Eminescu</i>	66
<i>Cuvintele din tablou</i>	66
<i>Noaptea din ideea mea</i>	67
<i>În toamnă vibrează un menuet</i>	68
<i>Înălțare în Cuvânt</i>	69
Capitolul 11: A șaptea zi după Artur (2009)	70
<i>La margine de univers, pe o baliză</i>	71
<i>Poeții nu mor niciodată</i>	72
<i>Singurătatea poetului de cursă lungă</i>	73
<i>Incident istoric</i>	74
<i>O mie de poeme</i>	75
Capitolul 12: Sonată pentru creșterea ierbii (2010)	76
<i>Rugăciunea zilei</i>	77
<i>Solstițiul de vară</i>	77
<i>Caracatița timpului</i>	78
<i>Poezia</i>	79
<i>Cuvintele atrag realitatea</i>	80
<i>Autobiografie</i>	81
Capitolul 13: Răbdarea pietrei (2011)	82
<i>Pășind pe lumină</i>	83

<i>Spectacol de dincolo de cortina cerului</i>	84
<i>Poemul cu păcate</i>	85
<i>Văzul din urechea dreaptă</i>	86
<i>Vorbind cu Nietzsche</i>	87
<i>Oglinda din secolul trecut</i>	88
<i>Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata</i>	90
<i>Viața ca o luptă</i>	91
<i>Urcare în metafizic</i>	92
<i>Un deget de stradă</i>	93
<i>Tânărul cu rana deschisă</i>	94
<i>Sperața binelui relativ</i>	95
<i>Suveica timpului</i>	95
<i>Sfârșitul, începutul perpetuu</i>	96
<i>S-a născut Isus</i>	97
<i>Poemul postum</i>	98
<i>Sunt seva poemului meu</i>	98
<i>Poemul cu păcate</i>	99
Capitolul 14: Paznic la o pisică și un cățel (2011)	100
<i>Ploile nocturne</i>	101
<i>Pe Calea Mănăștur</i>	102
<i>Paparudele din bibliotecă</i>	103
<i>În inimă, undeva</i>	104
<i>Paznic la stații</i>	104
<i>În Drăgășani</i>	105
Capitolul 15: Sămânța din interiorul Cuvântului (2012)	106
<i>Canicula din cuvinte</i>	107
<i>Caietul cu poezii</i>	108
<i>Casa părintească și vecinii buni nu se vând</i>	109
Capitolul 16: Germinația cuvântului de sub zăpadă (2012)	110
<i>Cei doi din mine</i>	111
<i>Ce este patria, mamă, în timp de epidemie?</i>	112
<i>Cei doi gemeni – timpul și spațiu</i>	115

Capitolul 17: Contemporanul meu, Isus! (2012).....	116
<i>Contemporan cu Dumnezeu</i>	117
<i>A plecat cirul</i>	117
<i>A doua moarte a lui Zeus</i>	118
<i>Abatere de la firesc</i>	119
<i>Al doisprezecelea ceas</i>	119
Capitolul 18: Călcâiul vulnerabil al mării (2012)	120
<i>Călcâiul vulnerabil al mării II</i>	121
<i>Mileniu își scrie istoria pe oglinda mării</i>	121
<i>Urmele veacurilor</i>	122
<i>Neîncredere</i>	122
<i>Traseu oval</i>	123
<i>Vibrația de lumină a lunii</i>	123
<i>Plouă pe mare</i>	124
<i>Litografie</i>	124
<i>Pădurea din cer</i>	125
<i>Clipe ne-ncepute</i>	126
<i>Hora șezlongurilor</i>	126
<i>Simfonia mării</i>	127
<i>Ciobanul de pe pajiștea lunii</i>	127
<i>Doamna în alb</i>	128
<i>Marmura lui Roden</i>	128
<i>Horă târzie în sat de pescari</i>	129
<i>Autoportretul lui Anonimus într-o oglindă spartă</i>	129
<i>Bucuria mersului pe nor</i>	130
<i>Casa reginei mării</i>	130
<i>Privind prin ochelarii imaginației</i>	131
<i>Muza</i>	131
<i>Cercul timpului nostru</i>	132
<i>Frumoasa evadată</i>	133
<i>Insolație</i>	133
<i>Confesiune de credință</i>	134
<i>Personajul</i>	135
<i>Haiducii paharului</i>	135

<i>Omul cu „păsărici“ la cap.....</i>	<i>136</i>
<i>Viziune.....</i>	<i>137</i>
<i>Gudurându-se la glezne cum face o pisică.....</i>	<i>137</i>
<i>Flota de gânduri.....</i>	<i>138</i>
<i>Marea ca o cățea.....</i>	<i>138</i>
<i>Între două oceane.....</i>	<i>139</i>
<i>Călcâiul vulnerabil al mării I.....</i>	<i>140</i>
<i>Cântecul de vară.....</i>	<i>141</i>
<i>Ultima zi de vară.....</i>	<i>141</i>
Capitolul 19: Emirate de gânduri (2013).....	142
<i>Aparență.....</i>	<i>143</i>
<i>Apoteoza poetului.....</i>	<i>144</i>
<i>Armonii.....</i>	<i>145</i>
<i>Evadare din istorie.....</i>	<i>145</i>
<i>Ascultându-mi eul detestabil.....</i>	<i>146</i>
<i>Ascuns în cuvinte.....</i>	<i>146</i>
<i>Ecoul nopții.....</i>	<i>147</i>
<i>Egalitatea dintre cuvinte.....</i>	<i>148</i>
<i>Emirate de gânduri.....</i>	<i>148</i>
<i>Evadare din beția verii.....</i>	<i>149</i>
Capitolul 20: Concert în lipsa mea (2013).....	150
<i>Rugăciunea zilei.....</i>	<i>151</i>
<i>Se asfaltează cerul.....</i>	<i>151</i>
<i>Risipirea punctului de sprijin.....</i>	<i>152</i>
Capitolul 21: În genunchi mă-ntorc la Vers (2014).....	154
<i>Când n-ai ce face.....</i>	<i>155</i>
<i>Casa de sub nucul dintre două veacuri.....</i>	<i>155</i>
<i>Cineva SUS mă iubește.....</i>	<i>156</i>
<i>Când ne însorim.....</i>	<i>156</i>
<i>Care.....</i>	<i>157</i>
<i>Desenul de sare.....</i>	<i>158</i>
<i>Despre.....</i>	<i>158</i>

<i>Dimineață după dimineață</i>	159
<i>Dincoace de Styx</i>	160
<i>Doar visul</i>	161
<i>Dincolo de rama tabloului</i>	161
<i>Dumnezeu este o Carte</i>	162
<i>După ce pleacă ciroul</i>	163
<i>Durerea orei</i>	164
<i>Suma unei existențe</i>	164
<i>În lumina nordului</i>	165
<i>Femeia mea cea de toate zilele</i>	165
<i>Fila unei zile</i>	166
<i>Între iubire și răutate</i>	166
<i>Inima mamei II</i>	167
<i>Inima mamei I</i>	168
<i>Întrebare din cuvântul întrebare</i>	169
<i>Întrebare</i>	169
<i>Istorie</i>	170
<i>Iubita mea de soare și de rouă</i>	171
<i>Lumină pentru Mama</i>	172
<i>Lumina pietrelor de moară</i>	173
<i>Legendă</i>	174
<i>Lovește clipa clopotul răbdării</i>	174
<i>Ziua lui Dumnezeu</i>	175
<i>Jocul lumii</i>	175
<i>Ziua de ceară</i>	176
<i>Uvertură la timpul meu</i>	176
<i>Sunt poetul esențelor tari</i>	177
<i>Subînțelesul unei idei</i>	178
<i>Stăpân pe auz</i>	178
<i>Povestea cu „A fost odată“</i>	179
<i>Identitatea, visul absurdității</i>	180
<i>Înfinutul ne salvează</i>	181

Capitolul 22: Platanii visează veșnicia (2015)	182
<i>Platanii visează veșnicia</i>	183
<i>Platanul</i>	183
<i>Ploaia din metaforă</i>	184
<i>Dimineată târzie</i>	184
<i>Drama nopții</i>	184
<i>Implozia sufletului meu</i>	185
<i>Adevărul ce nu dă vamă</i>	185
<i>Ca viermele în hrean</i>	186
<i>Mireasma culorilor</i>	186
<i>Săgeata lui Cupidon</i>	187
<i>Armăsari cu scaun la cap</i>	187
Capitolul 23: Punte printre cuvinte (2015)	188
<i>Rădăcini perene</i>	189
<i>Secretul Poemului</i>	190
<i>Pronumele zilei de azi</i>	191
<i>Scrisoarea eroului către ai lui</i>	192
<i>Prin picăturile de rouă</i>	193
Capitolul 24: Întoarcerea poetului (2022)	194
<i>Poetul și Călugărița</i>	195
<i>Balada Oltului</i>	196
<i>Metafora ruginii</i>	197
<i>Cuvinte din livezi</i>	198
<i>Balada bradului de Crăciun</i>	198
<i>În brațe la Selene</i>	199
<i>Doar o Treime</i>	200
<i>Verbul din oglindă</i>	200
<i>Poezia este, se caută Poetul</i>	201
Despre Al. Florin Țene	203

Noi transformăm
visele în realitate!

editor1@poeziipentrusufletulmeu.com

www.facebook.com/globaluniversum

www.poeziipentrusufletulmeu.com

GLOBART UNIVERSUM

EDITURĂ · PUBLICITATE · DESIGN

SPUNE LUMII ÎNTREGI DESPRE TINE!

© 2023 Al. Florin Țene. All rights reserved

This book is protected by copyright. Reproduction in whole or in part, multiplication by any means and in any form, such as photocopying, scanning, transposition into electronic or audio format, public dissemination by any means, including the Internet or computer networks, permanent or temporary storage on devices or systems with the possibility information retrieval, for commercial purposes or not, as well as any other similar acts committed without the written permission of the copyright holder, is a violation of intellectual property law and may lead to criminal and/or civil prosecution in accordance with applicable law.

© 2023 Al. Florin Țene. Toate drepturile rezervate

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului dreptului de autor, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.